

Giới thiệu Thiếp Vốn Hiền Lương

Truyện Thiếp Vốn Hiền Lương của tác giả Một Cái Nữ Nhân là truyện xuyên không đặc sắc với nhân vật chính là một nữ nhi hiền thực, đoan trang.

Nàng một mực hiếu thảo với cha mẹ, không phân biệt đó là bên nhà chồng. Vậy mà nàng phải mang danh là ác phụ đến nỗi chỉ có cái chết mới rửa sạch nỗi oan này.

Nàng được trọng sinh lại, sống một kiếp sống mới nhưng vẫn mang tâm tư từ quá khứ...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ba năm

Từ Huyền liều mạng giữa suy nghĩ làm cách nào làm cho dây thừng đang buộc chặt treo ở gáy nàng lỏng ra một chút, hy vọng có thể phát ra thanh âm gọi người vào phòng cứu nàng, thế nhưng căn bản là tay không dùng được lực, mặc kệ nàng giãy dụa thế nào, dùng sức thế nào, cũng chỉ có thể cảm giác được dây thừng càng ngày càng thắt chặt hơn, căn bản là vô phương giãy dụa.

Trong phòng không có lấy một người, là nàng đã đem mọi người đuổi ra ngoài. Trong mắt nàng xuất hiện nước mắt: hiện tại ai có thể tới cứu nàng, nàng hối hận, nàng không muốn chết.

Thế nhưng trong phòng vẫn im ắng như cũ không có ai, sức lực toàn thân nàng dần dần biến mất, trước mắt bóng tối cũng càng ngày càng lớn, cuối cùng thân thể treo ngược trên không trung không còn nhúc nhích nữa.

Ngay lúc Từ Huyền mất đi cảm giác đồng thời cửa phòng bị đẩy ra, sau đó truyền đến tiếng thét chói tai của tiểu nha đầu, lúc sau tràn vào trong phòng rất nhiều nha đầu, bà tử, mọi người ba chân bốn cẳng la to đem Từ Huyền hạ xuống. Cũng có người ở phát hiện Từ Huyền tự sát, liền lập tức chạy vội mà đi tìm Đĩnh gia thái phu nhân, còn có chạy đi tìm Đĩnh hầu gia để báo tin.

Hôm nay, là ngày mà Từ Huyền gả vào Đĩnh gia tròn ba năm.

****

Đĩnh đại hầu gia đang ở trong phòng của Phương Phi vẽ lông mày cho nàng.

Hắn vừa đưa cho Phương Phi một trâm cài chân trâu, Phương Phi muốn đeo cho hắn nhìn, bởi vì nàng vẫn kiểu tóc không mấy thích hợp với trâm cài mới này, vì thế lại một lần nữa rửa mặt chải đầu.

Lông mày đã vẽ tốt được một bên, bên kia cũng vẽ hơn phân nửa; Đĩnh hầu gia vẽ rất tỉ mỉ, trên mặt Phương Phi phảng phất hơi thở nhẹ nhàng của hắn, làm cho cả khuôn mặt của nàng hồng lên, không chỉ là bởi vì xấu hổ mà nhiều hơn nữa là do nàng cảm nhận được hạnh phúc.

Cửa phòng đột nhiên bị dùng một lực mạnh đẩy ra, có một đại a đầu xinh đẹp, nước mắt dàn dụa trên mặt, hô lên: "Hầu gia, không xong, không xong! Cô nương của chúng ta nàng..."

Đĩnh hầu gia bởi vì cửa bị đột nhiên mở ra làm cho phân tâm, tay run lên làm cho lông mày đang vẽ dở của Phương Phi bị lệch một đường, ôn nhu trên mặt của Phương Phi bị phá vỡ; hắn có chút tức giận quay đầu lại: nha đầu kia hắn đương nhiên biết, là đại a đầu Lưu Ly bên người Chu Từ Huyền.

Phương Phi nhìn thấy Lưu Ly tiến vào, cũng nhìn thấy thần sắc trên mặt Lưu Ly, lại giả như không nhìn thấy trái lại lập tức ôm lấy người Đĩnh hầu gia: "Người nào? !" Thanh âm khiếp nhược, sắc mặt trắng bệch, hình như là bị người đột nhiên xông vào làm cho sợ không nhẹ, hoàn toàn không nhìn tới bộ dáng người vừa tới.

Đĩnh hầu gia nhìn thấy Phương Phi hoa dung thất sắc, càng sinh ra ba phần phiền não nói: "Ra, gõ cửa lại rồi đi vào nói." Thanh âm của hắn trầm thấp mang theo từ tính, nghe thấy trong tai liền phảng phất như có người cảm lông chim nhẹ phẩy qua, rất đặc biệt.

Lưu Ly nước mắt giàn giụa: "Hầu gia, cô nương của chúng ta..."

"Thì ra là Lưu Ly bên cạnh tỷ tỷ, hầu gia, người mau đi xem một chút..." Đĩnh hầu gia nhíu mày vẫn không nói gì, Phương Phi nhẹ nhàng né ra khỏi lòng ngực hắn, mở miệng cắt ngang lời Lưu Ly, nói: "Hầu gia, người vẫn là cùng Lưu Ly đi đi, chớ để cho tỷ tỷ có chuyện xấu, ta lập tức dọn dẹp một chút cũng đi đến chỗ tỷ tỷ thỉnh an." Lời còn chưa nói hết trong mắt nàng đã ngân ngẩn lệ.

Đĩnh hầu gia nghe xong lập tức liền nhớ lại chuyện cũ, tâm trạng sinh ảo não quay đầu không nhìn Lưu Ly mở miệng nói: "Lưu Ly, mặc kệ có chuyện gì, người hãy đi ra ngoài sau đó gõ cửa rồi hãy đi vào, nếu như là việc gấp người bây giờ ra trái lại có thể nhanh hơn một chút nói lại chuyện này; quy củ chính là quy củ, bất cứ lúc nào cũng không thể không có; hiện tại, ra gõ cửa."

"Hầu gia, ngài hay là trước đi đi." Phương Phi nước mắt ở viền mắt lăn xuống, giả bộ chán kinh, sau đó bộ dáng đáng thương nói: "Tỷ tỷ có chuyện gì, Phương Phi thể nhưng không càng đáng được."

Đinh hầu gia nghe xong Phương Phi nói, trong giây lát nghĩ đến món đó làm cho Phương Phi bị khổ, bị thương làm cho trong lòng càng ảo não, chỉ vào Lư Ly phát tác nói: "Người tới, nàng không biết quy củ kéo nàng ra cho nàng học một ít."

Ra lệnh một tiếng nha đầu của Phương Phi liền tiến vào kéo Lư Ly đi ra ngoài, còn mấy bước nữa là đi đến cửa.

Phương Phi bỗng nhiên gọi một nha đầu, nói: "Nghĩ đến tình cảm với tỷ tỷ bên kia, từ trước đến nay ta cùng Đại hầu gia đều biết, thân thể tỷ tỷ thường không được tốt, chẳng lẽ lại sinh bệnh sao? Nếu như tỷ tỷ bị bệnh, các người hãy tới lấy một ít tổ yến đưa qua, để cho tỷ tỷ điều dưỡng cho tốt". Nàng lại nhẹ lời: "Tỷ tỷ sinh bệnh nặng hơn, hầu gia, ta nghĩ vẫn là mời đại phu đến bắt mạch thì hơn."

Nàng nói chưa dứt lời, thì làm cho sắc mặt Hầu gia càng thêm khó coi, quay đầu lại vỗ về mặt của nàng ôn nhu nói: "Người vốn là như vậy..." Hắn nhẹ nhàng thở dài không có nói thêm gì nữa, có điểm bất đắc dĩ nhìn về phía mấy nha đầu nói: "Các người đi gọi đại..." Kỳ thực hắn biết Chu Tử Huyền căn bản cũng không có bệnh, đều là muốn để cho hắn đến phòng nàng - chỉ cần hắn lưu luyến ở trong phòng Phương Phi, Chu Tử Huyền nhất định sẽ "Bị bệnh".

Lư Ly vẫn giãy không thoát được nha đầu đang bịt miệng nàng, lúc này rốt cuộc tức giận há mồm cắn tay nha đầu đó, mới có thể hô lên lời nàng muốn nói, cũng cắt ngang lời Đinh hầu gia: "Chết, cô nương của chúng ta nàng treo cổ tự tử, chết! Đại phu tới cũng không cứu được." Nói xong nàng lớn tiếng khóc.

Thân thể Phương Phi run lên trên mặt buồn vui không rõ, vô ý thức tay bắt được y phục của Đinh hầu gia; mà nét mặt Đinh hầu gia lập tức thay đổi: "Người, người nói cái gì?"

"Cô nương của chúng ta chết, hầu gia." Lư Ly phủ phục ở trên mặt đất khóc lại nói lại một lần nữa.

Đinh hầu gia nghe thấy Lư Ly nói cảm giác máu toàn thân đều vọt tới não: "Nàng tự sát? Nàng tự sát?!" Hắn là không dám tin, từ không tin chuyển đến toàn thân đều tức giận - ai có thể nghĩ đến Chu Tử Huyền sẽ như vậy quyết định tự tử, cho dù chết cũng không buông tha hắn cùng Đinh gia sao.

Chu Tử Huyền này vừa chết, Đinh gia coi như là xong; nếu như mà không tốt, nói không chừng toàn bộ Đinh gia đều phải chôn cùng nàng; Đinh hầu gia không còn có tâm tư về lông mày, cũng bất chấp liếc nhìn Phương Phi một cái, giẫy khò tay Phương Phi đang nắm áo y hướng bên ngoài chạy đi.

Đinh gia trên dưới một mảnh đại loạn.

Lúc Đinh hầu gia chạy tới trong phòng Tử Huyền, Đinh thái phu nhân đã ở đó; nhìn thấy Đinh hầu gia nàng quát: "Người thế nào giờ mới đến?" Phải biết rằng, Chu Tử Huyền khi còn sống có thể đem nàng coi không ra cái gì, thế nhưng hiện tại một khi nàng chết đi thì việc liên quan: triều đình nhất định sẽ truy cứu việc này.

Bởi vì kinh hãi với tin Tử Huyền bỗng nhiên chết đi, hơn nữa nóng ruột, Đinh thái phu nhân so với bình thường còn muốn nghiêm khắc hơn ba phần, làm cho hiếu tử - Đinh hầu gia - đang tức giận cũng không dám phát tác khom người nhận sai, một câu biện bạch cũng không dám nói.

Lúc này đi theo ở phía sau Đinh hầu gia, Phương Phi liền tiến lên đỡ lấy Đinh thái phu nhân, ôn nhu nói: "Mẫu thân, là Lư Ly nha đầu kia thương tiếc tỷ tỷ, trong lúc nhất thời cũng không nói gì rõ ràng mới để cho chúng ta đến chậm." Nàng nhẹ nhàng nói câu đầu tiên là thay Đinh hầu gia giải vây.

Đinh thái phu nhân từ trước đến nay thích Phương Phi xử sự nhu hòa, cũng không muốn ngay trước mặt hạ nhân cùng thiếp thất của nhi tử mà răn dạy hắn, vừa rồi là nàng quá mức lo lắng mà lỡ lời; nương theo lời Phương Phi làm cho người ta đem Lư Ly đánh ngũ hèo mà bỏ qua Đinh hầu gia, xoay người phân phó mọi người thay y phục cho Tử Huyền.

Người Đinh gia vây quanh ở trước giường của Tử Huyền có gọi, có thờ dài, có bồi tội, lại cũng không có nhìn kỹ một chút thân thể đang cứng còng của Tử Huyền, chỉ lo ân Đinh thái phu nhân nói thay đổi "Áo liệm" cho nàng.

Lúc này Tử Huyền đột nhiên có tri giác, nàng là bị thanh âm quát tháo của Đinh thái phu nhân làm cho giật mình tỉnh lại, chỉ là toàn thân trên dưới đều không có chút khí lực nào, liền mở mắt ra cũng làm không được, bên tai nghe thấy rất nhiều người vây quanh chính mình, lại là khóc lại là gọi, miệng cũng mở không ra không phát ra được thanh âm nào, mà thân thể của nàng bị người bải bổ.

Tử Huyền cảm giác thấy cổ quái: nàng không phải ở trên đường bị hòn đá nhỏ làm vấp, mắt thấy sắp ngã sắp xuống sao? Thế nào hiện tại toàn thân đều không nhúc nhích được, mà bên người lại là những người nào đâu?

*****

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cục đá

Theo sự xếp đặt của mọi người Từ Huyền cảm giác càng ngày càng thoải mái, chỉ là còn không có cách nào dùng sức hô hấp, lúc đang suy nghĩ phương pháp ý bảo mọi người là nàng đã tỉnh lại, liền nghe thấy Thái thái phu nhân cảm thán: "Ai, tai họa a tai họa."

Từ Huyền mắt mở không ra lại nghe nói như thế trong lòng kỳ quái, bởi vì thanh âm quá mức xa lạ không phải người nàng quen biết: nàng hiện tại ở nơi nào? Bởi vì nhìn không thấy nàng liền miễn cưỡng dùng cái mũi ngửi ngửi, cảm giác mình không giống ở bệnh viện, bởi vì không có bệnh viện nào mà lại không có mùi thuốc khử trùng. Nàng vô ý thức bắt đầu nghiễm túc nghênh tai lên nghe những người xung quanh nói chuyện, muốn tự mình nghe xem bản thân đang ở chỗ nào; nàng nghĩ rằng những người đang vây quanh lúc này là những người đã cứu mình, loại ý nghĩ này làm cho nàng an tâm không ít.

Thế nhưng nàng càng nghe càng thấy mơ hồ, càng không hiểu mình đang ở nơi nào: nàng thất cổ tự sát? Thái phu nhân, hầu gia? Đây đều là chuyện gì, sau đó nàng không biết vì sao lại hôn mê bất tỉnh.

Lần nữa tỉnh lại, ngón tay đã có thể cử động yếu ớt, lại phải dùng hết khí lực bản thân mới làm được việc này; nhưng thật ra thính lực tốt một chút, bởi vì khi vừa tỉnh lại nàng lại nghiễm túc lắng nghe xem hiện tại mình rốt cuộc đang ở nơi nào.

Tĩnh tế nghe cái gì Thái phu nhân, Hầu gia, còn có Phương di nương đối thoại, nàng chậm rãi nghe được đại khái; sau đó, nàng có chút mờ mịt nghĩ tới một chuyện không thể nào: nàng, xuyên qua? Không thể nào.

Cảm thấy bị đã kích Từ Huyền sau một lúc mới nhớ tới lời của những người này: họ cho rằng nàng đã chết, chính là bây giờ làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả đây.

Nàng cũng không muốn bị chôn sống, thế là nghĩ phát ra âm thanh nhắc nhở người bên cạnh rằng mình còn sống, mặc dù nàng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo trước việc bản thân xuyên không đến đây, nhưng cũng không muốn bị trở thành người chết; nàng muốn mở miệng nói chuyện, dùng hết khí lực toàn thân nhưng căn bản phát không ra chút thanh âm nào, vì dùng sức làm cho tay trái nắm thật chặt, cũng bởi vậy làm cho nàng phát hiện tay hình như đang nắm vật gì đó.

Nàng nhìn không thấy, bằng cảm giác, đó là một vật có mặt ngoài thô ráp; khổ thôi, trong đầu của nàng bỗng nhiên hiện lên một vật: cục đá nhỏ nhỏ làm nàng vấp ngã. Nghĩ như thế, nàng lại cảm thấy vật trong tay càng giống cục đá, chính là viên đá làm nàng vấp ngã lúc trước, ngay tại lúc nàng vấp nàng cũng không tin hòn đá nhỏ như vậy mà cũng làm người ta vấp ngã.

Khi nàng nghĩ đến trong tay là cục đá kia, trong mắt có chút ẩm ướt: cục đá cũng có thể xuyên qua?

Nếu quả thật là cục đá kia, thật là cùng với nàng xuyên tới đây, vì sao thân thể của nàng lại không có theo cùng đi? Nàng là còn muốn cùng với thân thể của mình, mặc dù tuổi của nàng cũng không còn được coi là nhỏ, nhưng vẫn là dùng thân thể của mình quen hơn, nhìn mặt mình cũng thấy rất thoải mái a.

Nàng có thể kết luận hiện tại không phải thân thể của mình, là bởi vì người chung quanh hiển nhiên rất thân thuộc đối với thân thể hiện tại của nàng: nếu là thân thể của nàng cùng xuyên qua thì tất nhiên là mặc trang phục hiện đại, nhất định có thể làm cho những người cổ đại bên cạnh này thất kinh.

Nhưng vào lúc này, nàng nghe thấy một âm thanh tĩnh tế nói: "Thái phu nhân, người cũng không cần trách móc nặng nề hầu gia, nàng chết cũng không phải chuyện xấu, quả thật xem như là nhà chúng ta bớt đi được một đại họa; hơn nữa cũng không phải chúng ta hại chết nàng, là chính nàng có ý nghĩ nông cạn, còn trách ai được".

Từ Huyền nghe được câu này tạm thời không để ý tới cục đá ở trong tay nữa, một lần nữa lại nhớ đến chuyện nàng sắp bị chôn sống: ách, chôn sống là có chút lo lắng sớm rồi, hẳn là trước hết sẽ đem nàng bỏ vào trong quan tài đã. Nghĩ đến chuyện trước hết nàng sắp sửa phải vào quan tài nằm, chính là làm cho lòng nàng một trận phát lạnh, rất muốn nói cho người bên cạnh là kỳ thực nàng thích và có thói quen ngủ trên giường hơn.

Thanh âm lạnh lạnh này làm cho nàng không thích, từ lời nói của nàng ta cộng thêm những lời đã nghe trước đó, Từ Huyền đã phỏng đoán ra rất nhiều chuyện, nghĩ vậy liền quyết định trước yên tĩnh nghe một chút người nhà này còn có thể nói cái gì đó, bởi vì nàng thật rất hiếu kỳ: bản thân thể nào lại là tai họa bên người những người này?

Nàng là thật không rõ: một người tự sát, còn có thể là tai họa cho người khác? Hay là bản thân bị người nào đó bức phải thất cổ. Nàng có trực giác rằng bản thân hẳn là vô tội, hơn nữa nàng cũng rất muốn biết là ai đã bức bản thân treo cổ tự sát – phải biết rằng từ trước đến nay việc khó nhất là tìm đến cái chết a.

Hiện tại nàng chính là chủ nhân của thân thể này, cho nên chuyện tình của nguyên chủ biết nhiều một chút vẫn tốt hơn, ít nhất cũng phải xác định được có người hại bản thân hay không đã? Trước mặt người còn sống nói chung mọi người nói chuyện còn có chút cố kỵ, thế nhưng trước mặt người chết thì người ta sẽ nói thật không còn cố kỵ nữa; bởi vậy nàng muốn trước hết giả dạng người chết, chờ đến lúc lại có sức mới mở miệng nói, miễn cho hiện tại tỏ vẻ mình còn sống, lại làm cho người có oán hận với mình đem mình bóp chết.

Từ Huyền nghe thấy ngày mai mới có quan tài cho nàng vào, nàng càng an tâm, an tâm nghe trộm; bởi vậy nàng còn cố ý hô hấp chậm lại – căn bản là nàng không cần lo lắng, vì các nha đầu bà tử đều ba chân bốn cẳng rồi ren, có thương tâm, có sợ hãi, nơi nào nghĩ đến người chết sẽ sống lại? Vừa rồi nàng đích xác là một xác chết, đại phu đều sờ không có mạch, tự nhiên cũng không có ai nghĩ đến người trên giường hiện tại đã lại là người sống.

Hiện tại nàng đã có thể nhắc mí mắt lên, chỉ là trước mắt nàng là không thể mở mắt ra.

Liền nghe Đình thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, trung khí mười phần thanh âm thực sự không giống như là lão nhân gia: "Người cầm miệng cho ta! Người một đi nương ở trước mặt tiền bối, không hiểu quy củ lại loạn mồm miệng" Nguyên bản bị tiếng nói lạnh lùng làm cho tức giận ba phần, nhưng Phương Phi cố gắng áp chế đi xuống.

Phương Phi nhìn Đình hầu gia, nhỏ giọng nói với Đình thái phu nhân: "Hoàng thượng và hầu gia chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, giao tình không phải bình thường, có lẽ sự tình còn có..."

"Hoàng thượng coi như là có ý bảo hộ, cũng lo lắng miệng lưỡi của thiên hạ, huống chi Chu Tử Huyền tự sát chết ở phủ Hầu gia của chúng ta, phải biết rằng nàng cùng Hầu gia các người là hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, hiện tại nàng tự tử chết chính là Hầu gia chúng ta đánh vào mặt hoàng thượng một cái; hơn nữa, trong triều sự tình người cũng biết một chút, có một đám người như vậy mỗi ngày nhìn chằm chằm Đình gia chúng ta, hận không thể trong trứng gà lấy ra xương, cơ hội như vậy người cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua sao?"

Đình thái phu nhân vừa nói chuyện vừa nhu trăn: "Hoàng thượng là cao cao tại thượng người Hầu gia chúng ta có thể không lo sao, chỉ sợ Đình gia chúng ta bây giờ không tránh khỏi bị tổn hại." Nàng nói đến đây nhẹn không được thở dài: "Sớm biết nàng tính tình yếu đuối như thế, sẽ không..." Nói đến đây không khỏi tỏ ra lo lắng.

"Mẫu thân hà tất phải tự trách như vậy", Phương Phi mềm nhẹ mở miệng: "Đều là tỷ tỷ bạc mệnh, nàng bởi vì thương nhớ cha mẹ đã chết mà bệnh nằm giường đã lâu, Đình gia chúng ta vẫn thường mời đại phu đến khám, thế nhưng mỗi đại phu đều không biết tỷ tỷ bị bệnh gì, việc này mọi người đều biết; nói chung, tâm bệnh không thuốc nào chữa được, Đình gia chúng ta dù có bản lĩnh lớn thế nào cũng không cứu được tỷ a."

Nàng liếc mắt nhìn mặt Đình thái phu nhân: "Hơn nữa, cho tới nay Hầu gia cùng phu nhân chưa xích mích với nhau bao giờ, người toàn kinh thành đều biết; tỷ tỷ hiện tại chỉ là đi theo phụ mẫu nàng mà thôi, ta nghĩ hoàng thượng sẽ rõ."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đều đáng chết

Đình thái phu nhân nghe vậy nhìn về phía Phương Phi trong mắt hiện lên khen ngợi: "Uh, cũng là người đưa bé này hiểu lẽ, chính là đạo lý như thế; đương nhiên, hay là chúng ta cẩn thận để ý một chút mới được, trên đời hiểu được là người thông minh, vạn nhất bị người khác đặt điều Đình gia chúng ta chính là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Nàng nói đến đây trầm ngâm một chút: "Ai, trong nhà xảy ra chuyện lớn mà phụ thân người lại đi vắng, thế nhưng sự việc lại chờ không được, vậy thì do nương quyết định đi. Con a, người lập tức đi viết sớ con nhận tội, liền theo lời Phương nhi viết, chớ quên cho người đi thỉnh đại phu để bắt mạch lại cho Tử Huyền, bảo bọn họ viết xác nhận nữa, đúng rồi, không nên chính mình làm, cũng mời lính bảo an địa phương tới, như vậy mới có thể có sức thuyết phục, miễn cho lại bị những kẻ nhìn chằm chằm chúng ta bắt được nhược điểm."

"Phương nhi, còn muốn người vất vả một chuyến mới được. Phương nhi người bây giờ liền về nhà mẹ đẻ một chuyến, thỉnh mẹ của người lập tức tiến cung đi gặp quý phi, nhớ phải nhanh một chút trở về phải thật cẩn thận, trên đường chớ để cho người ta thấy được." Nàng nói đến đây liếc mắt nhìn Phương Phi.

Phương Phi nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo nàng biết nên nói như thế nào, làm cho mẫu thân của nàng sẽ đi làm.

Đình thái phu nhân lúc này mới hơi thở phào một cái: "Chu Tử Huyền này, thực sự là sống làm cho người ta không thoải mái, chết cũng như thế làm người ta không..." Nói đến đây nàng liếc mắt một cái lên giường thấy Tử Huyền đã được ăn mặc chỉnh tề, quay đầu thúc Đình hầu gia: "Mau đi đi, mau đi đi, việc này không nên chậm trễ, không cần chờ người ta tố cáo chúng ta mất công phải đi biện bạch".

Nghe xong Đình thái phu nhân nói, Tử Huyền trong lòng sớm đã không rõ là cái tư vị gì: người nhà này không có lương tâm gì? Bản thân người tự sát không có người nào thương tâm, không có người nào tiếc hận thì cũng thôi đi, đằng này người một nhà sở dĩ lo lắng là do sợ bị hoàng đế trách phạt, ân, chuyện này quan hệ đến tính mạng một nhà họ lo lắng cũng phải thôi, nhưng lời của bọn họ thật quá mức, lại cứ trách bản thân tự sát mang đến nhiều phiền phức cho bọn họ.

Trong lúc Đình thái phu nhân phân phó việc cho nhi tử và con dâu, thì Tử Huyền cũng được người ta nâng đến linh đường đã được chuẩn bị trước: áo liệm được mặc qua loa, bên trong áo chèn gì gì đó liền dỗi cũng không có dỗi; nghe thấy có nha đầu cái cọ nói muốn dỗi quần áo mới để cho thân thể nàng thanh tịnh lại bị người lôi ra khiển trách.

Tử Huyền bỗng nhiên tự đáy lòng sinh ra tức giận, nàng không biết nguyên chủ của thân thể này đã làm gì, thế nhưng như thế này thì thật là khinh người quá đáng: đều nói người chết là hết, mà người vừa chết lại là Đình gia nữ chủ nhân thế nhưng nàng vừa chết lại đem mọi thứ đổ hết lên đầu nàng.

Hiện tại dỗi lại nàng là chủ nhân thân thể này, nàng cũng không tự nhận bản thân mình có tính tình tốt, các người đã làm mừng một, kia không có ý tứ liền

đổi để ta làm mười lăm đi. Bởi vì có ý niệm đó trong đầu, nàng càng thêm muốn người ta không biết rằng mình chưa chết.

Nàng muốn tặng cho người Đình gia một phần đại lễ gấp mặt thật lớn, xuyên việt mà đến thế nào cũng không thể tay không gấp người, nếu không thì làm mất mặt các nhân sĩ xuyên không mất? Phần lễ này muốn làm cho Đình gia thật kinh hãi một phen, coi như là làm cho người chết một cái xả giận nho nhỏ đi.

Lúc Từ Huyền bị sắp đặt đến linh đường, Phương Phi đối Đình thái phu nhân hành lễ, sau đó nhìn theo Đình thái phu nhân rời đi, lúc chạy vào trong phòng lại thấy Đình hầu gia đang định đi về hướng linh sàng bên kia, vội vã gọi hắn lại: "Dương ca ca, người vừa mới đi rất 'Không sạch sẽ', hơn nữa sự tình cũng gấp, vẫn là theo lời mẫu thân phân phó đi viết sớ con đi, buổi tối không chừng sẽ có đại họa xảy ra."

Đình hầu gia nhìn nàng: "Người đi trước đi, trên đường phải cẩn thận; ta lập tức đi ngay thư phòng viết sớ con." Nói xong đi qua vuốt ve đầu Phương Phi: "Làm cho nha hoàn mang thêm y phục, khi người trở về khẳng định là trời đã tối, gió nổi lên sẽ lạnh".

Phương Phi đưa tay ra cầm bàn tay to của hắn nhẹ nhàng nói: "Ta biết, cảm ơn Dương ca ca; người cũng không cần lo lắng quá mức, nàng dù sao cũng chỉ là người bình thường, mẫu thân đã chết trong nhà sẽ không có người vì nàng mà ra mặt, chỉ cần ra một chút bạc là có thể thương lượng mọi chuyện; nhiều lắm chính là muốn cẩn thận với người đối địch cùng hầu gia ở trong triều mà thôi, nhưng chúng ta có quý phi ở trong cung, đến lúc đó từ trên xuống dưới đều chuẩn bị tốt, sẽ không có người nào chân chính vì nàng dám ra mặt? Không có lợi không dậy sớm, Dương ca người thật không cần quá mức phiền não".

Nàng nói đến đây nhìn thấy Đình hầu gia nhíu mày một cái rất nhẹ, lập tức đổi đề tài nói: "Ba năm này, tỷ tỷ đến cũng gây cho người nhiều khó xử, cũng có thể là tỷ tỷ tính ngộ không muốn làm khó xử hầu gia nữa mới chọn con đường này; thế nhưng lại giống như lúc còn sống, hiện tại vẫn gây khó khăn cho mọi người, liên lụy đến sinh tử của cả Đình gia, với tính tình của phụ thân, ả, trở về kéo lại càng thêm tức giận. Theo lý ta là không nên nói tỷ tỷ như vậy, thế nhưng.."

"Vạn nhất nhờ có chuyện gì, Đình gia chính là họa diệt môn a, Dương ca ca. Người biết tính tình của ta từ trước đến nay dịu ngoan, đối với tỷ tỷ là có thêm tôn kính, chỉ là lần này nàng..". Nói chuyện nàng rơi lệ, làm cho Đình hầu gia vội vã nhẹ giọng dỗ dành, mới để cho nàng dừng lại nước mắt: "Dương ca ca, người không nên quá hao tổn tinh thần, tỷ tỷ đi lần này có khi cũng là một loại giải thoát." Làm cho Đình hầu gia trên mặt ánh mắt đều là ôn nhu như nước, nàng đều biết làm thế nào mới có thể làm cho Đình hầu gia đau nàng, lại chỉ có đau một mình nàng.

Vì thế dám cùng nàng cướp nam nhân, đều hẳn là phải chết!

Đình hầu gia nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn theo Phương Phi sau khi rời đi vẫn là đi tới trước linh sàng, nhìn kỹ Từ Huyền một lúc lâu: Chu Từ Huyền lúc sống đích xác làm cho hắn cực kỳ chán ghét, thế nhưng hắn chưa từng có nghĩ tới muốn nàng chết; bây giờ nàng chết, trong lòng hắn rất áy náy, không biết vì sao lại muốn liếc nhìn nàng một cái.

Coi như là liếc mắt nhìn cũng không thể thay đổi cái gì, sẽ không để cho Chu Từ Huyền sống lại, nhưng hắn lúc này cũng chưa từng có nhìn qua Chu Từ Huyền, thế tử của hắn, tự trong lòng sinh ra muốn xem thật kỹ có ý niệm muốn liếc mắt một cái. Hắn thật được muốn biết, Chu Từ Huyền rốt cuộc là loại nữ tử gì, có thể làm ra chuyện quyết tuyệt đến như vậy.

Trên linh sàng Từ Huyền sắc mặt rất mất tự nhiên, mắt không ngờ như thế nhưng miệng lại mở được thật to, đầu lưỡi cũng vươn ra ở bên ngoài một đoạn, nhìn qua rất dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác đáng sợ. Đình hầu gia chăm chú nhìn một lát ở trong lòng thờ dài: hay là lúc còn sống Chu Từ Huyền coi được một chút.

Đình hầu gia nghĩ đến chuyện cũ hắn bị ép cưới Chu Từ Huyền làm vợ, nhịn không được nhẹ nhàng thở dài một hơi: khi đó hắn sớm đã có người trong lòng Phương Phi, cũng là bởi vì Chu Từ Huyền cho nên mới ủy khuất Phương Phi làm thiếp, hắn dĩ nhiên đối với Chu Từ Huyền không có hảo cảm gì.

Bởi vì hắn không thích Từ Huyền, cũng muốn cấp cho Phương Phi một cái danh phận, vì thế hắn rất muốn làm cho nàng ly khai khỏi Đình phủ, thật ra chỉ muốn làm cho nàng hiểu rằng, Đình gia không phải thuộc sở hữu của nàng, mà hắn cũng không phải là phu quân của nàng, ở đây rồi đi mới là tốt nhất đối với nàng.

Đương nhiên, rời khỏi Đình phủ cũng không phải là lối ra tốt đẹp gì đối với Từ Huyền, bởi vì nàng cùng hắn là hoàng thượng ban hôn; Chu Từ Huyền nếu rời khỏi Đình gia thì đơn giản chính là xuất gia tu hành, sớm chiều tụng kinh niệm phật, nhưng ít ra Đình gia bọn họ có thể bảo vệ nàng áo cơm không lo, ai bảo quả đáng là do nàng gieo đâu, cô độc sống quãng đời còn lại cũng chẳng trách người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mang danh ác phụ

Đình hầu gia tự nhận không phải một ác nhân, không phải là không có nghĩ tới các phương pháp khác, chỉ còn chờ cưới Chu Từ Huyền liền đem nàng ném sang bên cạnh, hắn thật không muốn lúc đó cùng chung sống với Chu Từ Huyền.

Từ xưa đã nói dưa hấu xanh không ngọt, trước khi thành thân hần đã nói rõ sự tình với Chu Từ Huyền, rằng hần đã có người trong lòng, để cho nàng thành toàn hần và Phương Phi; nhưng Chu Từ Huyền nghe xong lời của hần lại vẫn cố chấp như cũ phải gả vào Đình phủ, còn nói với hần muốn cùng Phương Phi thành hảo tỷ muội, nguyện ý tôn Phương Phi làm tỷ tỷ nàng nhận làm muội, giống như giai thoại về chị em Nga Hoàng và Nữ Anh, hai chị em cùng lấy chung một chồng.

Hần cho rằng lời của nàng là thật, bị ma quỷ ám ảnh nên đồng ý, mà do hoàng thượng tứ hôn, Từ Huyền không lắc đầu hần cũng chỉ có thể đồng ý, cho rằng chỉ cần Chu Từ Huyền cùng Phương Phi ở chung với nhau hòa thuận, không gây sự thì hần cũng cho nàng đất dung thân.

Nhưng ai có thể nghĩ đến Chu Từ Huyền là người lòng dạ độc ác, nói cái gì muốn cùng Phương Phi làm tỷ muội kỳ thực căn bản không tha cho Phương Phi! Phương Phi vào cửa lúc kính trà cho nàng, nàng làm bộ có lẽ làm cho Phương Phi bị phỏng, làm cho hần liền không muốn nhìn đến nàng; nhưng Phương Phi chính là người lương thiện, còn muốn vì nàng cầu tình, hần cũng là vì nể mặt mũi Phương Phi mới tha thứ cho nàng.

Chỉ tiếc trên đời không phải hảo tâm chắc chắn có hảo báo, Phương Phi coi Chu Từ Huyền như tỷ muội để dối đãi, thế nhưng Chu Từ Huyền lại xem Phương Phi như cái đinh trong mắt, lại làm hại Phương Phi để non thật sự là làm cho hần không thể nhịn được nữa. Vẫn như cũ vẫn là Phương Phi vì nàng cầu tình, hần cũng không muốn trước mặt người khác không để mặt mũi cho nàng, liền cũng chỉ căm tức nàng ở trong phòng, bởi vì hần không thể chịu đựng được người bên gối mà có tâm địa rắn rết như vậy.

Trên thực tế Đình gia mọi người đều không thích Chu Từ Huyền, mà chỉ thích Phương Phi; nhưng bọn họ là do hoàng thượng tứ hôn, hơn nữa Đình gia thế nhưng đường đường là hầu phủ, nên biểu hiện ra là mọi người đối đãi với nàng cũng không tệ lắm; người một nhà cũng chỉ là muốn nàng rời khỏi Đình gia, hần có thể thế là không có ai nghĩ tới nàng lại lấy cái chết làm phương thức rời đi như thế.

Nhưng sự tình đến cuối cùng lại bị Từ Huyền khiến cho như vậy xong việc, nàng như vậy tuyệt quyết mà đi, lưu lại cục diện rối rắm như vậy cho hần, đồng thời còn làm cho trong lòng hần có điểm nói không rõ chưa chất.

Thu hồi ánh mắt ở trên mặt Chu Từ Huyền, hần cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi xoay người lại đi hướng thư phòng, hoàng thượng tứ hôn thế từ tự sát mà chết, việc này là nhất định phải nói rõ ràng minh bạch.

Lúc Đình hầu gia đi tới cửa lại một lần nữa quay đầu lại liếc mắt nhìn linh sàng, trong lòng thở dài: Chu Từ Huyền, rốt cuộc là người hại ta, vẫn là ta không có hại người đâu? Có lẽ một năm kia chúng ta không nên gặp nhau, mẹ của người không nên vì cứu ta, cứu hoàng đế mà chết, mà ta cũng không nên cứu người.

Hần đi không lâu sau Đình thái phu nhân cũng gấp xuất phủ mà đi, trong phòng rốt cuộc thanh tĩnh lại. Từ Huyền liền cố gắng thử di động ngón tay của nàng, thế nhưng ngón tay mặc kệ nàng cố gắng thế nào bất quá cũng là thoáng có thể nhúc nhích mà thôi, ngay lúc nàng còn đang nản lòng lại nghe có tiếng bước chân từ cửa đi tới; nàng lập tức không hề động hơi mở mắt ra nhìn sang; có vị giai nhân thanh lệ đi đến.

Nghe tới cửa nha hoàn chào gọi nàng là Tam di nương, trong khi Tam di nương cùng bọn nha hoàn đối thoại, Từ Huyền nghe được liền đoán chắc là Tam di nương, thiếp của Đình hầu gia, hình như cùng với Phương Phi Phương di nương có họ hàng với nhau, họ Lân.

Lân thị phát tay làm cho bọn nha hoàn vội đi xuống, không để cho người đang trước mặt hầu hạ, nàng tự tay lấy một ít giấy tiền để vào trong chậu đốt, nhìn mặt Từ Huyền bên môi mỉm cười lẩm bẩm thấp giọng nói: "Người tự nhiên lại tự sát, thật là làm cho người không dám tin; sau khi người nhận lấy một thanh danh ác phụ, lại cứ như vậy mà tự kết thúc, ta thật đúng là chưa từng thấy qua nữ nhân nào lại chịu nhiều uất ức như người; chỉ sợ sau khi người chết cũng ngu ngốc mà nghĩ không ra, còn tưởng rằng tất cả đều là lỗi của người, Đình gia trên dưới kỳ thực đều đợi kết cục không tốt của người".

Từ Huyền đương nhiên không có trả lời nàng, nói thật khi nghe thấy Đình thái phu nhân nói, nàng đúng là cho rằng hầu phủ không phải là đối đãi thật sự tốt với bản thân; thế nhưng qua lời của Lân thị nói, thì ra chủ thể này trước đây cũng không biết người Đình gia thật sự không thích mình.

Lân thị đương nhiên không có trông chờ Từ Huyền trả lời nàng, lại đốt một chút giấy tiền vàng mã, sau đó vỗ vỗ tay đứng dậy: "Đồ ngu mà thôi, nếu như không phải có hoàng thượng tứ hôn, người ở trong tay nàng cũng không sống nổi quá ba ngày; có thể sống ba năm, nói thật đã là phúc khí của người." Nói xong nàng không có lưu luyến xoay người nhẹ nhàng lượn lờ đi ra.

Từ Huyền ở trên linh sàng thân thể đột nhiên cứng còng, không phải muốn giả chết mà là bị Lân thị nói dọa sợ: thì ra nguyên chủ không phải đơn giản như vậy mà tự sát! Nàng cho rằng nguyên chủ chỉ là bị buộc tự sát, nghe Lân thị nói là có người vốn cũng không muốn nguyên chủ sống. Mặc dù nàng cũng nghĩ đến loại khả năng này, thế nhưng khi được chứng thực cũng làm cho nàng chấn kinh không nhỏ.

Bị buộc tự sát không thể hoàn toàn trách người khác, chỉ ít nguyên chủ cũng là không đúng, nếu như là Từ Huyền thì nàng sẽ không bị ai bức mà có thể tự sát được, coi như là tới tuyệt lộ nàng cũng muốn kéo cừu nhân cùng nhau xuống địa ngục; cho nên nàng chán ghét người Đình gia cũng chỉ là chán ghét mà thôi, hiện tại lại không giống nhau.

Đột nhiên nàng có chút lãnh ý, từ đáy lòng lãnh đi ra, tay không tự chủ được lại nắm chặt một chút: thật là có thâm cừu đại hận như thế nào mới có thể muốn buộc một người đang sống đi đến chỗ chết? Chỉ ít nàng đã sinh sống hai mươi mấy năm, chưa từng có sinh ra ý niệm muốn đem ai giết chết.

Là cục đá trong tay làm cho nàng có chút đau, nhưng là tay của nàng không thể mở ra cho nên đau cũng chỉ có thể chịu, liền không tự kìm chế được ở trong lòng yên lặng nói: nó biến mất không phải tốt hơn sao, đau chết lão tỷ.

Sau đó nàng coi như thật không thấy cục đá trong tay!

Từ Huyền một thoáng giữa thân thể băng lãnh, càng thêm cứng còng.

Nàng không biết cục đá đi nơi nào, cho nên tự nhiên trong lòng nàng sinh ra sợ hãi, có suy nghĩ: có cục đá thật là tốt. Sau đó cục đá lại một lần nữa xuất hiện ở trong tay Từ Huyền, làm cho trong lòng nàng một trận kích động hô hấp cảm thấy có chút khó khăn, cứ như vậy lần nữa ngắt đi.

Gió lạnh thổi qua làm cho Từ Huyền đang bị đông lạnh tỉnh táo lại, lúc này đã là đêm khuya. Hiện tại nàng không chỉ cảm thấy lạnh hơn mà nàng còn cảm thấy đói.

Đối với cục đá kỳ cục nàng đã không suy nghĩ nhiều nữa, mặc dù vẫn không thể tiếp thu, nhưng ít ra có thể yên lặng đối đãi: bình thường cục đá cũng không có khả năng đi qua đến không phải sao?

Nếu như cục đá có thể nếu đổi lại thành thức ăn, thì dù chỉ là cái bánh bao cũng tốt a, cục đá có thể có ích lợi gì cảm cũng chỉ là phiền phức không như không gặp thật là tốt. Cứ như vậy, Từ Huyền suy nghĩ miên man hơi mở mắt ra, muốn nhẹ nhàng chuyển động đầu một chút thể nhưng lại rất dễ dàng chuyển động, nàng nhìn thấy trước linh sàng chỉ đốt một nén hương, cũng không có một tý tở phẩm nào có thể lấp đầy cái bụng đang trống không của nàng.

Nàng còn chưa muốn đưa cho người Đình gia đại lễ bây giờ đâu, vẫn là lại chờ một lát? Nhưng bụng của nàng thật sự quá đói, sợ rằng nếu thêm một lúc nữa mọi người sẽ phát hiện nàng là người còn sống, bởi vì nàng nghe thấy bụng của mình kêu, còn kêu rất vang dội.

*****

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cười một cái mười năm ít thôi

Từ Huyền không có mất nhiều thời gian để suy nghĩ, rất nhanh liền quyết định đứng lên đi tìm thức ăn, bởi vì nàng không muốn xuyên qua đây chưa có bị người hại chết, lại bị chết đói ngay trên linh đường giành cho mình. Nàng giật giật tay chân phát hiện mặc dù có chút suy yếu, thể nhưng có thể cử động liền chống tay bò người lên. Xuống linh sàng, nàng đương nhiên muốn trước tiên hoạt động một chút chân tay nàng có chút cứng nhắc.

Nàng vừa mới quăng hai cái cánh tay, đá hai chân liền nghe đến "A ——!" Kêu to một tiếng, làm cho thực sự là rất dọa người, đem Từ Huyền sợ đến thiếu chút nữa chui xuống phía dưới linh sàng đi, quay đầu lại nhìn thấy ở trước cửa có người đang chạy đi.

Đầu óc chuyển chuyển nàng mới nghĩ ra, mình vừa dọa cho người kia chạy mất dép. Không bao lâu, liền nghe đến người nọ ở trong sân kêu to: "Chuyện ma quái, chuyện ma quái! Phu nhân chết không nhắm mắt, hoàn hồn trở về lấy mạng báo thù."

Từ Huyền sau khi nghe được ôm bụng đói bỗng nhiên cười rộ lên, lập tức bò lên trên linh sàng một lần nữa nằm xuống ở trong lòng nói một câu: rất tốt, phần đại lễ này xem ra Đình gia muốn đến lấy rồi, nàng tặng lễ người không thể đem lễ đưa qua loa được, người ta thể nhưng là Hầu phu đấy.

Về phần ra ngoài tìm thức ăn, thể nhưng nàng mới đến còn chưa quen phương hướng, không bằng đợi người ta mang thức ăn đến trước mặt có phải hơn không, cũng đỡ để nàng đi nhầm đường tìm không được phòng bếp. Cứ như trên ti vi nói thì, bình thường phủ Hầu gia hẳn là rất lớn, nàng không nghĩ qua là ở trong đó lạc đường chẳng phải làm trò cười? Vẫn là ở chỗ này chờ Đình thái phu nhân chờ đông đảo chủ nhân gia sang đây xem nàng đi.

Không bao lâu người Đình phủ liền chạy tới không ít, người gan lớn liền đứng ở cửa trông vào phía trong linh sàng, phát hiện trên điện ảnh nền lay động mà Từ Huyền đang nằm ở trên linh sàng đều bình thường, thấy thế nào cũng không giống như là xác chết sống dậy. Lập tức đã có người đi qua nhìn vẫn như cũ, trên linh đường im lặng không có một tia dị thường. Chỉ chốc lát sau ý sợ hãi của mọi người biến mất hết, còn kéo người vừa la hét có ma quái qua nhìn một chút.

Đại quân gia đem người kêu to chuyện ma quái răn dạy một hồi, lập tức lại an bài hai người lưu lại túc trực bên linh cửu, lúc gần đi liếc mắt nhìn người nằm trên linh sàng, giáo huấn mọi người đang có mặt ở đây: "Nàng khi còn sống các người còn không sợ nàng, thế nào khi nàng chết ngược lại lại sợ? Nàng sống là một người mềm yếu, chết cũng trở thành quỷ yếu đuối, có cái gì phải sợ! Trông các người không có một điểm tiên đồ."

Từ Huyền không nghĩ đến người nọ không có đem các chủ tử của Đình gia gọi đến, trái lại gọi tới nhiều hạ nhân như vậy; nghe thấy những lời mà đại quân gia vừa nói, lúc này nghĩ đến chuyện quá khứ mà chủ nhân của cơ thể này trước đây phải chịu, làm tức giận nổi lên: cơ trên mặt nàng sớm đã không còn cứng nhắc, thể nhưng nàng vẫn như cũ đem đầu lưỡi phun ra dọa người.

Nàng chẳng những là lẽ lưỡi tròng lớn con người, hơn nữa còn đối đại quân gia cười cười, có câu là cười một cái mười năm ít thôi, nguyên lai nàng chính là yêu người cười. Chỉ là trước mắt lấy đầu lưỡi phun ở bên ngoài bộ dáng, hơn nữa trong phòng bởi vì ánh đèn lay động mà lúc sáng lúc tối, tươi cười nhưng là không có một tia mỹ cảm, thật ra muốn bao nhiêu kinh khủng liền có bằng ấy.

Đại quân gia nhìn thấy Từ Huyền quay đầu, mỉm cười, lập tức da đầu run lên, sau đó một câu nói cũng không kịp nói ra thẳng tắp liền ngã vật xuống đất: hẳn bị dọa hôn mê. Đại quân gia vừa rồi còn phát ra uy phong răn dạy người khác, bị Từ Huyền nhẹ nhàng cười một cái liền bị dọa sợ đến hôn mê.

Từ Huyền nhìn thấy hắc ngạ xuống đất nhện không được le lưỡi, lời này nói xong rất lớn nhưng lá gan so với người vừa kêu to chuyện ma quái còn nhỏ hơn rất nhiều: buổi tối tức trực bên linh cửu đương nhiên là chọn người gan lớn đến, đại quân gia lá gan lớn hơn nửa kỳ thực cũng không phải tức trực bên linh cửu; huống chi thời cổ người ta rất tin tưởng có quỷ thần, cũng sợ nhất là quỷ quái.

Đầu lưỡi của nàng còn le ở bên ngoài, mà lúc này cũng chính là động động đầu lưỡi, mà rơi vào trong mắt mọi người thì đó chính là muốn ăn thịt người, ý tứ muốn uống máu người, người kêu có quỷ lúc trước lúc này cũng bị dọa sợ đến đã hôn mê, vì thế người không ngất vấp té vào người ngất đi, những người còn lại kinh hoảng thét chói tai không ngừng.

Đợi đến khi Từ Huyền một lần nữa hé mắt ra nhìn trong linh đường, ngoại trừ những người bị té xỉu những người khác đều không thấy đâu; nàng kỳ thực ngoại trừ cười là muốn dọa người, còn những thủ đoạn khác để dọa người nàng còn chưa có lấy ra đâu, liền đem người sợ đến tè ra quần làm cho nàng cũng có điểm không dám tin: những người này lá gan có phải hay không cũng quá nhỏ một chút?

Lúc này trong viện cũng không yên tĩnh, truyền đến một tiếng tiếp theo một tiếng kêu to, rất có vài phần ý tứ như quỷ khóc sói gào; làm cho Từ Huyền nghĩ, nàng cho rằng vẫn là trong viện tiếng kêu tương đối dọa người.

Nàng quay đầu lại nhìn đại quân gia té xỉu nghĩ thầm lần này Đình gia các chủ tử hẳn là sẽ tới đi? Nàng lại lần nữa nằm xuống, chờ Đình gia chủ tử tới đưa cho bọn họ đại lễ gặp mặt - nếu không, trong lòng nàng có chút tức giận nhện đến ghen mắt!

Không nói sau này vì mình, nàng dù sao cũng không nhất định phải ở tại Đình phủ: dù cho thế nào cũng giúp chủ cũ của thân thể này xả giận một chút.

Đình hầu gia là chạy tới nhanh nhất, ở trong viện thanh âm của hắn liền truyền vào: "Câm miệng cho ta, còn nói có yêu ma làm loạn mọi người nữa, ta cho loi ra phạt trọng hết." Theo tiếng quát, người cũng đi theo đến trước cửa nhìn vào, nhìn thấy Từ Huyền vẫn nằm im trên linh sàng.

Hắn vừa muốn cất bước tiến sảnh liền nghe đến mẩu thanh âm: "Con a, là, có thật không?" Quay đầu lại liền nhìn thấy Đình thái phu nhân được nha hoàn đỡ đi đến, hắn lắc đầu nói: "Đều là các nô tài đáng chết uống nhiều rượu hồ nháo, nơi nào sẽ có cái loại chuyện ma quỷ quái nhiều này. Nương, không cần nghe bọn họ nói lung tung, người xem ở đây không phải vẫn bình thường, nhất định là có tên nô tài nào uống rượu hoa mắt."

Hắn tự mình đỡ tay Đình thái phu nhân đi vào trong sảnh: "Ngài xem, ta nói không có sai đi? Người trên linh sàng không phải đang êm đẹp sao, sao có thể có cái gì là việc xác chết sống dậy, đều là người vô tri ăn nói xằng bậy."

Từ Huyền không hề cử động, cố gắng chậm lại hô hấp không muốn bị Đình hầu gia phát hiện; nàng đang đợi người, lẽ lớn như thế thế nào cũng muốn người Đình gia đến đông đủ hơn nữa mới tốt; nàng phải có kiên trì, cũng liều mạng chịu đựng đối ý không muốn bụng lúc này kêu lên, hoàn hảo bụng lúc này cũng không có quấy rối nàng.

Không bao lâu Lãnh thị chạy đến, lanh lảnh giọng nói Liễu di nương cũng tới; còn tới hai ba vị di nương, các nàng đều có nghe nói chuyện này sau mới cất bước tiến trong sảnh cấp thái phu nhân chào, nhìn về phía linh sàng ánh mắt luôn có điểm né tránh.

Đại quân gia đã được người cứu tỉnh, thế nhưng người vẫn sợ đến run rẩy thành một đống mặc kệ Đình hầu gia quát hỏi thế nào, hắn nói không ra được một chữ.

Bây giờ còn thiếu Phương Phi, thế nào nàng còn không thấy đến? Từ Huyền có chút không kiên nhẫn, bởi vì nàng đói a, có phải hay không không đợi nữa, sau này lại tìm cách sửa trị Phương Phi cũng giống như vậy.

Lúc Đình hầu gia cùng Thái phu nhân đang cố gắng hỏi đại quân gia, bỗng nhiên Lý di nương lơ đãng quay đầu lại, vô ý thức nhìn sang linh sàng, vừa lúc nhìn thấy Từ Huyền quay đầu lại.

Lý di nương sợ đến tay chân đều có chút như nhũn ra, cầm lấy tay di nương ở bên cạnh muốn nói mà nói không ra lời, liền nhìn thấy Từ Huyền đối với nàng nháy nháy mắt. Lý di nương lần này cũng chưa kịp nói tiếng nào chịu không nổi, liền thẳng tắp ngã xuống đất ngất đi.

Đình thái phu nhân bị Lý di nương ngã sấp xuống làm cho hoảng sợ, vội vã ngẩng đầu nhìn qua, vừa vặn sau khi Lý di nương té xỉu không có ai che tầm mắt của nàng, nàng nhìn thấy Từ Huyền mạnh mẽ ở trên linh sàng ngồi dậy, không phải giống như người sống chậm rãi ngồi dậy, mà là thẳng tắp, bật ngồi dậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ta, đói bụng

--- -----Lời tác giả----- ---

Cầu cất giấu, cầu đề cử, cầu các loại cổ vũ!

*****

Lúc bình thường Từ Huyền có tập một ít động tác thể dục để giảm vòng eo, cho nên thẳng tắp ngồi bật dậy đối với nàng cũng không là vấn đề gì; nếu như nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấy hai chân của nàng vì dùng sức mà hơi nhúc nhích.

Thế nhưng Đinh thái phu nhân chỉ thấy con dâu thẳng tắp ngồi dậy, chỗ nào còn có thể lại chú ý tới cái khác? Chưa kịp mở miệng nói câu nào, phi thường thẳng thân hôn mê ở ghế trên, thân thể mềm hướng xuống dưới mặt đất.

Nguyên bản nha hoàn bên người Đinh thái phu nhân có thể đỡ được bà, bởi vì họ đều đã theo bà nhiều năm, chiều cô bà rất chu đáo; thế nhưng bây giờ các nàng đều trước sau té xỉu ngã trên mặt đất, cũng không ai phát ra âm thanh bởi vì lúc Đinh thái phu nhân nhìn thấy Từ Huyền ngồi dậy, các nàng cũng nhìn thấy.

Trong phòng lập tức hỗn loạn, có di nương la hét rồi té xỉu, cũng có di nương chưa kịp hét tiếng nào đã té xỉu trên mặt đất, bọn nha hoàn cũng giống như thế, mà sảnh ngoài bà từ, tới tới cũng không thua kém gì người người té xỉu, té xỉu: trong phòng ngoài phòng một thoáng nào nhiệt hẳn lên.

Nhưng cũng có người gan lớn, có mấy nha hoàn té lên nhưng không có té xỉu, mà Lãnh thị cũng chỉ là té xỉu, vẫn như cũ rất thanh tỉnh cũng không có bị dọa đến hôn mê, thế nhưng các nàng hiển nhiên cũng bị dọa đến không nhẹ..

Đinh hầu gia không có té xỉu, càng không có té xỉu. Hắn chỉ là giật mình, mở to mắt há to mồm nhìn người vừa ngồi dậy mất vắng- Từ Huyền, vẫn duy trì bộ dáng buồn cười này đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đại lễ của Từ Huyền sao lại chỉ có như thế được? Kế tiếp nàng dường như không có nhìn thấy người té xỉu trong phòng, cũng không có nghe được tiếng té xỉu của Lãnh thị, chậm rãi hai chân cũng cùng một chỗ thẳng tắp ở trên linh sàng dõng xuống, lại không cần dùng tay chống đỡ nhảy xuống khỏi linh sàng, thẳng tắp đứng ở bên cạnh linh sàng. Sau đó nàng cũng không có vội vã nhảy lên, mà là chậm rãi quay đầu hình như muốn tìm hướng Đinh hầu gia cùng Lãnh thị đang đứng.

Mấy nha hoàn chưa có hôn mê, lúc chứng kiến một màn này cũng thẳng tắp ngã xuống hôn mê; Lãnh thị nhìn Từ Huyền chậm rãi quay đầu toàn thân cũng bắt đầu phát run, bỗng nhiên ôm đầu ngẩng lên, như người bị điên hét to: "Không phải ta, chuyện không liên quan đến ta đâu, đừng tới tìm ta." Nàng muốn chạy trốn thế nhưng hai chân lại bất động.

Đinh hầu gia bị Lãnh thị kêu to làm cho hoảng sợ, nhưng cũng bất chấp Lãnh thị, chăm chú nhìn chằm chằm Từ Huyền nói: "Người rớt cuộc là người, hay là quý?"

Từ Huyền không để ý đến Đinh hầu gia, nàng đối Lãnh thị lại là cười, bởi vì đầu lưỡi còn ở bên ngoài cho nên nói chuyện cũng không rõ ràng lắm: "Vậy ta hẳn là đi tìm ai?" Lời của nàng nói xong rất thông thả, tươi cười ở dưới ánh đèn rất cổ quái.

Lãnh thị nhìn thấy nụ cười của nàng, lại nghe đến nàng mở miệng nói chuyện, cũng không có được nữa, thì thào một câu gì đó, lời còn chưa dứt đã ngã xuống hôn mê.

Từ Huyền có một chút đáng tiếc nhìn nhìn Lãnh thị, ở trong lòng trách nàng là gan cũng quá nhỏ: người nói xong rồi hãy hôn mê không được sao? Liên thiếu chút xíu nữa có thể biết là ai muốn hại chết nàng, ai.

Tốt ở trong phòng còn có một người sống, nàng lại chậm rãi quay đầu nhìn về phía Đinh hầu gia, cười đến lộ ra một cái răng nanh trắng; vừa vặn chính là nàng có bốn cái răng nanh, đây, bình thường đây chính là cực đáng yêu, lúc này đương nhiên liền không giống nhau, nàng thử răng: "Người hi vọng ta là người, hay là quý?"

Đinh hầu gia nhìn Từ Huyền, trong lòng ngày càng thấy lạnh mà niềm tin không có quý thần ngày một rơi rụng đi: "Người muốn làm gì, người đã chết mau đi đầu thai đi. Người có cái gì oán hận, ban đầu là người nhất quyết phải gả vào Đinh gia chúng ta, không phải người cầu hoàng thượng tứ hôn sao, không phải người bức Phương Phi phải làm thiếp sao, sao có thể trách Đinh gia chúng ta không thích người, buộc người phải ly khai?"

Từ Huyền nghe vậy sững sờ: việc này nàng còn thật không biết, đối với việc làm người thứ ba nàng không có nửa điểm hứng thú; thế nhưng nghĩ đến vừa rồi người Đinh gia hồ hởi với việc nàng chết đi, còn có thâm ý trong lời nói của Lãnh thị, nàng lại lần nữa ưm tùm cười: "Thiện ác luôn có báo, Đinh hầu gia."

"Các người đã làm gì, đừng tưởng rằng không người nào biết, cửa miệng không phải nói người đang làm trời đang nhìn thôi, hôm nay là của các người báo ứng tới." Từ Huyền chậm rãi phun ra một chữ lại là một chữ, liền phảng phất có sức mạnh nguyên rủa làm cho người ta toàn thân băng lãnh.

Bọn hạ nhân trong viện này muốn chạy nhưng là lại hai chân như nhũn ra không chạy thoát được, rớt cuộc toàn bộ đã hôn mê, mỗi người trong lòng chỉ có một ý niệm đại phu nhân tới báo thù.

Đinh hầu gia chân cũng có chút như nhũn ra, lúc này hắn đều nhớ tới tất cả những chuyện Chu Từ Huyền đã làm: "Người làm hại Phương Phi dễ non, người làm Phương Phi bị phỏng... Người làm nhiều chuyện ác như vậy, còn dám tới báo thù? Trời sẽ thu người, trời sẽ thu của người."

Từ Huyền sau khi nghe được đầu mảy mui, vô ý thức không tin lời của hắn: "Người điều tra sao? Người bây giờ đi gọi người trong phủ tỉnh dậy hỏi một chút, xem bọn hắn nói như thế nào? Người không có nghe thấy tiếng thiếp cùng với hạ nhân trong ngoài phòng kêu la sao, người nếu như cái gì cũng nghe không hiểu thì thật là một người ngu ngốc."

Không nghĩ đến sự tình sẽ phức tạp như vậy, nàng không muốn chơi nữa; cho rằng đại lễ dừng ở đây thôi, lại nói đem mọi người dọa đã hôn mê ai lấy thức ăn cho nàng được a.

Đình hầu gia nghe vậy cũng hòng không có trả lời, đích xác hình như là chuyện gì hắn cũng không biết rõ ràng; thế nhưng hắn không tin Phuong Phi sẽ có ý xấu hại người.

Từ Huyền nhìn Đình hầu gia không nhúc nhích, biết hắn là cực kỳ tin Phuong Phi kia, với nàng mà nói Phuong di nương kia là người đáng nghi ngờ nhất; bởi vậy nàng nhìn Đình hầu gia như vậy cảm giác hắn thực sự quá đáng ghét, lại còn không muốn đi tra chân tướng, xem ra nên cho hắn một chút vị đắng mới đúng.

Thế là nàng nhìn hướng Đình hầu gia, một bước, lại một bước thẳng tắp nhảy đến gần, nàng nhảy rất chậm rất chậm, chăm chú nhìn chăm chăm Đình hầu gia mắt không buông, cho đến khi hai chân ở gần trước mặt Đình hầu gia cách một đoạn không xa mới dừng lại, nhìn Đình hầu gia đầu đầy mồ hôi, nàng mở to miệng cười.

Lúc Từ Huyền dời từng bước qua đây, Đình hầu gia liền chắn trước mẹ của mình- Đình thái phu nhân, tự hắn cũng thấy rất sợ, mồ hôi đầy chân, hắn thậm chí cảm chắc trường kiếm ở trên bàn trong tay, thế nhưng rút một chút lại không có rút, có thể thấy được hắn sợ đến không nhẹ.

Từ Huyền sợ hắn rút kiếm ra, nàng không muốn liều mạng với hắn, tại thời điểm muốn nhảy đi, lại nhìn thấy hắn muốn rút kiếm ra mà không được, trong lòng cười to, không còn sợ hắn dùng kiếm đánh người, tin rằng với sức lực hiện tại của hắn có đánh cũng không đau, chứ đừng nói chi là đánh người bị thương; nàng đứng ở trước mặt Đình hầu gia cười đến âm trầm đáng sợ: "Người cho là kiếm kia có thể gây tổn thương được cho ta?"

Đình hầu gia dùng kiếm chặn ở trước người, nhìn Từ Huyền không nói lời nào cũng không có ý muốn động thủ; hắn tin kiếm kia là không thể gây thương tổn được Từ Huyền, càng không muốn dùng kiếm chọc tức nàng.

Từ Huyền có ý đối với hắn đem đầu lưỡi thu vào lại là ra, sau đó sẽ thu hồi đi; nàng biết cái dạng này làm cho người ta rất sợ hãi, hiển nhiên là làm cho người ta hiểu lầm cái gì. Cho đến khi Đình hầu gia sợ đến nổi mồ hôi rơi không ngừng, thân thể cũng có chút bất ổn, nàng mới cúi xuống nhìn Đình hầu gia nhẹ nhàng nói: "Ta, đói bụng."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đình hầu gia kiêng kỵ

Đình hầu gia nghe xong Từ Huyền nói hai chân mềm nhũn té ngồi trên mặt đất, nhìn Từ Huyền miệng nói không ra một chữ, trong mắt tất cả đều là ý sợ hãi. Nhìn thấy động tác ở miệng Từ Huyền, nghe thấy Từ Huyền nói, hơn nữa ngẫu nhiên nghĩ tới truyền thuyết về yêu quái, hắn cho rằng Từ Huyền là muốn ăn tươi hắn.

So với giết chết hắn thì bây giờ hắn đã biết có cái còn đáng sợ hơn, đó cách chết đó như thế nào, nếu để cho hắn táng thân ở trong bụng Từ Huyền, hơn nữa còn là rõ ràng bị Từ Huyền ăn đi —— hắn không cho là lúc này Từ Huyền sẽ ăn chín, suy nghĩ một chút đã đem chính hắn hù chết; dù vậy hắn vẫn như cũ chăm chú đem Đình thái phu nhân hộ ở sau người; thực sự là vị con có hiếu a.

Từ Huyền nhìn hắn nhe răng: "Ta thật rất đói bụng."

Đình hầu gia tay run được cơ hồ muốn nắm không được kiếm, nhưng vẫn là lấy thân thể che chở Đình thái phu nhân, răng trên dưới va vào nhau: "Không liên quan đến mẫu thân ta, là ta, là ta xin lỗi người." Hắn thật sợ, rất sợ, cũng thật muốn được hét to một tiếng tìm đường trốn hoặc là khóc lớn lên, nhưng hắn là nam nhân, hơn nữa còn là một vị tướng quân sao có thể nhát gan như vậy? Chỉ là hắn cũng không biết dừng khí còn lại của mình có thể chống đỡ trong bao lâu, bất kể như thế nào cũng không để cho Từ Huyền thương tổn mẹ của hắn được.

Từ Huyền nhìn nhìn Đình thái phu nhân vươn một tay, há to miệng là lưỡi lác lác: "Ta, thật rất đói rất đói."

*****

Lúc Phuong Phi trở lại trong phủ đã là sáng hôm sau, phát hiện trong phủ mọi người có điểm quái dị, mỗi người sắc mặt đều có chút tái nhợt không bình thường, nhìn thấy nàng cũng không giống như thường ngày chạy tới nịnh hót; trừ việc đó ra nàng còn cảm giác được có chút cổ quái, ánh mắt của bọn người làm nhìn nàng có chút không đúng? Dù sao trong lòng nàng có điểm khó hiểu, thật giống như có người đang nhìn nàng chăm chăm bàn tán. Nàng bật cười lắc đầu, này không phải là tự mình dọa mình đi?

Bởi vì trong lòng có đại sự tự nhiên không có thời gian đi ngẫm nghĩ, càng không có nhân rồi cùng bọn nha hoàn nói chuyện, nàng đem cảm giác cổ quái ném tới sau đầu, vội vàng chạy về phòng mình.

Lúc này nàng nhìn thấy Đình hầu gia liền tươi cười, nàng liền biết được lúc mình không có trong phủ Đình hầu gia cũng không đi đến phòng của những nữ nhân khác, nàng đối với Đình hầu gia ôn nhu cười, một mặt đem áo choàng đưa cho nha hoàn một mặt phân phó nói: "Ta đói bụng, nhanh đi..."

Nàng vừa mở miệng liền kêu đói là để làm cho Đình hầu gia cảm kích cùng đau xót, cho hắn biết chính mình vì chuyện của hắn bỏn ba lao lực, liền cơm cũng chưa có ăn một miếng, ngày sau càng thêm yêu thương và nâng niu nàng hơn. Hơn nữa lúc này hầu phủ cũng không có chủ mẫu, nàng muốn làm cho Đình hầu gia nhớ tới đã từng đối với nàng hứa hẹn, cũng muốn cho Đình hầu gia biết thiên hạ không có nữ nhân nào như nàng, đợi chờ hắn như vậy.

Thế nhưng nàng hôm nay tính toán hoàn toàn sai rồi, mặc dù trước đây chưa từng có bỏ qua, Đình hầu gia ở trước mặt nàng giống như là đứa nhỏ, tính cách của hắn nàng cũng có thể đoán ra được tám chín phần, cho nên lúc nàng làm nũng cũng sẽ được Hầu gia yêu thương hơn mà thôi; nhưng tất cả những chuyện đó đều khác xa vào sáng hôm nay.

Nàng lời còn chưa nói hết liền bị một tiếng vang thật lớn cắt đứt, kinh ngạc đến cực điểm quay đầu lại đối diện với gương mặt đang cuồng nộ của Đình hầu gia. Tiếng nổ kia là Đình hầu gia đá văng cái bàn, sau đó nàng liền nhìn thấy Đình hầu gia đối với nàng quơ cánh tay rộng to hơn: "Đói, đói! Ai còn dám nói nàng đói, ta liền đem nàng quăng cho chó hoang!" Rống xong hắn liền háng giọng đi nhanh ra ngoài, không thèm quan tâm đến vẻ mặt hoa lệ đầm mưa của Phương Phi.

Nguyên lai chỉ cần Phương Phi vánh mắt đỏ lên, sẽ làm cho Đình hầu gia yêu thương muốn chết, chắc chắn sẽ đem nàng ôm vào trong ngực nhẹ thương tiếc, cho đến khi đem nàng dỗ được nín khóc mỉm cười mới bằng lòng thôi; nếu có ai làm cho nhị phu nhân Phương Phi rơi lệ, hắn đem cắt hai chân của kẻ đó vẫn còn là nhẹ. Về phần Đình đại hầu gia chính mình không bao giờ nghĩ sẽ rộng giận với Phương Phi, chính là nói chuyện lớn tiếng một chút cũng sợ sẽ dọa nàng.

Nhưng là hôm nay hắn chưa có nói lời gì đã mắng Phương Phi, sau đó còn không để ý tới tiếng khóc sụt sùi của nàng, liền rời khỏi đầu cũng không có ngoái lại.

Phương Phi không biết, hiện tại Đình hầu gia hận nhất chính là ba chữ "Ta đói bụng" này. Hắn ở cùng Chu Tử Huyền sau đó rời đi, trong lòng rất khó chịu, tiêu tảo bất an, mới nghĩ đến phòng Phương Phi chờ nàng, hi vọng nàng sau khi trở về có thể giống như mọi ngày nhẹ nhàng an ủi mấy câu, liền có thể làm cho mình hài lòng đứng lên.

Bất quá lần này Đình hầu gia rõ ràng là tính sai, hắn chỗ nào có thể nghĩ đến một sáng sớm nhìn thấy Phương Phi còn chưa kịp nói với nàng cái gì, liền nghe đến một lần "Ta đói bụng", lúc này liền cũng nhịn không được nữa phát tác ra. May mà người nói đến "Ta đói bụng" ba chữ là Phương Phi, nếu như đổi lại là những người khác nói không chừng bị Đình hầu đá cũng không phải là cái bàn.

Lý do vì sao Đình đại hầu gia lại ghét ba chữ đó như vậy, cơ hồ mỗi ngày cũng sẽ có người thác mắc nhưng không ai giải thích được; mặc dù người Đình phủ trên dưới đều phỏng đoán, sự tình chắc chắn có liên quan đến "chuyện ma quái" khi Chu thị "chết đi", nhưng người ở vào lúc đó chỉ có phu nhân và Hầu gia, nên rốt cuộc phát sinh cái chuyện gì cũng chỉ có hai vợ chồng bọn họ biết.

Rất nhiều người đều thật tò mò, nhưng không có người dám hỏi, càng thật cẩn thận nhắc nhở chính mình ngàn vạn không nên phạm vào kiêng kỵ của Đình hầu gia, nếu mà nói tới đến lúc bị đánh cũng không biết kêu oan ở đâu.

Đình hầu gia nổi giận đùng đùng rời khỏi nơi ở của Phương Phi, nhìn thấy hạ nhân trong phủ đang thu vải trắng, đèn lồng trắng, lời kéo bữa bộn ở khắp nơi, hắn thấy càng tâm phiền khí loạn; thế nhưng ở trong phủ khắp nơi lúc này đều là giăng đầy đồ dùng cho tang lễ, hắn chính là muốn né tránh cũng không biết có thể trốn đi nơi nào.

"Hầu gia, cô nương của chúng ta cho mời." Ngay lúc tâm hắn phiền não đến cực điểm, Lưu Ly đối với hắn hành lễ nói.

Nàng ngày hôm qua bởi vì bị Đình thái phu nhân phạt trượng sau đó lại bị nhốt vào sái phòng, cũng không biết chuyện xảy ra trên linh đường; về sau có người đến sái phòng thả nàng ra rồi lại dẫn nàng về trước cửa phòng của cô nương nhà mình, sau đó vội xoay người chạy rất nhanh như bị cái gì đuổi theo, không hề nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo khinh bỉ nàng như mọi ngày.

Khi nàng đẩy cửa ra nhìn thấy cô nương nhà mình đang ngồi ở trước bàn, nàng bị chấn kinh không nhỏ nhưng không có bị dọa ngã đi; nàng cùng Trần Châu hai người là được đại phu nhân chỉ ân mới có thể sống sót, cho nên khi đại phu nhân mất bọn họ vẫn nhất quyết đi theo tiểu thư đến Đình hầu phủ, mặc dù chịu nhiều ủy khuất cũng không oán thán; vì thế nhìn thấy Từ Huyền xuất hiện ở trước mắt thì vui mừng vẫn nhiều hơn so với kinh sợ.

Đình hầu gia nghe Lưu Ly nói xong, càng thêm sinh khí a: "Nàng muốn gặp ta? Hiện tại nàng muốn gặp ta?" Hắn không hiểu được Chu Tử Huyền, nàng đem qua cơ hồ là đã đem Đình phủ dọa sợ một trận không nhỏ, sáng sớm hôm sau liền cho người đi mời hắn tới, nàng khi nào thì da mặt lại trở nên dày như vậy.

"Đúng vậy, hầu gia." Lưu Ly không tự ti cũng không kiêu ngạo, nghĩ đến câu nói kia của chủ tử nhà mình- chết cũng đều đã chết qua, còn có cái gì đáng sợ nữa? Nàng dũng khí càng lớn. Không phải chỉ là cái hầu gia thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, cùng lắm thì nàng theo chủ tử nhà mình chết lại một lần nữa, cũng không tin được hầu gia lại lớn hơn Diêm Vương gia đi.

Đình hầu gia liếc nhìn Lưu Ly mấy lần, hắn phát hiện nàng không có giống như ngày thường đối với mình luôn kính cẩn, gật gật đầu nói: "Tốt, tốt, ta đi xem nàng, ta đây liền đi xem nàng. Ta muốn nghe một chút nàng còn có cái gì muốn nói với ta."

Nói vừa hết lời hắn không để ý đến Lưu Ly vội chạy đi, tới trước cửa phòng Từ Huyền hắn vốn là muốn đập cửa mà vào, lại phát hiện cửa phòng rộng mở hắn không cần nhắc chân. Hắn chỉ có thể tức giận vọt vào, nhìn nàng mặt mày hồng hào, tinh thần sáng khoái, hắn vẫn: "Người, ăn no?"

*****

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sơ giao phong

Từ Huyền vén lên mí mắt liếc nhìn hần một cái, nhàn nhạt đáp một câu: "Ăn no. Còn có, hầu gia hình như đối với ta có chút bất mãn a." Nàng nói chuyện cười cười, chẳng hề để ý đến Đinh hầu gia đang trợn mắt: "Có câu là ăn uống no đủ ai nói cũng không phục, ta hiện tại là được như thế. Đương nhiên, phục là không thể nào, nhưng hầu gia nếu như muốn bóp chết ta, ép ta chết hoặc là giết chết ta, thật ra rất nhẹ nhàng."

"Hầu gia, người ghi nhớ một điều, người nhận sai ở đây không phải là ta, không nên đối với ta trừng mắt ta nhất gan sợ buổi tối gặp ác mộng. Được rồi, muốn động thủ, một cô gái yếu đuối như ta cũng không phải đối thủ của đại tướng quân ngài, bởi vậy ta cũng đỡ phải lãng phí khí lực, hầu gia người bây giờ có thể động thủ, mời." Nàng ở trên cổ mình khoa tay múa chân một chút: "Làm phu thê một thời gian, ngài muốn giết ta thành cấp cái thống khoái." Đang nói chuyện nàng đánh ợ một cái chau chau mày: "Uh, còn muốn cảm ơn hầu gia mới đứng, làm cho ta đây có thể làm cái no nê ma quỷ".

Đinh hầu gia nghe xong Từ Huyền nói trầm mặc một hồi, chính hần rất rõ ràng người nhà nguyên lai đã làm gì, mà Từ Huyền gây nên cũng chỉ là dọa họ sợ mà thôi, cũng không có chân chính thương tổn được một người. Nhưng hần là nhĩ tử chí hiếu, nghĩ đến mẫu thân bị dọa đến không nhẹ, không biết có phải hay không tại chuyện này mà phải nằm trên giường, trong lòng vẫn là có chút tức giận.

Vẫn còn đang tức giận trong lòng, lại bị Từ Huyền nói khiến cho tức giận thêm không ít. Hần nhẹ nhàng thở dài, biết hiện tại không thể tức giận, Từ Huyền đã biết trong quá khứ người nhà đã gây cho nàng những chuyện gì, vì để giữ hòa khí trong nhà, hần đề xuống tất cả hỏa khí khụ hai tiếng, cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe có vẻ nhu hòa một chút: "Từ Huyền, ngày xưa đích thực là ta hơi có chút xin lỗi người, đương nhiên, còn có những người khác."

"Thế nhưng, tất cả cũng là bởi vì người cố chấp mà gây nên, hiện tại người cũng bình an vô sự, hai chúng ta hãy coi như không ai nợ ai, ân oán trong dĩ vãng đều bỏ đi có được không?" Hần nói ra lời nói này cũng cảm giác có chút không hợp lý, liền lại khụ hai tiếng nhìn về phía ngoài cửa sổ, nơi đó đang có một gốc phù dung hoa nở rộ.

Từ Huyền cười: "Hầu gia có phải hay không ngài còn muốn ta bái ba bái rồi tạ ơn đối với sự rộng lượng của ngài? Đinh hầu gia, không biết ngài là đầu óc không tốt hay là có tình quên đi mọi việc, đêm qua nhưng là có người rõ ràng nói qua, trong phủ này có người muốn ta chết!" Nàng mạnh mẽ gật đầu chăm chú nhìn chăm chăm Đinh hầu gia: "Các người người nào đối đãi với ta không tốt, ta cũng có thể không so đo, giống như hầu gia đã nói cũng là do ta gieo gió gặt bão; nhưng, ta cũng không có tâm tư đi hại người khác, nhưng ngược lại có người không cho phép ta sống, hai bên ân oán tiêu tán sao?"

"Hầu gia, thế nhưng chuyện mưu tính hại mạng người là chuyện lớn, chính là đưa đến trong nha môn cũng muốn bị, muốn bị, " nàng cố gắng nhớ lại một chút tới cái từ kia: "Trảm lập tức hành quyết đi?" Nàng cũng không rõ ràng lắm luật pháp hiện tại, thế nhưng cổ nhân có câu: giết người đền mạng, hần là cũng không sai đi: "Ngài một câu 'Ân oán lúc đó một khoản câu tiêu', để ta quên mất có người muốn hại tính mạng của ta? Quả nhiên là nói chuyện không phải của mình a, dễ dàng đến nỗi làm cho người ta sinh phiền".

"Ngài có cái độ lượng có thể buông tha cho người hại ngài, thế nhưng ta chỉ là nữ nhân không có cái độ lượng này, người muốn hại ta đang còn sống sờ sờ bên cạnh ta, bảo ta độ lượng coi như chưa có chuyện gì từng xảy ra thì điều đó là không thể." Từ Huyền không có tính toán muốn ở lại Đinh gia, nàng là tính toán muốn rời khỏi Đinh phủ sống tự do là tốt nhất.

Đinh hầu gia trên mặt có một chút hồng, biết vừa rồi mình nói bỏ qua cho xong chuyện là quá nhẹ, lại khụ lên hai tiếng để che giấu.

Kỳ thực chính hần rõ ràng hần tức giận cái gì: tối làm cho hần tức giận là mình bị Từ Huyền dọa cho sợ đến mức luống cuống, rất đau đớn là do tự tôn nam nhân của hần thôi; mà chuyện xảy ra tối hôm qua hần há có thể không sợ hãi, không cần đi hỏi cũng biết đã phát sinh chuyện gì, hần từ trước đến nay chưa có bao giờ bị dọa sợ như thế.

Mặc kệ Từ Huyền đêm qua là không phải cố ý: Từ Huyền nói nàng lúc đó chỉ là bối khí quá lâu, vì thế thân thể nằm cứng còng mới có thể có bộ dáng kia được. Hần đương nhiên không tin, thế nhưng hần và người Đinh gia trên dưới đều biết, Từ Huyền sở dĩ thất cổ tự sát là bởi vì cái gì: hơn nữa Từ Huyền cũng không phải là lấy cái chết uy hiếp ai, nàng là thật đi tìm cái chết, nhưng tự nhiên là sống lại được thôi.

Hần không muốn hại chết người, dù cho Từ Huyền đã làm chuyện đáng ghét gì, hần cũng rõ ràng là do hần quá lạnh nhạt đối với nàng, nói chung là tội không đáng chết.

Nghĩ tới đây hít sâu một hơi, hần ngồi xuống muốn cùng Từ Huyền hảo hảo nói chuyện, có quá nhiều chuyện cần thương lượng: "Chuyện này ta sẽ cho người đi tra, hơn nữa người nguyên bản cũng đã làm không ít chuyện sai, nhất là làm hại Phương Phi đề non, đến nay ta chỉ có hai nữ nhi còn chưa có nhi tử hầu hạ dưới gối, có chút..."

"Đình chi, đình chi." Từ Huyền nhìn về phía hần: "Ta không thể không thanh minh một việc, ta chưa từng có hại ai cả; bất kể là làm thương tổn Phương di nương của người, hay là làm nàng đề non, hoặc là di nương nào bị bệnh, tất cả sự tình cũng không phải là ta gây nên." Nàng nguyên bản không thể xác

định, thế nhưng sau này khi cùng Lưu Ly, Trần Châu nói chuyện, nàng có thể khẳng định, nguyên chủ không có làm chuyện thương thiên hại lý gì.

Nguyên chủ là một người tính tình rất ngay thẳng, không có một chút lòng dạ cùng tâm kế, chuyện gì đều là trực tiếp nói ra; thế nhưng người ở Đình phủ này không có ai thành thật với nàng cả, tất cả mọi người ở trăm phương ngàn kế muốn đuổi nàng đi, thậm chí là muốn hại nàng; thế nhưng nguyên chủ chính là nhìn không thấu, kể từ đó nàng chính là nghĩ mình xui xẻo nên không dám tiếp xúc nhiều người.

Hơn nữa khi nàng bị cầm tù trong viện lại còn bị lừa, bởi vì nguyên chủ thật sự là quá thành thực, dùng từ ngữ của Từ Huyền mà nói thì có nghĩa là nội tâm quá tử. Cuối cùng, nàng hận chính bản thân mình mà tự sát ở trong phòng, bởi vì nàng cảm giác mình là người rất xui xẻo, chỉ biết mang cho người chung quanh tai họa mà thôi, hại người một lòng muốn tốt cho nàng làm nàng rất bất an.

Sở dĩ Đình hầu gia cho rằng nguyên chủ có tâm địa rắn rết làm nhiều chuyện ác, đều là người ngoài hãm hại nguyên chủ, căn bản cũng không phải là nguyên chủ gây nên; từ lúc gả vào Đình gia, chẳng sợ một con kiến nguyên chủ cũng không có hại qua.

Một người bị buộc đến treo cổ tự tử, lại tại sao có thể có lòng dạ ác độc, tâm kế đi hại người được, nếu nàng thật có thủ đoạn nàng cũng sẽ không tìm đến cái chết. Bây giờ nghe đến Đình hầu gia lại nói đến chuyện nàng đã từng hại người, Từ Huyền đương nhiên nên vì nguyên chủ phân trần một hai.

"Ta nếu là một người như vậy, ta nếu có tâm tư, thủ đoạn như vậy, ta sẽ bị người một nhà các người bức đến treo cổ tự tử sao, Đình đại hầu gia? Người dùng đầu óc đi, chuyện hại người này thật sự là ta làm được sao, Lãnh thị cũng nói bị ta làm hại đến gãy chân, nhưng vì sao nàng nhìn thấy ta sống lại sẽ sợ đến kêu to những lời này?" Từ Huyền không khách khí đánh giá Đình hầu gia đầu không khác gì đầu heo: "Nếu như nói nàng té xỉu trước thì không nói làm gì, nhưng đây là nàng vẫn thanh tỉnh nhìn thấy ta lại nói những lời như vậy".

*****

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nhị phu nhân?

"Tam di nương của người biết rõ ta là một người tốt, có người muốn gây chuyện hại ta, mục đích làm cho người Đình gia trên dưới đều coi ta là người xấu." Từ Huyền nhìn hần: "Những lời của tam di nương nói đêm qua người không phải đã quên đi? Cũng đúng, đầu người không được tốt lắm, thích quên một ít chuyện trong nhà, tỷ như Tam di nương Lãnh thị cùng có chút tội tởm nói, người không muốn nhớ dĩ nhiên là sẽ quên mất. Cũng là, những lời này đối với mẫu thân đại nhân của người, đối với Phương di nương người yêu chiều có điểm..."

Đình đại hầu gia bỗng nhiên cắt ngang lời Từ Huyền nói: "Không nên gọi nàng là di nương, nàng là Đình gia nhị phu nhân!" Hần không thể chịu đựng được mọi người ở trước mặt hần gọi Phương Phi là di nương, Phương Phi là thê tử của hần, là thê tử duy nhất trong cảm nhận của hần. Khi hần cắt ngang lời của Từ Huyền là bởi vì hần không muốn nghe, hơn nữa hần cũng không dám nghe vì hần cũng không biết đâu là thật đâu là giả.

Từ Huyền có điểm buồn cười nhìn về phía hần: "Gọi nàng nhị phu nhân? Thật đúng là cắt nhắc nàng! Người làm cho người ta xưng hô với Phương Phi như vậy, không sợ người ngoài nghĩ rằng nàng là thê tử của đệ đệ người sao, đến lúc đó lại bị người ta cười nhạo, người không thấy xấu hổ sao? Còn có, không nên nói ta không có nhắc nhở người, nếu có người tâu lên hoàng thượng, nói người là còn thể mà tái giá hay người lấy thiếp diệt thê, đến lúc đó người chính là nhảy đến Hoàng Hà cũng rửa không sạch, đại hầu gia."

May mà có hai nha hoàn trung thành là Lưu Ly và Trần Châu ở đây, nàng nói mình bị mất trí nhớ, nên đã đem những chuyện của nguyên chủ nói sơ qua cho nàng nghe. Cũng bởi vậy làm cho nàng biết không ít về quy củ cũng như một ít luật pháp ở nơi này: ở đây cổ nhân chỉ có một thê, không tồn tại ba vợ bốn nàng hầu, chỉ có một thê cùng với rất nhiều thiếp.

Thê tử của quan viên được triều đình tán thành, quan viên ngũ phẩm trở lên triều đình sẽ phong cáo mệnh cho vợ hần, vì thế bọn quan viên muốn hưu thê cũng không dễ dàng, đối với bọn họ con đường làm quan cũng cực kỳ bất lợi. Bất quá ở đây luật pháp cho phép quý thiếp phù chính làm vợ, chỉ có lấy tiện thiếp làm vợ mới làm cho triều đình truy cứu.

Dù cho quý thiếp không giống những thiếp thất bình thường khác, như Phương Phi kia chính là quý thiếp, nhưng chỉ cần vẫn còn thê thì nàng vĩnh viễn cũng chỉ là thiếp, chỉ có thể là cái thiếp. Mà Từ Huyền rất hoài nghi chính là bởi vậy, vì thế như Phương Phi, Lãnh thị chờ quý thiếp mới có thể muốn nàng chết đi; bất quá theo Lưu Ly nói, nàng nếu như xuất gia tu hành thì không còn là thê tử của Đình đại hầu gia nữa, do vậy các nàng không phải là không có lý do để giết nàng đâu.

Đình đại hầu gia nghe đến đó hừ một tiếng: "Người vẫn là không tha cho Phương Phi." Hần chắc chắn là sẽ không làm cho bất cứ kẻ nào khi dễ Phương Phi, Phương Phi không phải thiếp, ở trong tim của hần nàng vĩnh viễn không phải thiếp.

Từ Huyền "Ha, ha, ha" khô khan cười to ba tiếng: "Ta không tha cho nàng? Người đi hỏi rõ ràng rồi trở về nói với ta, rốt cuộc là ta không tha cho nàng, hay là nàng không tha cho ta. Được rồi, việc này không cần nói lại, dù sao chuyện kia của người cùng ta không quan hệ, các người Đình gia nợ ta, người chỉ cần nhớ là được rồi."

Nghe vậy nhìn nhìn Từ Huyền, nghĩ đến chúng tôi tớ cùng Lãnh thị nhỏ ra mấy câu, Đình hầu gia lửa giận muốn giết người, lúc này rất khô gòn gặt đầu: "Ta nợ người."

Từ Huyền cuối cùng nhìn hần nói: "Người chịu thừa nhận là được rồi, có biết ta mời người tới vì chuyện gì không?"

"Người kêu ta tới làm cái gì?" Hần thật đúng là rất muốn biết, rất thành khẩn nhìn Từ Huyền, lại bỏ thêm một câu: "Quá khứ đã như vậy, ta chỉ muốn nói sau này sẽ không. Ân, ta nghĩ nếu như người không mệt, người nói xong chúng ta lại bàn lại việc tương lai sau này sẽ phải làm như thế nào."

Hần vẫn như cũ để ý tới chuyện Từ Huyền nói năm đó không phải hần không lấy chồng, thế nhưng từ khi Từ Huyền "sau khi chết" hần mới biết được người Đình gia, bao gồm chính hần đối Từ Huyền mà nói thật có một chút quá mức; lúc này nhắc lại chuyện xưa đó thật sự là khó mở miệng, sai, hần toàn nhận hạ.

Ngĩ đến hần và Phụng Phi nguyên bản là thanh mai trúc mã, mắt nhìn hai nhà trưởng bối sẽ nghị hôn, lại bị hoàng thượng một đạo ý chỉ ban ra làm rối loạn hết thầy tất cả: Chu Từ Huyền chính miệng nói phải gả cho hần làm vợ, mới làm cho mọi chuyện sau này nhiều phiền toái như vậy. Quá khứ ba năm, hần xin lỗi Phụng Phi, cũng xin lỗi Chu Từ Huyền, chính hần cũng quá khổ.

Năm đó tất cả là do biên quan có chiến tranh, phụ thân Chu Từ Huyền là một thương nhân, đi biên quan buôn bán, lại phát hiện tung tích quân địch; phụ thân của nàng suốt đêm cấp báo cho tướng soái biên quan biết được, có như vậy mới làm cho quân địch tổn thất rất nặng, mười năm nữa cũng không thể lại gây sự; mà chính hần lần đó trên chiến trường là chủ tướng, thiếu chút nữa đã tử vong.

Nguyên nhân là hần bị trúng độc, thương thế rất nghiêm trọng, loại độc này của người dân tộc thường dùng, quân y ở biên quan cũng bó tay; chính là mẫu thân Chu Từ Huyền đã cứu hần, lấy tính mạng của nàng để đổi tính mạng của hần – loại độc kia chỉ có một cách giải, là thay đổi người mang độc. Nói ngắn gọn đó là đem độc trên người mình chuyển qua cho một người khác, đây là một loại độc cực kỳ bá đạo, mà mẫu thân Chu Từ Huyền vì cứu bị độc phát tác mà chết.

Hoàng thượng rất cao hứng khi quân đại thắng, đem Chu gia khen một phen lại vì nguyện vọng của mẫu thân Chu Từ Huyền, mà hỏi Chu Từ Huyền nghĩ muốn hần thưởng cái gì cho – nàng muốn cái gì hần cũng đều đáp ứng.

Chu Từ Huyền cái gì cũng không cần, khi hoàng thượng truy vấn mới nói còn có tâm nguyện khó khăn.

Hoàng thượng liền miệng đáp ứng, chắc chắn sẽ vì nàng hoàn thành tâm nguyện, bởi vậy liền ban cho hần và Chu Từ Huyền việc hôn nhân, vẫn là do hoàng thượng tự mình hạ chỉ tứ hôn; trời biết, Chu Từ Huyền thấy thế nào lại thương hần, phải biết rằng hần và nàng chỉ thấy qua mặt có một lần. Ở trên đường, hần đang kéo tuấn mã sợ hãi bỏ chạy mà tình cờ cứu được nàng, thậm chí hần còn không thấy được rõ ràng nàng lớn lên trông như thế nào.

Đình hầu gia lúc đó không có hôn ước là một người độc thân, hần mặc dù rất phản đối, thế nhưng Chu Từ Huyền kiên quyết mong muốn, hoàng thượng càng là chỉ có thể ủy khuất hần; cũng bởi vậy Chu Từ lúc đó đạt được niềm vui do hoàng thất mang cho, cũng mất đi niềm vui của hoàng thất – thái hậu cùng hoàng thượng từng chính miệng khuyên nàng nên chọn đối tượng hôn nhân khác, nàng lại một ngụm từ chối nửa phần mặt mũi hoàng gia cũng không cho.

Về sau Từ Huyền nghe nói nguyên chủ gây nên chuyện này chỉ có thể lắt đầu, nếu như nguyên chủ ở trước mặt nàng thì nàng phải hung hăng lắt lắt nàng để xem có thể làm cho nàng thanh tỉnh một chút hay không; làm sao lòng dạ sẽ ngay thẳng như vậy? Hoàng thượng a, thái hậu a, đó cũng là người nàng có thể tranh chấp hay sao? Liền vì một cái rác rưởi, rác rưởi nam nhân, mà đắc tội hoàng thượng cùng thái hậu, thật không biết đầu nguyên chủ là bộ dạng thế nào.

Đình đại hầu gia đang chìm trong ký ức, Từ Huyền lại không có thương tâm hay bi lụy, nàng rất trực tiếp nói: "Chúng ta là phu thê, đúng không? Gọi người tới chính là thương lượng chuyện an bài sau này, còn có ta chờ được bồi thường."

"Chúng ta đương nhiên là phu thê, người vẫn là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân trong triều đấy." Đình hầu gia hoài nghi nhìn nhìn Từ Huyền, không biết nàng muốn làm cái gì: "Cái kia, về chuyện vợ chồng chúng ta từ nay về sau, ta cũng nghĩ cần người nói chuyện cho thật tốt; nói thật, ba năm quá khứ, ta, người còn có Phụng Phi trải qua những ngày cũng không tốt lắm, sau này..."

Từ Huyền khoát khoát tay cắt ngang lời của hần: "Không có sau này, người cùng với cái Phụng Phi nương kia của người ngày sau như thế nào, cũng cùng ta không có quan hệ, chỉ ít ta cho rằng từ nay về sau lại không có vấn đề gì. Cái kia, Đình đại hầu gia, vậy ta yêu cầu, cách, ách, chính là ta muốn cùng người cắt đứt quan hệ phu thê."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đập phá

Sau khi Từ Huyền nói xong, trong phòng an tĩnh một lát.

"Người nói cái gì? !" Đình hầu gia rót cuộc mờ miệng, bất quá hẳn hiển nhiên có điểm quá mức kích động : "Người biết người đang nói cái gì sao, người muốn cùng ta hòa ly?" sau khi sống lại, Chu Từ Huyền nói chuyện hay hành sự có chút kỳ quái, nếu so sánh với trước kia thì như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác vậy. Đổi lại là Chu Từ Huyền trước đây, coi như là hẳn quý xuống cầu nằng, nằng cũng không chịu nói ra hai chữ hòa ly như vậy .

Nếu như ở ba năm trước đây Chu Từ Huyền có ý nghĩ như vậy, sẽ không kiên trì gả cho hắn, vậy sẽ không có những chuyện phiền toái như hôm nay đâu; bây giờ nằng muốn cùng cách, thế nhưng Đình đại hầu gia lại chỉ muốn khóc.

"Đúng." Từ Huyền rất khẳng định gật đầu: "Hòa ly, đúng, chính là hòa ly." Đình phủ nhưng không phải là nơi yên vui, xứng đáng cái tên đầm rồng hang hổ a, nằng cũng không muốn lưu lại đem tính mạng ném ở trong này.

Sinh mệnh rất đáng quý, nhất là đối với nằng sau khi xuyên không thì sinh mạng càng quý trọng hơn, quyết định cần phải quý trọng cái mạng nhỏ của mình, nằng sinh thời là muốn làm chuyện có ý nghĩa, đó chính là phải tìm được phương pháp trở lại thế kỷ hai mươi mốt. Đúng, nằng phải đi về, nằng không nên ở lại nơi xã hội phong kiến vạn ác này để làm cái tiểu tức phụ.

Đình hầu gia nhìn chăm chăm Từ Huyền một lát, cơ hồ nhả từng chữ nói: "Người nghĩ hòa ly, hừ, ta nghĩ ba năm đây, thế nhưng ta chỉ có thể nói cho người biết - hòa ly là không thể nào. Hoàng thượng tử hôn là không thể hòa ly, đồng thời ta cũng không thể hưu thê." Nếu như có thể, hẳn đã sớm làm rồi làm gì có chuyện đợi đến lúc Chu Từ Huyền nằng mở lời nữa chứ.

"Không thể? !" Từ Huyền lập tức đã không còn bộ dáng an nhiên tự tại như không có chuyện gì là tác động đến được nữa, mà là nhảy dựng lên như mèo bị đâm đuôi, nói: "Vì sao không thể? Cuộc sống này quá là không chịu nổi nữa, vẫn không thể làm cho người ta phu thê ly hôn, nói không giăng đạo lý a." Trời ạ, đây chính là đã kích lớn nhất đối với nằng.

Đình hầu gia nhìn nằng không biết phải nói gì cho phải; tất cả đều là bởi vì nằng dựng lên, nằng lại còn đang hỏi vì sao; xem ra Chu Từ Huyền cũng không có thay đổi, thời gian trước cổ nài phải gả cho hắn, hiện tại thì chính là cổ nài hòa ly, dù sao chính là nằng cao hứng nghĩ đến cái gì liền làm cái đó.

Nhìn Từ Huyền phát tác xong hẳn nhẹ nhàng hỏi một câu: "Người không phải nói còn có bồi thường gì gì đó - cái gì bồi thường a?" Hắn còn không biết Chu Từ Huyền theo như lời nói muốn được bồi thường là có ý gì.

Từ Huyền nguyên bản tính toán là cùng Đình hầu gia hòa ly, thế nhưng người một nhà này đều làm cho nằng tự sát, cho nên muốn có một chút vàng bạc gọi là bồi thường đi? Chủ yếu là nằng muốn có nhiều bạc một chút để phòng thân, ở nơi này cái gì cũng chưa quen thuộc, cũng không rõ ràng lắm là cái triều đại gì, nhiều tiền một chút chung quy mang đến cảm giác an toàn hơn.

Thế nhưng hiện tại hòa ly cũng không được, còn nói gì đến bồi thường? Lại nói hiện tại Từ Huyền có điểm muốn phát điên, làm gì còn có tâm tư cùng hắn nói bồi thường, đương nhiên là không có lời hay nói với Đình hầu gia.

Nguyên bản kế hoạch về cuộc sống tốt đẹp của nằng cứ như vậy bay đi, vì thế Đình đại hầu gia liền bị cái chổi hầu hạ đi ra. Cuối cùng, hắn còn chưa kịp phát tác, Chu Từ Huyền coi như không thấy hẳn hung hăng đóng mạnh cửa lại, nếu như không phải hẳn nhanh mắt né ra, thiếu chút nữa mũi đã bị cửa kẹp chặt.

Đình đại hầu gia nhìn chăm chăm cửa một lát, sờ sờ mũi rồi đi. Nhưng khi bước đi hẳn không nhìn được quay lại nhìn hai lần, như này là không đem hẳn để vào trong mắt mà, cơ hồ cách đối xử không coi hẳn ra gì này của Chu Từ Huyền làm cho hắn không thích ứng được, trong lòng cảm giác như thiếu thiếu cái gì, khó chịu.

Hắn thấy không được tự nhiên chính là, Chu Từ Huyền phát tác đối với hắn cái gì đâu, câu "bồi thường" kia là chính miệng nằng nói ra, thế nhưng hắn hỏi lại một câu nằng liền dùng chổi đánh người. Nếu như không phải hẳn không có thói quen đánh nữ nhân, hẳn đường đường một tướng quân còn có thể sợ một cô gái yếu đuối như nằng?

Chu Từ Huyền đối với hắn hai mắt say mê đã không còn, thay vào đó là cái nhát phẩm phu nhân này hẳn không thể đem cái chổi đập chết hắn. Hắn lắc đầu hướng về phía trước viện bước đi, phân phó gã sai vặt chuẩn bị xe ngựa: hẳn quát nạt với Phương Phi làm nằng rơi lệ, khuya hôm nay đi bồi tội, không thể hai tay trống trơn đi a.

*****

Phương Phi ngơ ngác ngồi trên ghế, nhìn nha hoàn Hải Đường không nói một lời, làm cho Hải Đường sợ đến không nhẹ, cùng với nha hoàn Ngọc Lan khẽ gọi Phương Phi: "Nhị phu nhân?"

Phương Phi nghe vậy ngẩng đầu: "Người là nói Chu Từ Huyền không có chết, đêm qua tỉnh lại đem trong phủ trên dưới mọi người dọa cái gần chết?" Nằng thật không dám tin những gì mình vừa nghe thấy được, điều này sao có thể? Nhìn về phía nha hoàn cùng theo mình ra ngoài- Từ Kinh, hỏi: "Người tin tưởng sao?"

Từ Kinh cũng có chút không tin, thế nhưng Hải Đường cùng Ngọc Lan không có khả năng lừa nằng cùng nhị phu nhân, đành phải gật đầu trấn an Phương Phi: "Nằng chính là tỉnh dậy có thể thế nào, nguyên lai chúng ta cũng không sợ nằng, hiện tại chỉ sợ nằng không được? Khoan nói nằng là sống lại là người không phải quý, coi như là quý chúng ta sẽ sợ nằng sao? Liền nằng là cái đầu gỗ như vậy, còn có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của chúng ta sao?"

Nằng nói đến đây mắt hiện lên hung quang: "Nô tỳ không tin nằng có thể sống lại một lần, nhưng không có lần thứ hai đi."

Phương Phi nghe vậy nhìn nhìn Từ Kinh bình tĩnh lại không ít, nói: "Cũng không phải sợ nàng, chỉ là không có nghĩ đến còn có chuyện lạ bậc này." Cuối cùng nàng vẫn là nhìn không được hỏi một câu: "Nàng đích thực là người không phải quý?"

Các nàng chủ tớ đang nói đến chuyện Từ Huyền sống lại, có nha hoàn vén màn tiến vào: "Phu nhân, nàng đương nhiên là người! Vừa rồi hầu gia ly khai người đoán ngài đi nơi nào? Vừa rồi là bị nha hoàn Lưu Ly bên người nàng mời đi, là quý thì làm gì có tâm tư này?"

"Liên Kiều, người nói hầu gia đi tới chỗ nàng sao? !" Phương Phi mạnh đứng lên: "Sao có thể? Hầu gia các người nếu không có việc gì quan trọng tuyệt đối sẽ không đặt chân vào viện nàng nửa bước."

Liên Kiều buông canh đang cầm trong tay xuống: "Đây là canh an thần, phu nhân ngài trước uống vào. Chu Từ Huyền là người tuyệt không phải giả, hơn nữa còn là người như trước kia, thời thời khắc khắc đã nghĩ quần quít lấy hầu gia không buông."

Phương Phi đem an thần canh uống một ngụm hết sạch: "Đi, đại phu nhân sống lại, ta há có thể không đi thỉnh an?"

Chỉ bất quá rất không khéo ở trên đường nàng gặp Lãnh thị, cùng Lãnh thị hỏi han một chút: Lãnh thị muốn đi biệt trang, nàng phải dùng hết lễ khuyên bảo mới làm cho Lãnh thị ở lại được; khi tới phòng Từ Huyền thì Đinh đại hầu gia sớm đã rời đi.

Từ Huyền vừa mới nói một tiếng "Không gặp", màn đã bị Từ Kinh vén lên, Phương Phi vừa đi vào vừa mỉm cười nói: "Tỷ tỷ hảo? Nhưng làm người một nhà sợ hãi, ta gặp trở về nghe nói tỷ tỷ sống lại lập tức tới ngay thỉnh an." Ánh mắt của nàng ở trong phòng vừa chuyển: "Hầu gia đâu?" Nàng cũng không kiêng dè ý đồ nàng đến.

Từ Huyền hiện tại chính là đây mình không hài lòng, tự nhiên không muốn ứng phó nàng: "Đi, muốn tìm người ra ngoài tìm, chỗ này của ta không có. Lưu Ly, tiễn khách."

"Ủi, tỷ tỷ tính tình lớn hơn a." Phương Phi nhìn Từ Huyền tự động ngồi xuống: "Không phải là quả trách mọi người đến chậm chứ?" Nàng tỉ mỉ nhìn chăm chăm Từ Huyền quan sát, thật đúng là không có phát giác Từ Huyền có chỗ nào không giống, nhất là rõ ràng trên mặt đất có bóng của nàng nên Phương Phi cũng yên lòng: "Hầu gia đi rồi a, nga, thì ra là tỷ tỷ vừa rồi không có lưu hầu gia lại, là bức bối cùng hầu gia thôi? Tỷ tỷ tính tình vốn là như vậy, hầu gia là nam nhân ngài vẫn là cần phải bỏ chút công sức, nam nhân ấy mà thời gian dài chắc chắn sẽ mềm lòng."

Lời này nghe là vì Từ Huyền nói, thế nhưng Từ Huyền lúc này đã không phải là Từ Huyền lúc đó, há có thể nghe không ra châm chọc trong lời nàng nói? Thì ra là đến đập phá, vừa vặn chính là nàng đang có một cái bụng khí không có chỗ phát tác đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Khẩu vị không giống nhau

Từ Huyền thường ngày khi nghe thấy Phương Phi nói như vậy thì đã sớm rơi lệ, còn có thể đem chuyện đã xảy ra từ đầu chí cuối nói cho Phương Phi nghe; vì thế Phương Phi đang chờ nghe hầu gia qua đây cùng Chu Từ Huyền rốt cuộc đã nói cái gì, làm cái gì.

"Người nhưng thật ra đối với nam nhân rất am hiểu a, ta không giống người nhưng thật ra thật muốn hướng người thỉnh giáo một hai điểm." Từ Huyền mở miệng sẽ không cho nàng lời hay: "Đáng tiếc Đinh hầu gia không ở trong này, nếu không người còn có thể tự tay dạy ta, ở trong phòng làm thế nào để quyến rũ nam nhân đi? Đinh hầu gia không ở đây thật sự là đáng tiếc."

Phương Phi sững sốt, cho là mình nghe nhầm nên quay đầu lại nhìn Từ Kinh: lúc nào thì Chu Từ Huyền lại trở nên khéo ăn nói như vậy?

Từ Kinh há mồm nói: "Đại phu nhân, nhị phu nhân của chúng ta thế nhưng thân thiết với người như tay với chân, người lại chính là không nói lời hay cho nàng sao? Nhị phu nhân của chúng ta là có ý tốt đến đây..." Nàng từ trước đến nay đều là đóng vai phản diện.

Từ Huyền ném mạnh cái chén đang cầm trên tay xuống: "Người cầm miệng cho ta! Nơi này có phần cho người nói chuyện sao, không nhìn thấy các chủ tử đang nói chuyện?" Nàng nhìn hướng Phương Phi rất không khách khí nói: "Nha hoàn của người quản giáo cho tốt."

Phương Phi chậm rãi đứng lên nhìn Từ Huyền: "Người, thực sự là Chu Từ Huyền?"

Từ Huyền tựa người vào trên ghế: "Người là muốn hỏi ta là người hay là quý đi?" Liếc mắt nhìn Từ Kinh đang tức giận không phục, nàng nhếch miệng cười: "Ta chết qua một lần sống lại ở đây, ăn, những thứ khác không có gì thay đổi, chỉ là bây giờ ăn cái gì khẩu vị cũng không thấy tốt, không thích ăn cơm nước bình thường, nhưng khi nhìn thấy người sống thì nghĩ rất muốn cắn vài miếng thử xem thế nào, nhất là nhìn thấy các người như vậy da mỏng thịt mềm, đều phải nhìn không được chảy nước miếng." Nói xong nàng có ý thử nhe răng, bốn cái răng khênh sáng bóng dưới ánh mặt trời.

Phuong Phi sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, nhìn nhìn bóng người dưới chân Từ Huyền: "Tỷ tỷ nói đùa."

Từ Huyền bỗng nhiên nhảy dựng lên đi đến bắt Phuong Phi, liền bắt được cánh tay của nàng: "Có phải nói giỡn hay không người lập tức sẽ biết, vừa lúc ta cũng cảm giác có chút đói bụng, cái tay nhỏ bé trắng trẻo này, chắc ——" nàng vừa nói chuyện vừa đem ống tay áo của Phuong Phi kéo lên, há mồm ra cắn xuống.

Không phải bỗng nhiên cắn xuống, mà là chậm chậm cúi xuống cắn giống như đang thưởng thức quả táo trên bàn vậy.

Phuong Phi cùng Từ Kinh sợ đến kêu to một tiếng xoay người liền chạy hướng ra ngoài, nhất là Từ Kinh căn bản không để ý tới Phuong Phi, kia chính mình chạy trốn phải gọi là thật nhanh; mà Phuong Phi bởi vì bị Từ Huyền bắt được cánh tay, sợ đến dùng sức giãy một hồi thiếu chút nữa ngã sấp xuống lúc xoay người lại vấp phải chân của mình, kết quả là té xuống hướng ngoài cửa chạy thoát thân, không ngừng kêu: "Từ Kinh, Từ Kinh."

Thế nhưng Từ Kinh lúc này sớm đã nhanh như chớp chạy ra khỏi viện, làm gì còn để ý đến việc qua cứu nàng? Vẫn là chính nàng chạy ra khỏi viện của Từ Huyền, quay đầu lại nhìn thấy Từ Huyền dựa vào khung cửa còn hướng nàng vẫy tay: "Có thời gian qua đây chơi a, nhớ là tắm xong rồi đến a." (Chết cười với tỷ >.

Nàng cũng không dám quay đầu lại nữa, giống như là gió kéo vẩy chạy rất nhanh, rất sợ Từ Huyền sẽ đuổi theo nàng rồi đem nàng nuốt vào bụng đi.

Sau khi Từ Huyền nhìn thấy Phuong Phi chạy mất, bộ dáng không có lấy nửa điểm cao hứng, trái lại có chút vô tình trở về phòng lệch qua nhuyển tháp nằm ai, cuộc sống sau này phải làm sao? Than thầm cũng không thể có cách nào để chung sống hòa hợp với người nhà này, nàng gặp phải trở ngại có chút xúc động – nghĩ nghĩ xem tự đâm chết mình có thể trở về thế kỷ hai mươi một hay không?

Trần Châu cùng Lưu Ly nhìn ra nàng tâm tình không tốt muốn tìm ra cách để cho nàng hài lòng, thế nhưng cho đến khi lên đèn, Từ Huyền vẫn là chán nản, ủ rũ nằm lệch ở trên nhuyển tháp.

Lưu Ly bưng com nước tiến vào đặt ở trên bàn: "Cô nương, ngài dù thế nào cũng phải ăn một ít..."

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Đình thái phu nhân từ ngoài cửa tiến vào; khi tiến vào nàng buông tay nha hoàn đang dìu mình ra, một tay chỉ hướng Từ Huyền, nói: "Người không phải nói vốn là vô tâm sao, sao vừa rồi làm cho Phuong Phi sợ đến nỗi phải kêu đại phu, thế là đạo lý gì? Người có phải là muốn giết chết người một nhà chúng ta mới thật hài lòng".

Từ Huyền nhìn Đình thái phu nhân miễn cưỡng trả lời: "Lão phu nhân đã tới, mời ngồi. Chỉ là ngài đã lớn tuổi như vậy còn hô to gọi nhỏ, không sợ làm cho người ta biết các người khi dễ trưởng tử (con dâu trưởng) của cái hầu phủ này, chủ mẫu của Đình gia sao? Hay là bởi vì ngài cho rằng không cần phải diễn kịch nữa, vì thế quyết định làm cho ta thấy được điểm lợi hại của mình? Nói đi, muốn làm gì ta? Bỏ ta, hay là muốn đem đuổi ra ngoài?"

Nói đến đây ánh mắt của nàng bỗng nhiên sáng ngời, thiếu chút nữa nàng liền nhảy dựng lên: "Thái phu nhân, người có phải hay không đến đuổi ta xuất phủ, thuận tiện lại cho ta hưu thư?" Ai, nếu như có thể làm cho người Đình gia thấy phiền, đem mình đuổi ra cũng không tệ, chủ ý tốt như vậy như thế nào mà bây giờ mới nghĩ ra, chắc do đầu óc biến ngốc rồi.

Đình thái phu nhân bị Từ Huyền nói khiến cho sững sốt, nàng nguyên bản bị dọa đến không nhẹ cơ hồ muốn nằm trên giường không dậy nổi, về sau nghe Phuong Phi đến khóc lóc kể lể lúc này liền hằm hằm tới tìm Từ Huyền phát tác: thật sự là người ở trước mặt đã làm cho nàng đánh mất mặt mũi với người ở trong phủ. Thế nhưng khi nghe Từ Huyền nói làm cho nàng sững sờ đứng yên tại chỗ - sau này, phải đối đãi như thế nào với Từ Huyền đây?

Từ Huyền được Trần Châu đỡ đứng lên, miễn cưỡng khom người với Đình thái phu nhân: "Ngài đến trong phòng ta không phải đến để phạt đứng đi? Muốn nể ngài cũng mắng nhanh chút, không nể xin mời trở về đừng chậm trễ ta ăn cơm a." Kém chút nữa là nàng đã đưa tay đuổi người.

Người đứng đầy trong phòng nhìn nàng không nói, ngay cả Lưu Ly và Trần Châu cũng bị dọa sợ không nhẹ: hiểu đạo hai chữ lớn như trời, đối với mẹ chồng tại sao có thể nói như thế? Nhẹ đó là bị hưu, nếu như nặng là bị đưa lên quan.

Đình thái phu nhân nhìn nàng: "Người, người còn có tâm tư ăn cơm? Người đêm qua ăn không đủ sao?" Nàng nguyên bản đang tức giận, bị sự chậm trễ của Từ Huyền làm cho càng tức giận; vốn nàng đối đãi với Từ Huyền là cao cao tại thượng "tốt", làm đủ cái chữ mẹ chồng – thế này thì người đòi sẽ không lên án nàng.

Từ Huyền đối với nàng nhe răng cười, cố ý để tiểu rằng nanh của mình lộ ra: "Cũng không biết có phải hay không là chết qua một lần, vì thế khẩu vị có điểm bất đồng, mặc dù ăn được không ít nhưng luôn luôn đói bụng; ăn, thường muốn đổi cái khẩu vị, nhất là nhìn thấy những thứ trắng nõn trơn trượt ..." Ánh mắt của nàng vừa chuyển đến trên người bọn nha hoàn đứng đằng sau Đình thái phu nhân, lập tức làm cho mấy nha hoàn sợ hãi kêu lên.

Đình thái phu nhân quay đầu lại khiển trách mấy tiếng, thế nhưng khi nàng quay người nhìn đến Từ Huyền trong lòng cũng cảm thấy phát lạnh, khí thế lúc vừa đến đã biến mất: "Người, tại sao có thể dọa người khác một lần nữa như vậy? !" Nàng đã có một chút phát run quát hỏi.

Từ Huyền liếm liếm răng của mình: "Dọa người? Không có, không có, nếu như thái phu nhân không tin lời ta nói, có thể thưởng cho ta cái nha hoàn. Nói thật ra, ta cũng rất muốn biết chính mình có phải thật muốn đổi khẩu vị như vậy hay không..." Nàng nhìn thấy Đình thái phu nhân cầm tay nha hoàn lui về phía sau, nàng đuổi kịp một bước: "Thái phu nhân, lời của ta nói còn chưa có hết đâu, thời gian ban ngày còn tốt một chút, bây giờ là buổi tối ta lại rất muốn ăn một ít thức ăn tươi sống..."

Lời còn chưa dứt, Đình thái phu nhân mang người vội rời đi, một câu nói cũng không có để lại.

Từ Huyền nhìn bóng lưng của các nàng bỗng nhiên tâm tình thật tốt, nghĩ thầm lại dùng lời nói như thế dọa mấy người không chừng Đình gia sẽ đuổi nàng ra ngoài; ả, hiện tại vấn đề là: nàng có bao nhiêu tiền? Đây chính là vấn đề lớn a.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Giam lỏng

Sáng sớm sau khi ngủ dậy dung nhan Từ Huyền như tòa sáng, ăn cơm no xong nàng đã nghĩ tìm đại kế để có thể ly khai khỏi Đình phủ, phải như thế nào mới có thể làm cho người Đình gia chán ghét nàng không thể không đem nàng bỏ rơi đâu? Ắn, muốn để cho bọn họ không để ý mặt mũi có thể thượng tấu hoàng thượng hưu thê, đó cũng không phải chỉ đi dọa người là được, nàng nâng má dần dần nghĩ đến nhập thần.

"Cô nương, có người trong cung đến." Lưu Ly từ ngoài tiến vào: "Mau, chuẩn bị đi tiếp chỉ, ngài phải ăn mặc trang điểm lại." Kéo Từ Huyền để nàng ngồi vào trước bàn trang điểm, Trần Châu dẫn mấy nha hoàn tiến vào, lại là chải đầu lại là mặc quần áo rồi ren một phen mới chuẩn bị cho tốt.

Từ Huyền chỉ cảm thấy đầu cũng nặng, quần áo quá lớn không có thuận tiện, thế nhưng không đợi nàng mở miệng oán giận bên kia đã có người đến thúc: "Mau, mau, người truyền chỉ sắp vào cửa." Nàng chỉ có thể ai thần đây là xã hội cũ, bắt buộc đi đi theo mọi người đến phía trước đón chỉ.

Đến là ý chỉ của hoàng hậu, chính là muốn Đình thái phu nhân tiến cung; đồng thời đến thái giám đến hạ chỉ còn nói hoàng đế có khẩu dụ, đồng thời muốn Đình hầu gia lập tức đi gặp ngài; nghe xong không có chuyện gì của chính mình Từ Huyền chụp vớ mông đang định trở về phòng để nghĩ tiếp đại kế của mình, lại bị người ngăn lại.

Phương Phi nhìn nàng: "Người bây giờ cao hứng, giả chết dọa người thì cũng thôi đi, hiện tại chuyện người thất cổ tìm chết đã truyền đến trong cung, hầu gia cùng thái phu nhân đều phải..."

"Chuyện kia đâu có gì liên quan đến ta? Không phải là các người gieo gió gặt bão sao?" Từ Huyền tay không khách khí đẩy Phương Phi ra: "Tránh ra, chó tốt không cắn đường." Hoàng thượng trực tiếp hỏi tội làm cho nàng cùng Đình đại hầu gia từ đó thành người lạ - đúng, nàng hiện tại đang cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa.

Nàng dùng lực cũng không lớn, có thể là tình cờ cũng có thể là thân thể Phương Phi gặp gió thổi cũng sẽ bay, đương nhiên còn có thể chính là Phương Phi có ý, chỉ là muốn dùng một ít lực đem Phương Phi đẩy ra, thế nhưng lại có thể đem thân thể nhị phu nhân Đình gia đẩy ngã lăn trên mặt đất.

Đình thái phu nhân quay đầu lại: "Người, tự giải quyết cho tốt!" Nàng hiện tại không có tâm tình để ý tới Từ Huyền, lần này tiến cung thật làm cho người ta không biết có chuyện gì xảy ra; ngày đó nàng cho rằng Chu Từ Huyền thật sự đã chết, đại phu cũng đã nói nàng đã chết thật, ai biết người lại sống lại đâu? Nàng gấp gấp muốn Phương Phi truyền tin vào trong cung, nhưng sau đó nàng đưa tin Từ Huyền chưa chết lại cho quý phi có chút hơi muộn.

Nguyên bản ngày hôm qua trong cung không có tin tức nàng còn tưởng rằng hoàng gia lần này tính toán nhắm một mắt mờ một mắt, không nghĩ cho tới hôm nay sẽ nhận được ý chỉ của hoàng hậu: tai họa a. Nghĩ tới đây nàng lại nhìn không được trừng Chu Từ Huyền: "Người nghĩ rằng chúng ta lần này tiến cung hoàng thượng sẽ bỏ qua cho người?"

"Vô phương, các người đi nhưng là nghe ta nói trước đã, nếu như có thể làm cho hoàng thượng và hoàng hậu khai ân cho phép ta và hầu gia hòa ly, ta đại khái có thể coi như chuyện trước kia chưa từng phát sinh, từ nay về sau các người đi đường quan lớn của các người, ta đi cầu độc mộc của ta, nước giếng không phạm nước sông ả." Nàng chau chau mày nhìn về phía Đình hầu gia: "Người cần phải dụng tâm một chút, ta chờ các người mang tin tức tốt- hòa ly- về."

Nói xong nàng khoát khoát tay cũng không để ý Phương Phi đang té trên mặt đất, cùng với bộ mặt đã biến xanh của Đình đại hầu gia, nàng vịn tay Lưu Ly rời đi; yêu ai ai bái, dù sao hiện tại hoàng gia gọi người cũng không phải nàng, nàng mới không muốn suy nghĩ nhiều.

Đình hầu gia từ đầu chỉ cuối không nói gì, nhìn bóng lưng Chu Từ Huyền, cho người nâng Phương Phi dậy, đi đến ôn nhu nói: "Về phòng trước, hẳn là không có đại sự gì, ta cùng mẫu thân sẽ rất mau trở lại." Hắn nói xong cũng xoay người phân phó người chuẩn bị ngựa xe, cùng Đình thái phu nhân vội vã tiến cung.

Từ Huyền trở lại trong phòng vừa mới ngồi xuống liền nghe đến Trần Châu ở ngoài cửa lớn tiếng nói: "Xin thỉnh an nhị phu nhân, trận gió nào lại thổi ngài tới đây nhanh như vậy."

Phương Phi không có đáp lại lời Trần Châu nói, không cần nha hoàn vào thông báo, chính mình đi nhanh vào trong phòng: "Tỷ tỷ đi thật nhanh làm cho mọi người đuổi theo không kịp." Nàng nói xong ngồi xuống lau mồ hôi, nhìn Từ Huyền cười đến có chút rét run, rõ ràng là muốn tính đến chuyện ngày hôm qua bị dọa sợ.

Từ Huyền cố ý lộ ra răng cười: "Thế nào, hôm nay không sợ?"

Phương Phi cười lạnh mấy tiếng: "Về điểm này người cho là chút trò vật đó có thể diễn lại bao nhiêu lần, chỉ bằng cách dọa người mà người muốn ở trong phủ hồ phong hoá vũ sao? Ta nói tỷ tỷ, người cũng nên học thông minh một chút có được hay không?" Nàng chẳng đáng là cực kỳ minh bạch, rất chóng mặt Từ Huyền chỉ biết dùng thủ đoạn dọa người, lại hoàn toàn đã quên chuyện nàng cơ hồ bị hù chết: "Hôm nay ta tới là để hỏi tỷ tỷ lúc nào rời đến Trúc viện đi."

Từ Huyền nhú mày: "Ta chỗ nào cũng không đi, ở trong này cũng rất tốt." Cái trúc viện kia là nơi nào, vì sao hôm nay Phương Phi tới cửa đối với chính mình mà ra oai đâu? Nàng nhìn hướng Lưu Ly lại phát hiện nha đầu kia trên mặt tràn đầy giận dữ, liền biết kia không phải là cái địa phương gì tốt lúc này bỏ thêm một câu: "Người nghĩ rồi đi là có thể xin cứ tự nhiên."

Phương Phi đứng lên: "Chỉ sợ không phải do tỷ tỷ quyết, hôm nay liền chuyển qua đi, Trúc viện sớm đã thu xếp xong, sau này là chỗ tỷ tỷ thanh tu, chúng ta sẽ không đi lung tung quấy rầy tỷ tỷ." Nói xong nàng lãnh hừ lạnh một tiếng: "Đừng tưởng rằng một lần tìm chết, một lần giả quý là có thể làm cho hầu gia đối với người kính trọng vài phần, chỉ bằng những gì hai ngày này người gây nên cũng đủ để cho người ngáy ngốc cả đời trong Trúc viện không có đường ra rồi."

Từ Huyền nghe được mắt trừng lớn, thế nhưng nàng vẫn không nói gì Phương Phi lại bổ sung thêm một câu: "Nhất là sau khi hầu gia cùng thái phu nhân tiến cung trở về, ta tin rằng hầu phủ trên dưới lại cũng không người nào nguyện ý nhìn thấy người." Nhìn thấy thần sắc căm giận trên mặt Từ Huyền nàng tự đắc cười: "Người cũng là nhất phẩm cáo mệnh, yên tâm đi, không người nào dám bắt người phải chết đói, Đình gia chúng ta tự nhiên vẫn là trà ngon thức ăn ngon cung cấp cho người."

"Ví dụ như cá a, tôm a, cho dù là bảo sí bong bóng cá (không hiểu cái này là cái gì nên mình để luôn vậy) cũng có thể làm cho tỷ tỷ ăn mấy lần trước, tuyệt đối sẽ không chỉ toàn có cơm rau dưa đưa cho người." Nàng nói xong liền vờ hướng ra phía cửa bước ra ngoài vừa nói: "Miễn cho người lại đến chỗ thái hậu, hoàng hậu khóc lóc kể lể Đình gia chúng ta đối với người không tốt."

Lưu Ly nhin không được lớn tiếng nói: "Nhị phu nhân, người biết rõ cô nương chúng ta là không ăn cá tôm, chúng ta cô nương thích ăn..."

"Không thích? Cho cô nương người đi về phía hoàng hậu nương nương nói đi, nàng không thích Đình gia chúng ta chu cấp nuôi dưỡng." Phương Phi quay đầu lại liếc mắt nhìn Lưu Ly: "Đến lúc đó xem hoàng hậu nương nương muốn chủ tử nhà các người như thế nào."

Từ Huyền mở miệng chỉ nói: "Ta sẽ không chuyển." Không cần nhiều lời, tâm ý của hấn chỉ cần câu nói đầu tiên có thể cho thấy là đủ.

Phương Phi nghe vậy nhìn nàng nhẹ nhàng, từng chữ từng chữ nói: "Nhưng, Đình gia là do ta làm chủ nhà, người nói không đi liền tùy vào người sao, làm chủ trong phủ là ta không phải người. Cho người thời gian ba ngày, nếu như không chuyển liền chó có trách ta." Nói xong nàng ngẩng đầu lên đi thẳng.

Từ Huyền ngồi xuống: "Trúc viện là nơi nào?"

"Là viện lớn nhất phủ, thế nhưng lại ở tận cùng bên trong phủ, không giống với mấy viện phía trước này, trúc viện ở bên kia vườn." Lưu Ly tức giận đến phình: "Nhị phu nhân nói cái kia chính là để cô nương ngồi không còn gặp lại hầu gia được nữa."

Không gặp Đình hầu gia nữa cũng không phải là chuyện gì lớn, Từ Huyền cũng không có đem việc chuyển chỗ ở cảm thấy nặng nề nữa: "Không nên gọi nàng nhị phu nhân, nàng chỉ là cái đi nương mà thôi, các người cứ rần rứt nhắc nàng mới để cho nàng không biết trời cao đất rộng." Nàng để ý nhất chính là Phương Phi trong lời nói có ý định giam lỏng nàng – đây là ý tứ của người Đình gia sao, vẫn là ý tứ của chính Phương Phi đi?

Ngày hôm qua còn muốn xuất phủ, hôm nay lại bị người giam lỏng, thực sự cuộc sống này không có cách nào qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người ăn từ từ

Lưu Ly gật gật đầu tán thành: "Đúng vậy, tự nhiên đã quên mất thân phận của nàng, nên nàng mới đến trước mặt cô nương chúng ta khóc lóc om sòm".

Từ Huyền xoa tay: "Chính là không chuyển, xem nàng có thể làm gì chúng ta bây giờ. Đúng rồi, tìm xem chúng ta có còn bạc không".

Trần Châu kỳ quái nhìn nhìn Từ Huyền: "Không có bao nhiêu, chưa đến mười hai lượng đâu; cô nương hỏi cái này làm gì? Ngài muốn mua vật gì sao, nhưng sắp tới cuối tháng rồi, lão gia phu nhân sẽ đến tìm ngài, bạc này không biết có đủ đưa hay không."

Từ Huyền há to mồm: "A? Lão gia phu nhân là sao, đưa bạc cái gì?"

"Cô nương, cái này ngài cũng đã quên? Mỗi tháng phu nhân cũng sẽ đến tìm ngài, có đôi khi lão gia cũng tới, ngài sẽ chu cấp mười lượng bạc cho thiếu gia đọc sách" Lưu Ly quay sang nhìn Từ Huyền phát sầu: "Ngài cái gì cũng không nhớ rõ, không phải ngay cả thiếu gia cũng đã quên chứ?"

Từ Huyền há to mồm: "Ý của các người là, ta còn có cha mẹ huynh đệ tỷ muội?" Vừa lên tiếng nàng đã muốn bóp chết chính mình, không có cha mẹ nơi nào sẽ có nàng? Nàng vội vã xua tay sửa lại: "Ta không phải cái ý tứ kia, chính là, ta cho rằng Đình gia khi dễ chúng ta như vậy, ta nghĩ chúng ta là không có người nhà đâu."

Có nhà mẹ đẻ cũng tốt, mặc dù có vẻ không giàu có lắm nên mới muốn lấy bạc ở chỗ nàng, thế nhưng có chỗ đặt chân còn có cha mẹ huynh đệ tỷ muội có thể dựa vào, nàng nghĩ dựa vào gia đình mình rất nhanh những ngày tháng tốt đẹp sẽ đến: bạc kia cũng không cần vội, đương nhiên, nếu như có nhiều bạc một chút cũng là việc tốt. Đúng vậy, nàng từ trước đến nay không phải là người ngại có nhiều tiền.

"Bọn họ rất nhanh sẽ đến tìm ta, có cái gì gấp mặt rồi hãy nói." Từ Huyền buông việc này tiếp tục quan tâm bạc nàng có: "Có còn cái gì đáng giá một chút không?" Đồ nàng thường xuyên dùng đều là nửa cũ nửa mới, cái trên đầu cũng chỉ là một cái ngân châm mà thôi, so với đại đa số nha hoàn trong phủ còn có chút nghèo túng hơn.

Lưu Ly lắc đầu: "Ngài còn có hai trâm cùng một cái ngân trâm, về phần vòng tay, vòng tay thì chỉ còn một đôi ngài đang đeo trên tay thôi; vòng tai còn thêm một bộ nhưng không đáng giá bao nhiêu bạc."

Từ Huyền tròn to mắt nhìn Lưu Ly cùng Trần Châu, qua một lát nàng chợt nhớ tới một chuyện cực kỳ gấp gáp nói: "Đồ cưới, đồ cưới của ta đâu?"

"Đã không còn." Trần Châu nhìn nhìn Từ Huyền: "Ngân trâm còn lại đây, đều là đồ cưới đấy, sở dĩ còn lưu lại là bởi vì không đáng bao nhiêu bạc, không có người nhớ đến." Nàng nói nói liếc mắt nhìn Từ Huyền, bởi vì trước kia nàng mà nói như thế cũng sẽ bị răn dạy hai câu.

Từ Huyền lại thiếu chút nữa giậm chân: "Bị người đoạt đi? ! Là ai lấy đi, ta muốn làm cho nàng nhớ ra hết cho ta." Dám cướp tiền của nàng, đã hỏi thăm xem nàng là ai chưa? "

Trần Châu cùng Lưu Ly nhìn nàng không nói lời nào, cho đến khi nàng hỏi lại lần nữa, hai nha đầu mới bất đắc dĩ đáp: "Nhiều thứ bị người trong nhà lừa đi là không giả, thế nhưng ngài tự mình đưa ra; mà hai gian cửa hàng cùng một chỗ tiểu điền trang cũng là ngài tự mình mang khế ước mua bán nhà đem cho Phương Phi, dùng để bồi thường việc nàng đẻ non".

Từ Huyền lần này thật nhảy dựng lên: "Ta còn có điền trang? Ta còn có cửa hàng?" Thế nhưng đã rơi vào tay người khác, hiện tại đều không phải là của nàng, nghĩ tới đây nàng càng ảo não: "Ta phải đi đoạt lại những thứ này." Nàng mạnh mẽ quay đầu lại: "A, đồ cưới của ta cũng không tệ lắm nhỉ, tại sao ở nhà còn muốn ta gửi tiền cho?"

"Đây không phải là lão gia cùng phu nhân đưa cho ngài, là phu nhân của chúng ta đưa hơn phân nửa đồ cưới của nàng cho ngài." Trần Châu nhìn Từ Huyền mơ hồ thờ dãi: "Cô nương, người tốt cuộc muốn mua cái gì?"

Từ Huyền ngồi xuống: "Không mua cái gì." Không có bạc, không có cái gì đáng giá, ai, xem ra còn phải bàn bạc kỹ hơn một chút. Người Đình gia thật đáng ghét, không chỉ khi dễ còn chiếm đoạt bạc của nàng, thù này thật lớn.

"Nhưng không chuyển đi, chỉ sợ Phương Phi lại gây chuyện thị phi, " Trần Châu khuyên nhủ: "Cô nương..."

"Người cần phải kiên cường một chút có được không, cô nương chúng ta hiện tại không phải tính tình tốt hơn rồi sao, người xem những lời mình nói xem sao lại ư ử như vậy!" Lưu Ly dùng sức nắm tay giờ giờ: "Chúng ta chính là không chuyển, xem các nàng làm gì được chúng ta."

Từ Huyền cười: "Đúng, chính là không chuyển."

Trần Châu có chút lo lắng thế nhưng khi nghĩ lại những ngày từng bị ức hiếp thì thậm chí cũng không nói thêm cái gì nữa.

Rất nhanh đến trưa, Trần Châu mang theo hai thỏ sừ nha hoàn đến phòng bếp nhận thức ăn mang về, sau khi đặt trên bàn, Từ Huyền nhíu mày: "Thế nào lại ít như vậy, hơn nữa tất cả đều là đồ chay?" Từ Huyền nàng thế nhưng là người không có thịt không vui.

Trần Châu bất đắc dĩ nhún vai nói: "Lần đó ngài làm cho Đình thái phu nhân ngã xuống hồ, khiến thái phu nhân bệnh hơn mười ngày, về sau thái phu nhân nói ngài cũng không phải cố ý, sau này cần phải vì nàng mà ăn chay cầu phúc, đem tiền tiêu hàng tháng của ngài hạ xuống còn mười hai lượng bạc, coi như xong chuyện."

Từ Huyền mở to hai mắt: "Các người nói là, sau này mỗi ngày ta đều phải ăn những thứ này? Liền cái đàn hoa cũng nhìn không thấy?"

Lưu Ly gật đầu: "Nô tỳ cũng biết đó là Đình gia khi dễ người, thế nhưng thái phu nhân lần đó bị bệnh rất nặng, có thể bỏ qua cho ngài không có tống ngài đi quan phủ chịu tội danh bất hiếu đã là may mắn rồi, ăn chút đồ này kỳ thực đối với thân thể rất tốt, nghe người ta nói các hòa thượng và ni cô do ăn chay mà đều trường thọ đấy."

Từ Huyền lắc đầu nói: "Không nên nói lại chuyện ăn chay cầu phúc nữa, từ khi ta tỉnh lại là ăn được vô cùng nhiều, cũng không có ai nói với ta muốn cầu phúc thì không được ăn thịt cá! Hiện tại rõ ràng là có người muốn làm khó chúng ta, nếu ta cứ để như vậy, chỉ sợ sau này ta ngay cả bánh ngô cũng không có mà ăn".

"Hơn nữa, vừa rồi Phương di nương kia cũng nói sau này mỗi ngày đều cho ta ăn cá tôm, hiện tại lại là làm thức ăn như thế này mang đến." Nàng nghĩ nghĩ: "Đem thức ăn này thu lại, đi, chúng ta đi qua xem Phương di nương kia ăn trưa có những món gì?"

Thật sự làm cá tôm cho nàng ăn, nàng thật cao hứng, mặc dù nguyên chủ thân thể này không ăn cá tôm nhưng nàng thì có ăn đấy: về việc sẽ làm cho người khác hoài nghi, điều này không cần lo lắng, vì nàng là sống lại một lần nên có chút thay đổi cũng là chuyện bình thường.

Trần Châu có chút lo lắng, nhưng thật ra Lưu Ly động tác nhanh nhẹn đem thức ăn thu dọn xong: "Đi thôi, cô nương." Nàng đã muốn tìm cái Phương Phi nương kia sớm để xả giận, thế nhưng trong quá khứ cô nương nhà nàng lại luôn luôn nói Phương Phi là người tốt, làm cho nàng tức giận cũng không có chỗ phát.

Tới Vạn Từ viện của Phương Phi, quả nhiên nơi nàng ở không thể so sánh với nơi này, Từ Huyền thấy thế bĩu môi: người ta thế nhưng tự cho mình là chủ mẫu đây mà.

Phương Phi đang dùng bữa trưa, không nghĩ rằng Từ Huyền sẽ đến vào lúc này nên cũng không có đi ra nghênh đón, nhìn thấy Từ Huyền bước vào cửa cũng không buông đũa trong tay xuống, hỏi: "Tỷ tỷ có việc gì? Có phải muốn dọn nhà hôm nay nhưng không đủ người?"

Từ Huyền đi vào ngồi xuống: "Cũng không phải chuyện đó, ta tới là để ăn cơm." Nhìn một bàn đầy thức ăn tinh mỹ, bày biện đẹp đẽ, nàng không khỏi trầm trồ khen ngợi, có hương có vị, có thịt có cá; chủ yếu nhất là nhìn thấy chỉ có chén canh lớn bị mức ra một ít đặt ở trước mặt Phương Phi, còn những thứ khác đều chưa có động đũa qua.

Vận khí của nàng thật tốt, đúng là người buồn ngủ gặp chiếu manh, nên nàng mới đến được đúng lúc như vậy.

Trong lúc Phương Phi còn đang ngẩn ngơ, Lưu Ly đã lấy ra bát đũa tự mình mang đến để ở trước mặt Từ Huyền, mà Từ Huyền một tiếng cũng không nói, cũng không cần khai đũa, một tay cầm đũa một tay cầm thìa bắt đầu công phá thức ăn, bộ dáng nàng ngồi ăn không có một chút gì của tiểu thư khuê các, làm cho Phương Phi lại một lần nữa thấy sững sờ, cũng đã quên cả tức giận.

Đợi được đến khi Phương Phi từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, thức ăn đầy bàn giờ chỉ còn nước canh, mặc dù Từ Huyền không có ăn hết tất cả thức ăn, thế nhưng nàng lại làm cho thức ăn trở thành cái dạng mà khi Phương Phi nhìn đến, không những không muốn ăn nữa mà chỉ muốn nôn.

Từ Huyền ăn rất nhanh, không thể xem nhẹ công phu này mà khi nàng đi làm ở kiếp trước đã luyện được, không mất mấy thời gian nàng đã ăn uống no đủ: "Người thế nào không ăn?" Nàng đứng lên: "Ta đã ăn no nên đi về trước, lúc ăn cơm tối ta lại đến dùng cơm cùng với người. Có khi nói ra lời này người không tin, được cùng người ăn cơm ta thấy rất vui. Ta đi, người không cần tiễn, từ từ ăn, ăn nhiều một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trọng thưởng

Phương Phi thoáng cái cầm khăn tay ném trên mặt đất: "Người đây là ý gì?"

Từ Huyền quay đầu lại: "Là đến ăn cơm cùng với người chứ còn có ý tứ gì? Người tức giận như vậy làm cái gì?"

"Người có phần cơm nước của người rồi, tại sao muốn tới chỗ của ta hờn nháo, đừng tưởng rằng người chết qua một lần liền rất giỏi..." Phương Phi tức giận đến toàn thân run run, thực sự không rõ Chu Từ Huyền sau khi chết qua thay đổi càng làm cho người ta thấy ghét thêm, mặc dù trước kia Từ Huyền vẫn là người tính tình ngay thẳng, thế nhưng chỉ nói dăm ba câu nàng sẽ làm cho Chu Từ Huyền không ngóc đầu lên được; hiện tại lại đổi thành nàng bị Chu Từ Huyền trêu đùa hết lần này đến lần khác.

"Ta là có, ta đã mang đến để ở trên bàn cùng với đồ của người rồi mà; nếu như người thấy thương tâm vì ta ăn của người nhiều, người cũng có thể ăn của ta, ta là người từ trước đến nay không có nhỏ mọn đâu." Từ Huyền nói xong rất hào phóng đi qua gấp cho Phương Phi một gấp rau lớn, chỉ là nàng dùng đôi đũa mình đã ăn qua để gấp rau cho Phương Phi: "Ăn đi, không cần khách khí."

Phương Phi cầm lấy cái đĩa ở trước mặt ném xuống đất: "Người thật quá mức, người ăn chay là do..."

"Không cần người phải nói lại chuyện này với ta." Từ Huyền bỗng nhiên vươn tay tóm lấy cổ áo Phương Phi: "Nhớ kỹ? Hoặc là sau này mỗi ngày ta sẽ đến ăn cơm cùng người, hoặc là sau này ta ăn cái gì người cũng ăn cái đó, nếu như biết điều một chút ta không phản đối."

Phương Phi bị Từ Huyền tóm cổ áo làm cho sợ không nhẹ, thường thì trong trạch viện những chuyện xảy ra tranh chấp, thủ đoạn của các phu nhân một là nháo hai khóc ba thất cổ, nhưng các nàng lại là con dâu trong gia đình thế gia, không thể nào giống như những thôn phụ động tay động chân đánh nhau hay khóc lóc om sòm được.

Khi Từ Huyền nhìn thấy nha hoàn Từ Kinh đang định xông vào giải cứu cho Phương Phi, một mặt nàng chậm rãi buông tay đồng thời dùng chân ngoắc cái ghế ngồi. Sau đó nàng nghiêng nghiêng người Từ Kinh liền bị vấp vào ghế, mất trọng tâm nàng ta nhào vào người Phương Phi, chủ tớ hai người ngã vào bàn ăn cơm, chén đĩa bị đập bể không ít, thức ăn vương vãi khắp nơi.

Từ Huyền cười với Lưu Ly nói: "Thật là một cảnh hiếm có nha, cá tôm cùng thịt hồng đủ phi, nước canh cộng y sam một màu; ui, nhìn cô nương người làm ta nổi hứng làm thơ nha, hai câu này cũng coi là câu hay đi?" Làm cho Lưu Ly cùng Trần Châu cười to, các nàng mặc dù là nha hoàn nhưng cũng

biết hai câu vừa rồi của tiểu thư nhà mình thì gọi là thơ sao được.

Phuong Phi đương nhiên sẽ giãy giụa, mà Từ Kinh cũng không dám đè nặng chủ tử, vì thế cả hai ở trên bàn com lại khê động, hai người dùng sức liên làm cho bàn ăn bị lật lại. Đương nhiên, chủ tớ hai người các nàng bị lăn xuống phía dưới, truyền đến nhiều tiếng kêu đau.

Từ Huyền cũng không để ý Phuong Phi sẽ bị thương như thế nào: "Hiện tại Phuong đi nương phải ăn no mới đúng, hèn buổi tối chúng ta gặp lại. Ta đi trước một bước, ngươi không cần khách khí đưa tiễn, dùng chân dùng chân." Nói xong nàng gật gù đắc ý mang theo hai nha hoàn theo hướng phòng ngoài bước ra, đi tới cạnh cửa bỗng nhiên quay đầu lại chỉ chỉ về hướng ngọc như ý: "Lấy bát đũa của ta đập nát, vậy dùng cái ngọc như ý này bồi thường đi. Mặc dù giá trị không bằng, nhưng mà ngươi gọi ta là tỷ tỷ ta mà từ chối thì bất kính".

Phuong Phi bị bàn đập bẻ trán, đang đau đến choáng váng làm gì còn tâm tư mà đi để ý đến Từ Huyền, mà các nha hoàn khác đều tập trung chăm sóc Phuong Phi, thật đúng là sẽ không có người ngăn Lư Ly cầm ngọc như ý đi. Nhìn thấy ngọc như ý đã tới tay, đương nhiên là lòng bàn chân Từ Huyền giống như bôi mỡ đi thật nhanh.

Trở lại trong phòng Từ Huyền phân phó Trần Châu đi cắt ngọc như ý xong, nói: "Coi như là ta lấy một chút lợi tức vì nàng cướp cửa hàng của ta," nhìn thấy nha hoàn nhìn nàng, nàng vội vã đổi giọng: "Lấy được một chút lợi, lợi tức." Nguy hiểm thật, may mà mình đọc sách nhiều, Từ Huyền thấy trong lòng vả mồ hôi.

"Cô nương, người cho bọn nô tỳ đi nghỉ một chút, nô tỳ đi trước dùng com rồi sẽ trở lại ngay..." Lư Ly còn chưa nói hết lời, Từ Huyền xua tay: "Chờ một chút, ta đi xem các ngươi ăn cái gì." Nàng làm chủ tử còn phải ăn rau xanh đậu hũ, chắc hẳn bọn nha hoàn càng là thê thảm hơn một chút.

Lư Ly ngăn cũng không được, cùng Trần Châu hai người vội vã theo sau, lúc chạy tới nơi thì thấy Từ Huyền đứng chết trân nhìn trên bàn bày dưa muối bánh ngô còn có canh rau đã bốc mùi thiu khó chịu. cái kia làm chi là để cho người ta thấy có, còn bánh ngô với canh rau mới là cái người ta ăn được.

Quay đầu lại nhìn thấy hai nha đầu, nàng cười cười: "Được rồi, đi gọi các nha hoàn bà tử trong viện chúng ta lại, có một tính một, ta mang bọn ngươi đi ăn ngon." Từ Huyền thật không dám tin người Đình gia làm như vậy thật quá quái, đường đường là phủ hầu gia khi dễ một người thì tính một người đi, vì sao còn muốn khất khe với cả bọn nha hoàn?

Lư Ly lần này cũng kéo Từ Huyền: "Cô nương, kỳ thực không có gì, chúng ta..."

"Các ngươi có đi cùng cô nương hay không, các ngươi không đi cô nương ta đi một mình." Từ Huyền nhẹ nhàng vỗ vai Lư Ly: "Đi thôi, sau này chúng ta mặc kệ ở nơi nào, cũng không muốn gặp cảnh khốn cùng. Người, chết qua một lần là được rồi, từ nay không cần phải làm cho người ta lại ép mình đến tuyệt lộ nữa."

Nghĩ đến chủ tử nhà mình quả thật suýt nữa bị buộc tự tử, Lư Ly hung hăng gật đầu kéo Trần Châu còn đang có chút do dự: "Đi, nghe cô nương chúng ta nói, chúng ta sau này không muốn bị người ta coi thường nữa".

Trước khi xuất viện Từ Huyền nhắc: "Đừng quên mang theo com nước của các ngươi." Lập tức mang theo mười mấy nha hoàn bà tử của cả viện, sau đó cùng nhau tới trù phòng của phủ, làm cho người trong phòng bếp kinh ngạc một chút, nhưng rõ ràng không có ai sợ: vì đã biết Từ Huyền là người, nên chắc chắn không còn sợ nàng nữa.

Nữ đầu bếp trưởng ngoài cười nhưng trong không cười đi đến căn Từ Huyền lại: "Đại phu nhân, ở đây khói bếp rất nóng ..." Nàng thấy tư thế này cũng biết hôm nay đại phu nhân đến không phải để khen thưởng nàng, vì thế trong lòng nói cũng không có ý kính cần, trái lại còn mang theo vài phần cứng rắn.

Từ Huyền đẩy nàng ta ra, vẫn đi vào trong phòng bếp: "Ta tới xem ngươi ăn com với cái gì." Sau khi đi vào, nàng nhìn thấy trong nhà bếp vẫn có người đang vội vàng làm việc bên cạnh bếp, nhưng bên cạnh đó cũng đã có người của nhà bếp đang ăn com.

Nàng chỉ vào đồ đang nấu ở trên bếp lò hỏi: "Đây là đang làm com nước cho ai?".

Nữ đầu bếp trưởng quay đầu nhìn nàng nói: "Chuẩn bị cho nhị phu nhân, còn có của thái phu nhân và hầu gia, là nhị phu nhân vừa phân phó, nghe nói hầu gia cùng thái phu nhân sẽ tới, đại phu nhân vẫn là trở về phòng mình thì tốt hơn. Ở đây cũng không phải là chỗ mà đại phu nhân tôn quý ngài. ...".

Từ Huyền lại là đẩy nàng ta ra: "Không nên ngăn đường của ta, mặc kệ chủ tử của ngươi là ai, ta là đại phu nhân trong phủ này, chủ mẫu, chộc giận ta ngươi sẽ không có kết quả tốt, chẳng lẽ ngươi vẫn còn tiếp tục ngăn cản ta sao?" Nàng vừa nói chuyện vừa đi đến trước bàn, nhìn com nước bày trên bàn, thấy có đủ để cho chủ tớ các nàng ăn thoải mái.

Lập tức nàng đi tới bên cạnh người một nữ đầu bếp đang ăn com: "Ăn ngon không?" Nữ đầu bếp kia ngượng ngùng mỉm cười không trả lời ánh mắt liếc về phía đầu bếp trưởng.

Từ Huyền không để ý đến nữ đầu bếp này, chỉ chỉ đồ đang nấu trên bếp lò: "Lư Ly, các ngươi mở tiệc ở trước cửa ngồi xuống ăn com đi, những thứ đang nấu ở trên bếp lò chính là những thứ đại phu nhân ta thưởng cho các ngươi, ăn hết mình đi." Nàng biết trong viện mình ngoại trừ Lư Ly và Trần Châu còn những người khác đều không thật lòng theo nàng: "Nếu có chuyện gì cũng không liên quan đến các ngươi".

Nữ đầu bếp trưởng nóng nảy: "Đây chính là com nước của thái phu nhân và hầu gia, đại phu nhân làm như thế tỷ nữa hầu gia cùng thái phu nhân hỏi phải biết ăn cái gì?".

Từ Huyền mang hộp com thối cầm theo nói: "Đem cái này đưa qua là được, ta tin hầu gia cùng đình thái phu nhân sẽ trọng thưởng cho ngươi, đến lúc đó không cần cảm tạ ta."

Chương 15: Ta thích

Nữ đầu bếp trưởng nhìn Tử Huyền dùng tạp dề xoa xoa tay: "Đại phu nhân, kia, kia không được."

Tử Huyền ngồi xuống nhìn Lưu Ly cùng Trần Châu đi đến bên kia cướp thức ăn, có nàng ở đây, mặc dù nữ đầu bếp không cam không nguyện cũng không dám ngăn cản hai nha đầu kia, nàng rút cuộc là hoàng đế tứ hôn, đường đường là nhất phẩm phu nhân đấy. Nàng nheo lại hai mắt đến mỉm cười: "Không được? Vậy ta sẽ không có phương pháp, nguyên bản ta cho rằng có thể hai phần cơm này chia thành ba phần, thế nào cũng phải đưa cho Phương di nương một phần? Nàng còn chưa có ăn cơm trưa đâu, ừ, bụng đói là không tốt cho sức khỏe đâu, người nói có đúng hay không, đại tẩu?"

Đầu bếp trưởng sụp quỳ xuống trên mặt đất dập đầu lạy: "Nô tỳ không dám nhận đại phu nhân gọi đại tẩu, nhà chồng nô tỳ họ Kim, ở nhà mẹ đẻ nô tỳ là con thứ ba, nên nhiều người gọi là Kim Tam." Nàng liên tục dập đầu: "Đại phu nhân, cho bọn nô tỳ đường sống đi." Nếu mà đem cơm nước của Trần Châu cùng Lưu Ly đến cho hầu gia và Đình thái phu nhân, không nói đến chuyện nàng chắc chắn mất việc, không chừng còn bị cho ăn trượng.

Nàng quay sang nói với mấy nha hoàn bà tử giúp việc trong phòng bếp nói: "Còn không cầu đại phu nhân tha mạng!" Nàng lại chuyển đầu qua đây tiếp tục dập đầu.

Tử Huyền thở dài thật dài: "Không phải ta không cho các người đường sống, rõ ràng là các người không cho chúng ta đường sống mà." Nàng chỉ chỉ hộp đựng thức ăn kia: "Không cần ta nói các người cũng biết ở bên trong là cơm nước kiểu gì đi? Các người cho rằng những thứ đó có thể ăn nên đưa tới, vậy ta cũng không cần nói cái khác, trước cứ đưa cho hầu gia và thái phu nhân nếm thử đi, khi về các người chắc chắn có chỗ tốt."

Kim Tam nghe được trán xuất hiện mồ hôi, không biết hôm nay đại phu nhân có chuyện gì xảy ra nữa, tự nhiên lại đến đây lấy uy phong nhất phẩm phu nhân ra đùa giỡn nàng, phải biết rằng nàng chỉ là một bếp trưởng nho nhỏ ở phòng bếp, cái gì cũng phải nghe theo mệnh lệnh mà làm? Đại phu nhân rõ ràng là tìm sai người, nhưng nàng lại không thể nói ra, một bụng âm ức cũng chỉ dám để trong lòng – muốn trách thì chỉ có thể trách sau khi đại phu nhân sống lại, tính tình tự nhiên thay đổi hẳn. Đến lúc này nàng mới biết được, đại phu nhân là người nàng không thể trêu chọc được, người ta thế nhưng lại là nhất phẩm phu nhân, còn nàng chẳng là cái gì cả.

Nàng về mặt cầu xin: "Đại phu nhân, tiểu nhân biết sai rồi, ngài có cái gì phân phó tiểu nhân sẽ tận lực làm tốt, thỉnh phu nhân tha tiểu nhân lần này đi."

Tử Huyền khẽ đưa tay lên nhìn nhìn móng tay của chính mình: "Lưu Ly, Trần Châu các người ăn nhanh một chút, còn có rất nhiều việc cho các người làm đây?" Nàng giơ lên mí mắt nhìn những nha hoàn bà tử mình dẫn đến: "Các người không đói sao? Chuyện ngày hôm nay đã có ta chịu trách nhiệm, muốn ăn thì ăn đi không ăn thì trở về đi." Đối với sự cầu xin tha thứ của đám người Kim Tam nàng không thêm để ý tới.

Việc lấy một chút cơm canh cần mang đến chỗ nàng chắc chắn không phải là ngày đầu tiên, hơn nữa cơm của mình cũng không có ngon bằng cơm mà các đầu bếp ăn, nếu mà cứ buông tha cho bọn Kim Tam một cách đơn giản như vậy, sẽ chỉ làm cho các nàng nghĩ rằng mình tính tình mềm yếu dễ bắt nạt, ngược lại sẽ lại làm phát sinh những chuyện không tốt đưa tới nữa; đánh người phải đánh cho họ phục, mắng chửi người phải mắng cho người ta phát khóc, nếu đã động thủ không thể nào làm nửa vời được – chí ít thì Tử Huyền không có thói quen này.

Lưu Ly cùng Trần Châu ăn một cách thích thú, những món nào ăn ngon hai nàng đều đưa cho Tử Huyền nếm thử, chủ tớ ba ăn đến hết sức cao hứng. Những nha hoàn bà tử khác thấy thế cũng động đây, đầu tiên là một tiểu nha hoàn sau khi nghe Tử Huyền nói vậy cũng bắt đầu ăn, sau đại bộ phận mọi người qua đây ăn uống: những thứ ngon như vậy cho dù các nàng có ở hầu phủ cả đời, cũng chưa chắc có thể được ăn một miếng. Tự nhiên cũng có người rời đi, Tử Huyền cũng không thêm để ý chỉ là làm cho Lưu Ly cùng Trần Châu ghi nhớ người rời đi kia là ai.

Kim Tam gấp đến độ dập đầu liên tục xuống đất nhưng thấy Tử Huyền vẫn không chịu buông tha, nước mắt đều rơi xuống: "Đại phu nhân, chúng ta cũng là trên có già dưới có trẻ, có quá nhiều chuyện là thân bất do kỷ, ngài liền giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho bọn nô tỳ đi."

Nói xong nhìn thực sự là đáng thương, Tử Huyền nhìn nàng: "Ừ, người nói câu đó cũng là lời nói thật, vậy ta hỏi người, ta mang người đi, sau đó chủ tử lại phân phó người com tối của ta làm kinh khủng hơn, hoặc là trong com của chúng ta bỏ thêm được gì đó, người có nghe theo không nhỉ?"

Kim Tam liú lười nhìn Tử Huyền nói không ra lời, nàng có thể không nghe sao? Lại dám không nghe sao? Nàng sừng sốt một hồi lâu: "Bọn nô tỳ sẽ không làm những chuyện trái lương tâm như thế." Các nàng đem lương vất bỏ đi lâu rồi, nếu không há có thể cho Trần Châu cùng Lưu Ly ăn cơm thừa canh cặn trong suốt hai năm được sao.

"Tốt lắm" Tử Huyền nhìn nàng mỉm cười: "Có sai là không thể không phạt, ta cũng không làm cho người ta đánh người, chỉ cần người cùng tất cả nữ đầu bếp đều ăn một miếng thức ăn trong hộp, ta lập tức liền dẫn người rời đi – được, chúng ta cũng không phải ăn ít thức ăn, đếm một chút khay cũng có hai ba mươi cái đi? Phần lớn là làm nhanh, các người hiện tại bắt đầu hẳn là còn kịp."

Kim Tam nghe vậy sừng sốt: "Đại phu nhân..."

Tử Huyền mỉm cười đến gấp cả lưng: "Làm sao vậy, không muốn ăn? Người không phải nghĩ là người há mồm vừa nói ta sẽ tin tưởng người ngay hay

sao? Có ăn hay không tùy các người." Nàng nhìn hướng Lưu Ly các nàng nói: "Các người đã ăn no hay chưa vậy, cơ hội khó có được. Vậy, các người có nhìn xem ở trù phòng còn cái gì ăn ngon hơn không, như là thịt này, hay cá này, ui, khó có được cơ hội ăn no như hôm nay, các người còn ăn được các loại bánh trái gì không!"

Trần Châu cùng Lưu Ly đã ăn no, nghe vậy liền mang theo người đang tại trù phòng lật tìm, nhưng các nàng cũng không có làm cho phòng bếp xáo trộn hết lên, nhiều lắm cũng chính là rối loạn một chút mà thôi; tìm ra một ít thịt, ăn không hết cũng có thể gói mang về nha. Các nàng dùng ánh mắt ra hiệu, chúng nha đầu bà tử ngầm hiểu lập tức thuận tay lấy thịt, lấy trứng, lấy những gì thuận tay đều mang đi.

Kim Tam thấy thịt bị lấy đi đau lòng, không ngớt than: "Đại phu nhân, ngài làm cho các nàng làm như thế nếu như thái phu nhân trở về, nô tỳ..."

"Trở về thái phu nhân cùng hầu gia vừa lúc có thể kiểm tra trương mục của nhà bếp một chút, người nói có đúng hay không Kim Tam tâu từ?" Từ Huyền cười mỉm uống một ngụm trà: "Chắc, chắc, so với trà trong phòng ta còn tốt hơn, Kim Tam tâu từ ở phòng bếp này còn có không ít thứ tốt nha."

Kim Tam nghe được cũng không dám đấu võ mồm với Từ Huyền, cũng không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ nữa mà trái lại mang những nữ đầu bếp khác đi ngăn bọn người Lưu Ly lại, chính lúc này, có tiểu nha đầu từ xa gọi vọng vào: "Kim Tam tâu từ, thái phu nhân cùng hầu gia hồi phủ truyền cơm, cơm nước của nhị phu nhân cũng đưa đến chỗ thái phu nhân luôn, nhanh lên một chút."

Kim Tam liền vội cất giọng đáp ứng, nhìn về phía Từ Huyền: "Đại phu nhân, thái phu nhân cùng hầu gia đã trở về."

Từ Huyền tươi cười mặt không biến sắc: "Ta nghe được, người có thể đi đưa cơm nước." Nàng chỉ hộp đựng thức ăn mình mang đến: "Lúc này làm tiếp thật đúng là không kịp, vẫn là dùng thức ăn có sẵn sẽ nhanh hơn, miễn cho hầu gia cùng thái phu nhân chờ lâu sẽ trách phạt người."

Ánh mắt của nàng đảo qua nữ đầu bếp một chút, phát hiện Kim Tam chỉ là đứng ngăn ở phía trước một cánh cửa, bộ dáng rất sợ đám người Lưu Ly đang lục tìm mang mọi thứ đi, nhưng đối với đám người Lưu Ly đang thuận tay mang mọi thứ đi cũng không có nghiêm túc cản lại; nàng chân mày gật gật, lại cũng không có nói dừng việc này lại.

Kim Tam vừa vội vừa tức, cộng thêm não loạn lâu như vậy nàng trong lòng nghĩ chủ tử nhà mình hẳn phải biết chuyện rồi chứ, mà thái phu nhân cùng hầu gia cũng đã trở về trong phủ, nàng cũng sẽ không sợ đem sự tình làm loạn thêm để cho thái phu nhân cùng hầu gia biết: "Nô tỳ không thể đưa, cũng không dám đưa, xin đại phu nhân đừng ở phòng bếp nào loạn nữa, cũng sẽ không tốt cho ai cả".

"Tốt, kiên cường." Từ Huyền nhẹ nhàng vỗ tay: "Ta thích."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ác Nhân Phát Uy

Từ Huyền rất nghiêm túc khích lệ Kim Tam, nói xong cũng không để ý đến sắc mặt Kim Tam quay đầu lại phân phó: "Người tại trù phòng mỗi ngày đều rất mệt, hôm nay các người được ăn hẳn là rất no? Như thế cũng phải thay người ta làm việc, không thể ăn xong rồi đi ngay vậy cũng không tốt? Lưu Ly, Trần Châu, các người mang theo tiểu nha hoàn ở phòng bếp đưa cơm cho hầu gia và thái phu nhân đi."

Lưu Ly lớn tiếng đáp ứng, mà Trần Châu hơi có điểm chần chừ, quay lại nói nhỏ: "Nếu như thái phu nhân cùng hầu gia phát tác..."

Từ Huyền cười cười: "Chính là chờ cái này. Các người đừng để ý đi đi, đúng rồi, nếu có người muốn đánh các người, nhớ kỹ một việc, chân các người đều dài." Nàng xua tay: "Đi đi, thay ta hướng thái phu nhân cùng hầu gia vãn an, chớ quên cũng phải chia một phần cho Phương di nương".

Kim Tam gấp gấp muốn đi cướp lại hộp thức ăn kia: "Không thể đưa đi được, các người muốn bị đánh cũng không cần liên lụy đến chúng ta!" Vừa này nàng có thể nói cứng kiên cường một chút, vì cho rằng Từ Huyền có thể sắp gặp xui xẻo, nhưng nàng không ngờ Từ Huyền ở trước mặt mình mà lại sai sử nha đầu của mình.

Từ Huyền cũng lười cùng cái nữ đầu bếp này giằng co, chỉ là nhẹ nhàng vươn chân ra một cái rồi lập tức thu lại, nghe thấy thanh âm kêu đau nàng dùng tay áo quạt quạt như đang quạt bụi trước mặt, nói: "Kim Tam tâu từ, người sao lại không cần thận gì hết vậy? Đi trên đất bằng cũng có thể té ngã, xem ra là quá cực khổ rồi, theo ta thấy hay là nên về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi".

Kim Tam nhìn Lưu Ly cùng Trần Châu kêu tiểu nha đầu ở phòng bếp mang theo hộp cơm rồi đi, nàng cũng bất chấp bị ngã ngực và bụng có chút đau: "Đại phu nhân, tại sao người lại ác độc như vậy tự nhiên muốn hại chúng ta, chúng ta đây cũng không có cách nào khác đành phải đắc tội đại phu nhân, bọn tỳ muội, chúng ta mời đại phu nhân đến nói lý với thái phu nhân."

Từ Huyền gật đầu: "Rất tốt, chính là hợp với ý ta, đi thôi." Nàng chậm rãi đứng dậy vỗ vỗ trên người cho hết bụi nhìn về phía Kim Tam: "Chớ quên mang theo sổ sách phòng bếp."

"Kìa, kìa không nhọc đại phu nhân bận tâm, từ trước đến nay mọi việc trong phủ đều do nhị phu nhân xử lý." Nói Kim Tam kiên cường, nằng thật đúng là ngoan cường .

Từ Huyền nhìn nàng: "Ngươi, tội chết ." Nói xong cũng không để ý, có một tiểu nha đầu lanh lợi nhanh chóng đi đến đầu nàng ra khỏi phòng bếp, lưu lại một câu nói nhàn nhạt: "Không phải là muốn đi lý luận sao, đi thôi."

Kim Tam nhìn nhìn những nữ đầu bếp phía sau, đột nhiên quỳ xuống trên mặt đất: "Đại phu nhân, nô tỳ đáng chết, nô tỳ chỉ là dọa người thôi, xin đại phu nhân thứ tội." Thái độ này lúc mềm lúc cứng, lúc cứng lúc mềm, nói có bao nhiêu kỳ quái thì có bấy nhiêu kỳ quái.

Từ Huyền quay đầu lại: "Ngươi không đi bây giờ, một lát nữa thái phu nhân cũng cho gọi ngươi đến gặp".

Kim Tam bỗng nhiên tiến lên bắt lấy tay Từ Huyền, khóc lớn: "Đại phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ biết đã nói sai rồi." Nàng thuận thế nhét một thứ gì đó vào trong tay Từ Huyền.

Từ Huyền có chút kỳ quái thu tay nhận lấy, nhân cơ hội chỉnh ống tay áo ghé mắt nhìn: ngân phiếu? Loại ngân phiếu này nàng lần đầu tiên nhìn thấy, rất sợ nhận sai thế nhưng Trần Châu cùng Lưu Ly cũng không ở bên người nàng, trước chỉ có thể cứ cầm lấy đã.

Kim Tam còn quỳ xuống khóc lớn van kêu, dập đầu kêu thành tiếng: "Thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh"

"Đứng lên đi, chuyện đã đến chỗ thái phu nhân, nhưng sau này nếu các ngươi không mang đến những thứ nhìn buồn nôn cho nha hoàn của ta, ta cũng không phải là không vì các ngươi nói hộ mấy câu." Từ Huyền nói xong xoay người rời đi, Kim Tam lau nước mắt vội vã phân phó hai tiếng cũng đi theo.

Còn chưa có chạy tới Thọ Hi viện của Đình thái phu nhân, liền nhìn thấy Lưu Ly cùng Trần Châu vội vã chạy tới, mà rất xa phía sau có người theo; Từ Huyền đơn giản dừng bước lại nhìn về phía Lưu Ly: "Có người muốn đánh các ngươi?"

Lưu Ly lắc đầu: "Thái phu nhân cũng không nói gì, nhưng khi chúng nô tỳ rời đi thì quân gia nương tử gọi người trói chúng ta lại."

Từ Huyền nhìn về phía người chạy tới, lại là nha hoàn bên người Đình thái phu nhân, nàng đỡ Lưu Ly cùng nhau tiếp tục đi về phía trước: "Thái phu nhân cùng hầu gia nhìn thấy cơm nước như thế có nói cái gì không?"

Trần Châu lắc đầu: "Rất tức giận, hầu gia ném mạnh ly trà xuống đất rồi sau đó cho người đi mời ngài qua."

Từ Huyền gật đầu nhìn nha hoàn đang chạy tới, thấy nàng không hành lễ liền cũng không mở miệng lập tức đứng lại nhìn nàng.

Nha đầu kia nhìn Từ Huyền nói: "Đại phu nhân, hầu gia cho gọi người tới gặp ngài." Nói xong oán hận trừng mắt với Lưu Ly cùng Trần Châu: "Quân gia nương tử nói tìm Lưu Ly cùng Trần Châu có việc, đại phu nhân bảo các nàng cùng đi với nô tỳ một chuyến đi." Nàng là nhị đẳng nha hoàn bên người thái phu nhân Phúc nhi, từ trước đến nay biết dù có vô lễ đối với đại phu nhân cũng sẽ không bị trách phạt, vì thế bộ dạng rất vênh vao, tự đắc.

Từ Huyền chậm rì rì nói: "Quân gia nương tử tìm Lưu Ly cùng Trần Châu à, vừa vặn chỗ của ta đang có chút việc các nàng không đi được, hãy bảo quân gia nương tử đến chỗ ta một chuyến, có việc gì ta cũng đang muốn nghe đây."

"Đại phu nhân." Phúc nhi trừng lớn con ngươi: "Quân gia nương tử cũng là vì thái phu nhân làm việc, nàng tìm Lưu Ly hai người chính là thái phu nhân tìm..."

Từ Huyền hỏi hốt: "Ta đang muốn đi gặp thái phu nhân, làm phiền ngươi dẫn đường đi."

Phúc nhi cá giận: "Gọi ngươi một tiếng đại phu nhân là đã nể ngươi ba phần, ngươi còn muốn ra dáng chủ tử..." Nàng biết Phương Phi muốn đem Từ Huyền tống đến Trúc viện, đại phu nhân bị thất thế thất sủng thì cho dù có là được hoàng thượng tư hôn, cũng không có cơ hội xoay người, nếu như không phải có mệnh lệnh của hầu gia, nàng mới lười cùng Từ Huyền nói nhiều; mà Từ Huyền còn không biết điều, chỉ làm cho nàng cảm giác Từ Huyền là không biết sống chết, lập tức sẽ bị trừng phạt xem ngươi còn dám làm bộ làm tịch nữa hay không. (con mắmm này đang muốn gọi đòn mà)

Từ Huyền cũng không tức giận vẫy tay: "Qua đây nói chuyện." Đồng thời quay sang Lưu Ly cùng Trần Châu nói: "Mời Phúc nhi qua đây nói chuyện, nàng nói ta nghe không rõ lắm"

Phúc nhi một bước liền đi tới trước mặt Từ Huyền: "Đại phu nhân ngươi mất trí điên rồi sao, làm ra chuyện như vậy mà vẫn còn nghĩ đến hầu gia sẽ tha thứ cho ngươi sao, vẫn còn cho rằng thái phu nhân sẽ tha cho ngươi? Ác danh của ngươi sớm đã lan ra bên ngoài, còn dám đem cơm nước như vậy đến cho mẹ chồng, phải đem ngươi đến quan phủ trị tội danh bất hiếu, đến lúc đó ngươi mới biết sợ sao."

Từ Huyền cười híp mắt nghe xong nói với Trần Châu: "Nàng ta nói ác danh của ta lan truyền ở bên ngoài cơ đấy." Quay đầu rồi hướng Lưu Ly nói: "Ngươi nói ta phải làm như thế nào cho phải đây? Ác danh đã truyền xa, vậy ta đây phải..." Nàng bỗng nhiên xoay người lại đối diện với Phúc Nhi: "Làm ít chuyện ác đi, nếu không ác nhân còn bị người khác bắt nạt thì không còn đâu là thiên lý nữa rồi, các ngươi nói có đúng hay không?"

"Buông ta ra!" Phúc Nhi kêu to muốn đẩy Từ Huyền ra: "Ta là người hầu hạ thái phu nhân, ngươi dám động vào ta thì cũng là phạm vào tội bất hiếu." Thế nhưng nàng không có gãy ra được cũng không có đẩy được Từ Huyền ra, bởi vì nàng bị Lưu Ly cùng Trần Châu đè xuống.

Từ Huyền cười ra tiếng: "Phúc Nhi à, hầu gia là người tốt, thái phu nhân là người tốt, từ miệng ngươi thì nhị phu nhân cũng là người tốt đi, vì thế người hầu hạ thái phu nhân cũng là người tốt, đúng không? Mà ta, chính là có ác danh truyền ra ngoài là người xấu đi."

Phúc Nhi căn bản không sợ hãi: "Không phải một mình nô tỳ nói là được, đại phu nhân đi ra hầu phủ hỏi một chút sẽ biết, nếu như không phải hoàng đế tử hôn, người đã sớm bị hầu gia nhà chúng ta hù."

Từ Huyền gật đầu: "Ừ, nói rất có đạo lý." Trên tay lại càng dùng sức vặn chặt tai Phúc Nhi: "Nhưng người có biết không, cái người tốt là người một khi rơi vào tay cái người xấu xa là ta, sẽ có kết quả gì đây? Nếu đã là ác nhân thì phải đánh cho người bầm dập, tay chân đều gãy mới được, mới không làm thất vọng hai chữ ác nhân". Nàng nhũn mảy, nói với Lưu Ly: "Người nói có đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cần lý do sao

Lưu Ly tàn bạo gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy! Chúng ta bị người mắng là yêu tinh hại người, người xấu, ác nhân thật lâu rồi, thế nhưng chính chúng ta lại chưa bao giờ ngóc đầu lên được, bị người khinh, trong thiên hạ này còn chưa nghe thấy ác nhân còn bị ức hiếp bao giờ. Cô nương, người làm người ác lâu như vậy thật xứng cái danh ác nhân, lại không có tỷ bản lĩnh nào của ác nhân hết. Hôm nay thật muốn làm ác nhân, có thể mới làm cho người ta biết không dễ trêu chọc ác nhân."

Nàng bị ức hiếp đã lâu rồi, bị người mắng bị người châm chọc thậm chí là bị người hãm hại vu oan, bị quản gia nương tử bắt được đánh hai bạt tai đã là nhẹ rồi. Bây giờ nghe Từ Huyền nói thế nàng như được mở rộng tầm mắt, nói chúng ta là ác nhân? Tốt, chúng ta đây làm ác nhân cho các người nhìn một cái! Nàng là ước gì có thể hung hăng cho Phúc Nhi hai bạt tai, bởi vì thường ngày nàng bị Phúc Nhi đánh không ít, đánh nàng đến nỗi toàn thân đều xanh tím cũng là chuyện bình thường.

Phúc Nhi sau khi nghe được cười lạnh: "Người cho ta là người như thế nào? Bị dọa hai câu là sẽ sợ hãi cầu xin sao? Các người cần phải nhìn cho rõ, nơi này chính là phủ Đình hầu gia!"

Từ Huyền gật đầu xác nhận: "Chúng ta biết rất rõ, nơi này là Đình phủ; thế nhưng người đã quên một việc, cái ác nhân ta đây thế nhưng là chính thể của hầu gia, hoàng đế tử hôn đường đường là chủ mẫu! Ác nhân rất thích đánh người cho sống dở chết dở, Phúc Nhi người thử đoán xem một ác chủ mẫu sẽ hành hạ người như thế nào?"

Nàng bỏ tai Phúc Nhi ra: "Nói đến dọa người, ta cho người biết, làm thế này chẳng qua là trò tiêu khiển lúc nhàn rỗi của người ác mà thôi." Nàng đem Phúc Nhi giao cho Lưu Ly cùng Trần Châu: "Đem nàng ném vào trong ao bên kia đi." Cách đó không xa có một hồ cá rộng, bên trên hồ là hành lang gấp khúc mà trong hồ nuôi rất nhiều cá.

Phúc Nhi kêu to: "Các người làm chuyện xằng bậy không sợ thái phu nhân trị tội sao." Nàng trông chờ lấy thái phu nhân ra sẽ làm Từ Huyền kinh sợ, lại hoàn toàn không nhớ rõ chuyện Từ Huyền từng hù dọa làm cho Đình thái phu nhân sợ gần chết – nếu Từ Huyền mà sợ thì còn dám dọa thái phu nhân sao? Cho nên trong lúc nàng giãy giụa đã bị đẩy vào trong hồ cá.

Hồ cá cũng không sâu lắm, mực nước chỉ khoảng đến bụng hoặc ngực một người mà thôi, nên cũng không thể làm ai chết đuối được. Từ Huyền nhìn Phúc Nhi, mỉm cười nói với đám nha hoàn đang vây quanh: "Các người ai dám xuống cứu nàng lên, ta cũng sẽ ném kẻ đó vào trong hồ." Quay đầu lại rồi hướng Phúc Nhi nói: "Người, tự cầu nhiều phúc đi. Đúng rồi, người tên gọi là Phúc Nhi mà, có nhiều phúc khí là chuyện tất nhiên, không cần ta phải lo lắng nhiều rồi".

Nói xong vỗ vỗ tay mang theo Trần Châu, Lưu Ly theo hướng viện của Đình thái phu nhân đi đến, với những chuyện đang xảy ra phía sau không cần quan tâm nữa.

Phúc Nhi cũng không dám bò lên, mặc dù bây giờ mới là đầu mùa hạ, nhưng quần áo mặc trên người cũng rất mỏng, bị ướt liền dính sát vào da: không chỉ nói là nực cười, ngay cả cô nương ở hiện đại cũng không dám cho người khác thấy bộ dáng này của mình. Vì thế, Từ Huyền cho rằng Phúc Nhi kia chỉ có thể ở trong hồ cá chờ người đi lấy hộ y phục để khoác vào mới dám lên, nhưng sau này chuyện của Phúc Nhi cũng sẽ trở thành đề tài bàn tán cho đám hạ nhân ở Đình gia. Ừm, không trách nàng được, nàng tuy mang tiếng là ác nhân, nhưng cũng không có chém giết Phúc Nhi, nàng ta hẳn là nên cảm tạ trời đất mới phải.

Đi đến trong viện của Đình thái phu nhân, phía trước mặt một phu nhân đang nổi giận đùng đùng đi tới. Trên đầu đầy châu báu, trên người mặc đều là lông lã tơ lụa, lộ ra khuôn mặt trái xoan, khi còn trẻ chắc hẳn là một phụ nữ xinh đẹp: người ta từ đầu đến chân so với đại phu nhân là nàng đây thì không biết là phú quý hơn bao nhiêu lần.

Lưu Ly lập tức nhắc nhở Từ Huyền: "Thê tử của quản gia gọi là Giang thị."

Từ Huyền liền biết vì sao nàng ta lại tức giận đùng đùng như vậy, nàng dừng lại chờ Giang thị đi đến trước mặt nàng hành lễ; nhưng Giang thị chỉ là hơi khom người: "Đại phu nhân, thái phu nhân đã đợi ngài được một lúc rồi." Mờ miệng là hoàn toàn không khách khí, đồng thời lấy mắt hung hăng trừng hướng Lưu Ly cùng Trần Châu: "Hai người các người nhanh chân lên ra đây cho lão nương, hôm nay, xem lão nương có lột da các người hay không."

Từ Huyền tươi cười không thay đổi giờ tay liền cho nàng một cái bạt tai, sau khi đánh xong thu tay, nàng nhìn Giang thị vẫn là cười híp mắt không nói lời nào.

Mặt Giang thị đỏ lên, nàng thế nhưng là nha hoàn hồi môn của Đình thái phu nhân, sau khi đến Đình gia làm vợ của quân gia, không có người nào dám lớn tiếng đối với nàng? Ngay cả hầu gia cùng nhị phu nhân nói chuyện với nàng cũng là cực khách khí, chứ đừng nói đến có người dám đánh nàng; ngay cả thái phu nhân cũng chưa bao giờ động tới một đầu ngón tay của nàng.

"Đại phu nhân, người ——!" Nàng tức giận đến sai bước một bước, tay nắm thật chặt để không vung lên; trong lòng là cực kỳ tức giận, nàng không coi Từ Huyền ra gì, thế nhưng thân phận của Từ Huyền như thế nào nàng còn nhớ rất rõ ràng, cho nên nàng chỉ có thể găm lên mà không dám đánh trả.

Từ Huyền nhìn nàng tươi cười bất biến: "Có việc gì?"

Giang thị tức giận đến lại nắm chặt nắm tay nói: "Đại phu nhân người vô duyên vô cớ vì sao đánh nô tỳ, mời đại phu nhân nói rõ lý do cho nô tỳ, nếu không nô tỳ chỉ có thể trở về bám báo với thái phu nhân."

Từ Huyền lấy tay đẩy nàng sang bên cạnh, vừa đi về phía trước vừa nói: "Ta là người ác, đánh người còn cần lý do? Quân gia nương tử, người không nghĩ đó là nói thừa sao. Muốn báo lại cho thái phu nhân người cứ tự nhiên, ta đây cũng đang muốn đi gặp thái phu nhân đây thôi, có muốn đi cùng ta hay không?"

Giang thị sau khi nghe được tức giận đến cắn cắn môi: "Đại phu nhân, được, vậy ta hiện tại liền cùng người đi gặp thái phu nhân." Nàng đưa mắt tìm Phúc Nhi xem có ở đằng sau Từ Huyền không.

Lưu Ly đối với nàng cười: "Quân gia nương tử có phải đang tìm Phúc Nhi hay không? À, ta nghĩ một chốc nữa nàng mới về."

"Phúc Nhi đâu? Nàng thế nhưng hầu hạ thái phu nhân..." Giang thị nghe xong có loại cảm giác không ổn, không dám tin nhìn Từ Huyền, người trước kia tính tình thật thà không có một chút gì gọi là âm mưu quỷ kế, bị bắt nạt cũng không biết nói gì chỉ biết khóc, cùng với người trước mặt chính là một hay sao?

Trần Châu nhìn nhìn Từ Huyền há miệng lại bị Lưu Ly cản lại, Lưu Ly nhìn quân gia nương tử cười đến mặt nở hoa: "Nàng à, đang tắm đấy, đợi nàng tắm rửa xong có chút lâu. Quân gia nương tử người xem cô nương của chúng ta đã làm gì, chính là cô nương chúng ta thấy nàng rất bẩn, mới bảo chúng ta giúp nàng tắm rửa. A, nếu như người hỏi tại sao thì là thế đấy?"

Trần Châu thêm một câu: "Cô nương chúng ta là người ác mà, muốn nàng đi tắm thì là mời nàng đi tắm, cái này còn cần có nguyên nhân sao."

Từ Huyền quay đầu lại vỗ vỗ vai Trần Châu: "Đúng, lúc này mới giống là người của ta".

Cửa phòng khách xuất hiện bóng dáng của Phương Phi, nàng nhìn thấy Từ Huyền bên miệng có tia cười lạnh: "Tỷ tỷ tới cũng quá chậm nha, ngại vì thái phu nhân cùng hầu gia chuẩn bị cơm nước, thật đúng là muốn nổi bật."

Từ Huyền nhìn nàng: "Người nhớ lắm rồi, rõ ràng là người phân phó người chuẩn bị cơm nước cho hầu gia và thái phu nhân, tại sao có thể nói là ta chuẩn bị? Ta cũng không có tâm đi nịnh hót người Đình gia, loại chuyện này từ trước đến nay người là người thích làm nhất."

Phương Phi nghe được sắc mặt khẽ biến: "Người!" Sau đó nuốt giận vào, lại yên lặng nói: "Người cho là thái phu nhân cùng hầu gia không biết sao? Người làm như vậy có thể có ích lợi gì? Ngu xuẩn."

Từ Huyền ở dưới bậc thang ngừng đầu: "Phương di nương, chính người tự vả vào miệng mình hay đợi ta đến vả?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhấn nhất thời

Phương Phi nhìn Từ Huyền khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch: "Người, người gọi ta là cái gì?" Nàng không dám tin khi nghe câu xưng hô kia.

Từ Huyền ôm ngực: "Phương di nương, ta gọi người như vậy là sai sao?".

Phương Phi quay đầu lại nhìn về phía Đình hầu gia cùng Đình thái phu nhân: "Mẫu thân, hầu gia, tỷ thiếp, tỷ thiếp..." Nước mắt ào ào chảy xuống, nghẹn ngào nói không nên lời; tất cả ủy khuất không cần nói ra cũng hiểu, chính vì nàng không cần nói ra khỏi miệng, như vậy càng làm cho người ta cảm thấy nàng chịu biết bao nhiêu là tủi nhục.

Đình thái phu nhân như rồng mây cất giọng nói: "Từ Huyền, người đi vào trong nói chuyện đi." Thấy vậy, Đình hầu gia cũng chỉ là đi đến ôm lấy Phương Phi, nhẹ nhàng đỡ nàng rồi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, không nhìn Từ Huyền cũng không trách cứ nàng.

Từ Huyền vào phòng qua loa chào: "Thái phu nhân cùng hầu gia có thể dùng cơm?" Nàng là cố ý, nhìn thấy hộp thức ăn mình mang đến đang mở ra kia, nàng nói tiếp: "Thái phu nhân, để ta tới hầu hạ ngài dùng cơm được không."

Mùi vị của thức ăn thiêu lập tức bay đầy trong phòng, làm cho Đinh thái phu nhân nhú mày: "Ta không đói..."

"Chu Từ Huyền, ngươi không nên quá quắt như vậy!" Đinh hầu gia tức giận đến nổi gân xanh: "Vật như vậy mà có thể đưa đến cho mẫu thân ăn sao?"

Từ Huyền im lặng nhìn hẩn chăm chăm, mãi cho đến khi hẩn tránh ánh mắt nàng, mới hỏi: "Thì ra cơm nước như vậy hầu gia cũng biết là không thể ăn cơ đấy, vậy mà mấy năm nay Lưu Ly và Trần Châu vẫn ăn đấy thôi? Là ta quá mức sao?" Nàng cầm lấy cái chén ném mạnh xuống đất: "Là ta quá mức sao?"

Nàng ném cái chén ở dưới chân hầu gia, ném xong liền hỏi một câu; ném xong chén liền đi ôm bình hoa, dù sao ở Đinh gia nàng là người xấu, quá mức cũng là nàng, vậy không ngại tiếp tục ném đồ.

Đinh hầu gia rốt cuộc đứng lên đỡ được bình hoa, một tay kéo Từ Huyền lại: "Ngươi nào loạn đủ chưa?"

Từ Huyền sửa sửa lại quần áo của mình, lại vuốt ve tóc mình nhìn Đinh hầu gia cười: "Không có." Nàng sau khi nói xong tiện tay cầm lấy bình hoa nhỏ trên trường kỷ ở phía sau ném xuống đất.

Đinh hầu gia tức giận đến nổi hai mắt trừng lớn như sắp lòi ra: "Ngươi, ngươi ——!" Thế nhưng có thể làm gì được đây? Đánh người sao, nhưng hẩn không có thói quen đánh nữ tử, hơn nữa là thê tử mà hoàng thượng tứ hôn, không phải nói đánh là hẩn có thể đánh nha.

Đinh thái phu nhân xoa xoa trán: "Ngươi trở về ngồi xuống cho ta!" Sau đó mới nhìn Từ Huyền: "Ngươi cũng ngồi xuống nói chuyện có được không?" Thật đúng là lần đầu tiên bà nể giận như vậy.

Từ Huyền ngồi xuống, chưa để ai nói đã lên tiếng trước: "Sau này ta không ăn chay nữa, ta muốn bữa nào cũng có cá có thịt, ta muốn ăn cái gì thì phòng sẽ làm cho ta cái đó; nha hoàn của ta, cũng phải được phần giống như nha hoàn bên người thái phu nhân?" Nàng nói đến đây muốn uống trà, thế nhưng lại không có ly trà: "Người tới, dâng trà, các ngươi không nhìn thấy ta khát nước sao?"

Huyệt thái dương của Đinh hầu gia lại nhảy nhảy, quay đầu đi không để ý đến Từ Huyền, ấy thế mà hẩn nhịn xuống được.

Từ Huyền nhìn nhìn Đinh thái phu nhân, lại nhìn nhìn Đinh hầu gia bỗng nhiên cười cười: "Ta nghĩ, những lời ta vừa nói Đinh thái phu nhân cùng với hầu gia sẽ không phản đối chứ? Còn có, tiền tiêu hàng tháng của ta nghe nói bị trừ bớt, sau này sẽ không còn bị trừ nữa nhỉ? Đúng rồi, nhớ đem phần trước đây bị trừ bớt mang đến cho ta." Nàng tiếp nhận trà nha hoàn đưa tới: "Được rồi, ta nghĩ thêm được cái gì sẽ nói lại với thái phu nhân và hầu gia sau."

Đinh thái phu nhân sắc mặt rất khó nhìn, nhưng vẫn gật đầu, Phương Phi có dự cảm không tốt, tiếng khóc lập tức nhỏ không ít.

Từ Huyền uống trà xong, mới đứng lên nhìn Đinh thái phu nhân và hầu gia nói: "Vậy ta đi về trước." Khi đi qua người Phương Phi, nàng gặp người xuống nói nhỏ: "Kỳ thực, có hoàng thượng tứ hôn thật là tốt, ngươi nói có đúng hay không?" Nhìn Đinh thái phu nhân nhẫn nại tốt như vậy, đối đãi với nàng khách khí như vậy mặc dù lời nói có chút lạnh lẽo, nhưng rõ ràng là không muốn làm cho nàng giận dữ, còn có cái gì tốt hơn.

Khẳng định hoàng thượng cùng hoàng hậu không nói lời gì tốt đẹp với bọn họ, hai mẹ con bọn họ bây giờ không dám làm quá lên với nàng; biết việc này lòng Từ Huyền cảm thấy thật sáng khoái.

Đi tới cửa Từ Huyền quay đầu lại: "Phương di nương, ngươi tiền cũng không tiền, thi lễ cũng không thi lễ, đập đầu cũng không, còn có, vừa rồi ta nói ngươi tự mình và miệng, ngươi còn chưa có làm đâu, không phải đã quên rồi đấy chứ".

Đinh hầu gia đứng lên lần nữa: "Ta nói rồi, Phương Phi là nhị phu nhân ở trong phủ...".

Từ Huyền nhìn hẩn: "Hầu gia, ta nghe chưa rõ, ngươi lặp lại lần nữa? Ấy thế mà ta là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, ta hình như là có thể đi vào cung cầu kiến hoàng hậu nương nương đấy? Có muốn hay không ta đi hỏi hoàng hậu nương nương một chút, ai mới có thể đảm đương được danh xưng Đinh nhị phu nhân này? Hầu gia, ta nghe người ta nói ngươi còn có đệ đệ, sau này đệ muội phải xưng hô như thế nào, thật đúng là làm cho người ta đau đầu đấy."

Đinh thái phu nhân quát lạnh một tiếng: "Ngươi ngồi xuống cho ta!" Bà hít sâu một hơi nhìn về phía Phương Phi: "Từ Huyền nói có lý, Phương Phi là quý thiếp nhưng cũng là thiếp, sau này trên dưới trong phủ đều xưng hô là Phương di nương đi. Phương Phi, ngươi còn chưa chào phu nhân? Đinh phủ chúng ta có quy tắc đẳng hoàng."

Phương Phi trên mặt hiện lên khuất nhục, cúi đầu nhìn Đinh thái phu nhân, ủy khuất hướng về Từ Huyền cúi mình xuống: "Di nương Phương Phi tiễn phu nhân."

Từ Huyền lúc này mới cười rồi đi.

Bên này Phương Phi đã nhào vào lòng Đinh hầu gia khóc lóc, khổ sở cùng ủy khuất nhiều năm qua đều tràn ra trong lòng; thê tử hầu gia vốn là nàng, vốn là nàng a! Nàng cũng không phải cam nguyện làm thiếp, chỉ là muốn được ở cạnh Đinh hầu gia thì phải làm thiếp, vốn cho là có thể có phủ chính một ngày, không nghĩ cho tới hôm nay lại bị người nhục nhã đến như vậy.

Đinh hầu gia ôm lấy Phương Phi thấy nàng khóc làm cho ruột gan như đứt từng khúc: "Phi nhi, không có cách nào, việc nàng tự tử đã bị hoàng thượng

cùng hoàng hậu biết được, ta cùng mẫu thân vừa mới bị răn dạy xong, nếu như nàng lại muốn tìm cái chết, hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua cho Đình gia chúng ta; người, người trước hết nhịn một chút."

Đình thái phu nhân đập mạnh tay xuống bàn: "Còn thể thống gì, khóc cái gì mà khóc. Quá lắm cũng chỉ là bị người ta gọi một câu di nương thôi, cũng không phải muốn cho người làm di nương cả đời, có cái gì tốt mà khóc? Nàng có ác danh, nhưng cũng không phải là người có mưu mô gì, người chỉ phải nhịn nàng lúc này thôi, sau này sẽ nghĩ ra phương pháp, người gấp làm gì."

Bà nói xong oán hận liếc mắt trừng Phuong Phi một cái: "Không có hiểu biết gì hết, chỉ biết khóc." Nói xong đứng dậy: "Ta mệt mỏi đi trước nghỉ một chút, cơm nước ở phòng bếp được thì gọi ta. Còn có, Phuong Phi, không nên gian lận ở phòng bếp như vậy, nếu truyền ra ngoài đối với thanh danh của Đình gia ta không tốt, hiểu không? Hiểu được là tốt, người cần phải biết, cũng không cần nhớ thương vị trí phu nhân kia, quên đi thành thật làm di nương đi."

Phuong Phi lập tức lau lệ đứng lên giúp Đình thái phu nhân tiến vào phòng trong: "Là Phuong Phi không phải, rốt cuộc là trẻ người non dạ, còn mong thái phu nhân dạy bảo."

Đình hầu gia nhìn mảnh vụn của ly trà vỡ đầy đất, nghĩ đến lúc Từ Huyền đập vỡ này nọ, không biết thế nào trong lòng liền một trận lo lắng, đứng dậy ly khai khỏi viện Đình thái phu nhân, cơm cũng không ăn xuất phủ đi.

Từ Huyền nghe nói Đình hầu gia xuất phủ thì trào tự nói: "Nếu có thể biết hẳn đi nơi nào thì tốt rồi, dùng đầu ngón chân cũng biết hẳn không đi được nơi nào tốt đẹp cả." Ai, có hoàng gia làm chỗ dựa là chuyện tốt, nhưng là muốn rời khỏi không phải càng khó?

*****

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ít tiền của phi nghĩa

Lưu Ly theo sát mấy bước: "Cái Phuong đi nương kia đáng ghét quá mức, tất cả hết thấy đều do nàng làm, còn cố tình làm ra vẻ mặt chịu ủy khuất, ngại nên để cho nàng ta và miệng, để xem nàng còn dám có tâm tư ra oai nữa hay không."

Từ Huyền lắc đầu: "Nhưng hiện tại không phải là lúc, trong cung kêu thái phu nhân cùng hầu gia đi răn dạy cũng là bởi vì thể diện bọn họ, mà không phải là bởi vì tính mạng của ta, điều này chúng ta phải hiểu rõ ràng mới được; nếu không khi mà cùng Phuong đi nương giằng co có khi chúng ta cả chén cơm cũng không có mà ăn."

Trần Châu gật đầu lia lia nói với Lưu Ly: "Người không nên làm cho cô nương của chúng ta gây thù kết oán với người khác, kỳ thực chi cần không có người bắt nạt chúng ta là được; phải biết rằng, người ta là phủ hầu gia, còn chúng ta lại chỉ có ba người thôi."

Lưu Ly tròn mắt, liếc mắt nhìn Trần Châu một cái: "Người không có tiền đồ, chính là gặp cảnh khôn cùng." Nàng đỡ Từ Huyền đi trở về: "Chúng ta không nên chuyển phòng ở, sau này chúng ta phải làm sao để sống qua ngày đây, cô nương có chủ ý gì không." Nàng nhẹ nhàng thở dài: "Kỳ thực không cần thiết cứ phải có nãi ở đây, cô nương nô tỳ thấy rằng danh tiết cũng không thực sự quan trọng như vậy."

Từ Huyền nắm tay Lưu Ly: "Nói cho cùng, chúng ta sau này thôi ——, ta còn chưa có cách nào." Nàng không muốn lưu lại, nhưng là phải rời đi như thế nào cũng là một vấn đề. Muốn đường đường chính chính đi ra từ cửa lớn thì không phải là dễ dàng đâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại nhăn lại, có chút buồn bực.

Từ sau lần đại náo ở Đình gia kia, cơm nước đều rất bình thường, người Đình gia mặt mày hòa nhã không dám khinh thường ba người chủ tớ Từ Huyền nữa, hôm sau bình tĩnh lại, mấy ngày liền Từ Huyền đều thấy tinh thần không phấn chấn: bởi vì, thứ nhất, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra phương pháp tốt để rời khỏi Đình phủ, thứ hai là nàng chưa có cách đòi lại đồ cưới của mình về.

Định mướn uy phong của Hoàng gia nhờ Đình thái phu nhân làm chủ thì bị bà từ chối, nói là mấy thứ kia đều do Từ Huyền tự mình cho, còn thôn trang cửa hàng kia nếu nàng lấy được khế ước mua bán đất đai đến bà lập tức làm chủ cho nàng.

Từ Huyền cũng biết cách này không làm được, nhìn Phuong phi đắc ý mà trong lòng nàng giống như bị mèo cào: coi như là rời khỏi Đình gia nàng cũng muốn ăn cơm, mặc quần áo, không có tiền bạc thì biết làm thế nào được? Cho nên hai ngày nay nàng đều suy nghĩ biện pháp để có thể rời khỏi Đình gia rồi làm thế nào để có tiền bạc sinh sống.

Suy nghĩ vài ngày sau hiểu ra rằng tạm thời không thể rời khỏi Đình gia, dù tốt hay xấu thì trước mắt Đình hầu gia vẫn là phu quân của nàng trên danh nghĩa: trừ khi hoàng thượng hạ chỉ một lần nữa. Nghe nói "Chính mình" như vậy lớn gan, không sợ hướng hoàng thượng thỉnh chỉ tứ hôn gả vào Đình gia, để cho hoàng thượng ban chỉ làm cho nàng hòa ly, chuyện có độ khó cao như vậy nàng đã không còn hy vọng; hừm, đây cũng là vì mạng nhỏ của nàng mà suy nghĩ.

Nói cách khác nếu như mà nàng có chết cũng là quý của Đình gia! Vì thế nàng không có tính thù đi giả chết, do vậy mấy ngày nay nàng lục lọi hết trong đầu cũng không nghĩ ra được điều kể gì.

Từ Huyền hung hăng đập xuống giường một cái, tên nam nhân Đình gia kia nhìn thấy nàng là chóng mặt, nhưng nàng còn thấy chóng mặt nam nhân thối đó hơn. Do vậy, khẳng định là phải rời đi, cùng lắm thì lạng lẹ đào tẩu nàng tin Đình gia sẽ phao tin là nàng chết chứ cũng không đi tìm - đây là trường hợp xấu nhất.

Tạm thời không có tiền nàng chỉ có thể lưu lại, phải vì tương lai tính toán kỹ một chút, nhưng là khi lưu lại thì an toàn của tính mạng cũng là một vấn đề. Nàng hít mắt mấy ngày cũng không nghĩ ra chút manh mối nào, coi như là muốn tìm ra người hại mình để tăng cường đề phòng, thế nhưng trong phủ không phải chỉ có một mình Phương đi nương là khả nghi, mà cơ hồ toàn bộ đi nương trong phủ đều khả nghi.

Ài, nàng thở dài một hơi, nếu không có nam nhân Đình gia kia thì cuộc sống của nàng hẳn cũng không bị khổ; thế nhưng người Đình gia cũng phải để cho nàng thanh tỉnh mới được, dù không muốn nhưng cũng có thể đoán được Phương Phi bị mình làm cho thua đau một vỏ chắc chắn sẽ không bỏ qua, mặt khác những đi nương khác bị nàng dọa cho sợ thì thù này hẳn cũng đã kết rồi.

Kết quả sau mấy ngày suy nghĩ nàng phát hiện mình là bốn bề đều thọ địch. Chỉ là khi nói ra không phải ai cũng tin, bởi vì hoàng đế cùng hoàng hậu khiến trách Đình thái phu nhân cùng hầu gia, cho nên Đình gia đối với nàng có chuyển biến lớn: mấy ngày nay nàng ở yên trong viện mình, thế nhưng cơ hồ mỗi ngày đều có người của các phòng, các viện đến, mang đến nào là nhân sâm, tổ yến Lư Ly thu vào đến nỗi tay cũng mềm nhũn.

Theo như Lư Ly nói thì nên đem những thứ mà các nàng mang đến đều ném đi, không cần người Đình gia đến giả bộ làm người tốt, hiện tại chủ tử của mình đã biết những người đó đều không thật tâm, đương nhiên sẽ không cần để lại mặt mũi cho họ. Tốt nhất là đem đồ vật đập vỡ trước mặt bọn họ, để xem các nàng còn dám lừa gạt chủ tử nhà mình nữa hay không.

Thế nhưng Từ Huyền không cho nàng đi làm cái chuyện phá sản như vậy, phải biết rằng đây chính là nhân sâm, đây chính là tổ yến! Coi như là chính mình ăn không hết cũng không sao, cái này đều là bạc trắng cả đấy, làm gì có đạo lý đem bạc vất ra ngoài cơ chứ, hiện tại nàng thiếu nhất chính là bạc.

Vì thế đưa tới cái gì thì tính cái đó, lúc nàng thu lễ vào mắt cũng không chớp. Mấy ngày nay thu được nhiều thứ này nọ vào, cũng coi như là thu một chút tiền của phi nghĩa là được, thế nhưng Từ Huyền cũng không vui, bởi vì phản ứng của người Đình gia làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Đình thái phu nhân mỗi ngày phái người đến hỏi han ân cần quan tâm đầy đủ, từ việc cơm ăn áo mặc hàng ngày đến những chuyện lớn nhỏ xảy ra; nếu như không phải Từ Huyền không biết nội tình cơ hồ sẽ nghĩ bà chính là mẫu thân thân sinh ra mình mất.

Hôm nay sáng sớm Phương Phi tự mình đến, cười tươi như hoa nở, đi vào nào là hành lễ rồi lại châm trà không ngừng nghỉ, há miệng ra nói là sẽ không ngừng lại, cười cười nói nói với Từ Huyền cứ như là tỷ muội ruột thịt vậy; mấy ngày hôm trước nàng tức giận rồi hăng giọng, rồi lại là ủy khuất lại là khóc lóc, mọi chuyện đó dường như nàng đều quên.

"Tỷ tỷ, ta đã thương lượng cùng các nàng, sau này chúng ta thay phiên nhau bồi tỷ rửa mặt, chải đầu, com nước" Phương Phi như không nhìn thấy vẻ lạnh nhạt của Từ Huyền lại nói: "Ngài có yêu cầu gì cũng không cần khách khí với muội muội, chính là xin cứ việc phân phó."

Từ Huyền hữu khí vô lực nằm trên nhuyễn tháp nhìn ngoài cửa sổ hỏi: "Chuyện gì cũng có thể?"

"Đương nhiên, tỷ tỷ chỉ cần nói ra thôi." Phương Phi cười đến càng thêm ngọt, ân cần đi tới trước mặt Từ Huyền bóp chân cho nàng: "Tỷ tỷ có chuyện gì, cứ nói với muội muội đi."

Từ Huyền nhìn nhìn nàng: "Cái dạng này của ngươi thật sự là rất dọa người, ngươi biết đấy? Hai ngày trước giống như là hung thần ác sát vậy, mấy ngày nay lại ân cần thật kỳ cục, ta thấy ngươi như thế nào cũng đều giống như sói phủ thêm lớp da dê - cần người làm cho người ta không có biện pháp phòng bị, cần chết còn có thể giả bộ làm người tốt."

Tươi cười trên mặt Phương Phi cứng lại, nhưng lập tức bật cười: "Tỷ tỷ nói đùa, cũng là muội muội trước đây không tốt làm cho tỷ tỷ bị một chút ủy khuất, sau này muội muội thay đổi triệt để sẽ hầu hạ tốt tỷ tỷ cùng hầu gia. Người ta vẫn thường nói đầy thôi, nhà cửa yên ổn thì vạn sự hưng."

Từ Huyền sau khi nghe được cười cười: "Nói không sai, so với hát còn dễ nghe hơn. Ta cũng không có yêu cầu gì lớn, chỉ là chỗ này của ta thiếu ít đồ."

Nghe thấy Từ Huyền không hề châm chọc Phương Phi vẫn là thờ dài một hơi: "Tỷ tỷ cứ việc nói, muội muội lập tức sẽ chuẩn bị tốt cho tỷ tỷ."

"Thế thì thật tốt." Từ Huyền chậm rãi ngồi dậy nhìn Phương Phi cười lộ ra một loạt răng trắng nõn: "Ta cũng không khách khí nữa."

*****

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vì tiền mà mưu quyền

Từ Huyền nói không khách khí chính là thật không khách khí, đối với người không hiểu rõ nàng thì nhất định chịu thiệt, ví dụ như Phuong Phi.

Phuong Phi hiểu về Từ Huyền trước kia chứ không phải hiện tại, cho nên khi nói Từ Huyền không khách khí mới có thể cười đến ngọt ngào như vậy: "Tỷ tỷ sao lại nói như vậy, với muội muội mà cũng phải dùng đến từ khách khí sao? Cần cái gì ngài cứ nói đi, nếu như tỷ tỷ muốn sao trên trời, muội muội cũng có phương pháp hái xuống cho tỷ tỷ."

Nếu là Từ Huyền trước kia khi thấy Phuong Phi có bộ dáng như vậy, cùng với lời nói ngon ngọt và phục vụ nàng tận tình như vừa rồi nàng sẽ quên hết lỗi lầm mà người đó gây ra cho mình, thậm chí còn nghĩ rằng mình đã nghĩ oan cho người tốt. Vì thế khi Phuong Phi nói ra những lời đó thì không nghĩ tới nó sẽ thành sự thật, bởi vì kế tiếp cho dù Chu Từ Huyền có tức giận cũng sẽ nói: "Quên đi, không cần cái gì cả".

Bởi vì Chu Từ Huyền không thích lấy đồ của người khác, chính là nếu nàng có được cái gì cũng không chịu được tiếng thị phi.

"Nghe Phuong di nương nói như vậy càng không thể phụ tâm ý này của Phuong di nương được, lần trước ta thấy người đeo một bộ đồ trang sức đáng chi nhìn rất đẹp, người biết ta không có đồ trang sức gì, thật sự là sợ đến lúc có người nhìn thấy ta như vậy, sẽ làm cho người ta hiểu lầm rằng mọi người ở đây đối xử với ta không tốt." Từ Huyền vừa mở miệng là đòi một bộ trang sức bằng vàng ròng, kế tiếp kim xuyên, vòng ngọc, nàng thành thật không khách khí lấy nói ra những thứ đó, cho tới khi nàng nói cảm thấy khát mới nhấp một ngụm trà sau đó nói: "Đồ trang sức trước như vậy đi."

Nhìn mặt Phuong Phi đã cứng ngắc nàng hài lòng cười: "Kế tiếp nói một chút về y phục, mỗi ngày nhìn người mặc, lại nhìn tủ quần áo của ta ở chỗ này, chắc chắn, thật là không có gì ra hồn, làm cho ta mặc bộ y phục bốn mùa, ta sợ lạnh nhất, phải làm cho ta y phục bằng lông nhiều một chút mới được..."

Nói đến nàng uống xong một ly trà, mà trên mặt Phuong Phi không phải là cười nữa mà tựa như muốn khóc, nàng nói thêm một hơi dài xả giận: "Tiền tiêu vật hàng tháng của ta bị trừ còn chưa có đưa đến cho ta, tính ra trước mắt ta còn muốn mua mấy thứ nữa, ngoại trừ đưa lại cho ta tiền tiêu vật bị trừ hàng tháng với tiền tiêu vật tháng này, người lấy thêm một trăm lượng bạc cho ta là được rồi."

"Người ——!" Phuong Phi đứng bật dậy, mặt đã hoàn toàn trầm xuống: một trăm lượng, nàng nghĩ phủ Đình hầu gia là nơi nào, làm như một trăm lượng bạc kia là một trăm đồng vậy, làm cho miệng nàng há ra thật to!

Từ Huyền ngửa đầu nhìn Phuong Phi: "Làm sao vậy, người nói không cần cùng người khách khí, thiếu cái gì nói cho người biết là được, hiện tại không được? Sao vừa rồi người nói rất thoải mái cơ mà, gạt người cũng không phải dùng biện pháp đó, đúng không?"

Phuong Phi hút một ngụm khí, sau đó miễn cưỡng cười với Từ Huyền: "Không có vấn đề, tỷ tỷ yên tâm, muội muội chính là đập nồi bán sắt cũng sẽ chuẩn bị hết cho tỷ tỷ." Nói thì tốt đẹp như vậy nhưng mà tức giận ngùn ngụt, nói xong xoay người đi chân không chạm đất.

Từ Huyền nằm ở trên nhuyễn tháp cười gập cả người, Lưu Ly qua giúp nàng xoa bụng. Trần Châu cười nói: "Chủ tử, người đòi nhiều như vậy nàng ta chịu đưa mới là lạ; nếu như nói ít đi một chút không chừng nàng sẽ đưa ra".

"Không cho chúng ta cũng không thiếu cái gì, nhìn nàng tức giận thành cái dạng kia cũng thật sáng khoái." Từ Huyền không quan tâm xoay người: "Nếu quả thật là đưa cho chúng ta, chúng ta không phải lại có thêm một khoản? Hơn nữa còn có thể nhìn thấy cái loại tức giận đến mặt trắng bệch, không có gì mà tiếc."

Người Đình gia đang tính toán cái gì nàng cũng không rảnh mà đi tìm hiểu, bởi vì thời thời khắc khắc nàng đều nghĩ đến chuyện rời khỏi hầu gia, người Đình gia có tính toán gì nàng cũng mặc kệ, miễn là hiện tại đừng có động đến nàng.

Trước mắt là không rời khỏi Đình gia, không có nghĩa là sau này không rời đi. Nàng hiện tại có một ít đồ bán đi cũng thu được một ít bạc, chỉ là nhà mẹ đẻ bên kia mỗi tháng đều phải đưa nhiều bạc như vậy là một vấn đề, nàng muốn tìm một cơ hội hỏi một chút "Người nhà mẹ đẻ" mới được.

Mặc dù nói có ít bạc, thế nhưng khi rời khỏi Đình gia nàng muốn có cơm ăn, áo mặc rồi nhà ở, ít bạc này thật đúng là không đủ, trước mắt cần phải nghĩ ra cách kiếm tiền mới được.

Chỉ cần có bạc, có thủ đoạn tự bảo vệ mình, với một người xuyên việt có chỉ số thông minh cao so với người ở đây cùng với "Người nhà mẹ đẻ" tìm kế sinh nhai, hẳn không phải là chuyện gì khó khăn lắm đâu.

Ngay cả mấy ngày Từ Huyền làm cho người Đình gia ói ra một lần "Máu" đi ra, thế nhưng người ta rất nhanh liền đã có kinh nghiệm: như hôm nay, các phòng các viện phái người đưa tới chỉ là một một chút thức ăn, cũng không có vật gì quý trọng. Bởi vậy, càng làm cho Từ Huyền tinh thần không lên nổi.

Mỗi ngày đứng ở trong phủ, nàng phải đi đâu kiếm bạc đây? Đây là phiền não lớn nhất trước mắt Từ Huyền, Phuong Phi kia sau khi rời đi hai ngày sau cũng không thấy mặt nàng, nghĩ đến những thứ kia chắc là nàng sẽ không hai tay dâng lên cho mình.

"Cô nương, ngài hôm nay không có tinh thần?" Trần Châu đi sang đưa tay đặt lên trán Từ Huyền: "Ngài đang nghĩ chuyện gì vậy?" Theo như đại phu nói thì bệnh cũng sẽ dần dần bình phục, thế nhưng chủ tử nhà nàng như thế nào mà sắc mặt càng ngày càng kém đi.

Từ Huyền vô lực gật đầu: "Cái gì cũng không nghĩ ra." Hiện tại nàng là bệnh nhân, bệnh vẫn là thuộc về nghi nan tạp chứng, rất nhiều đại phu đến bắt mạch mà không nói ra được nguyên nhân gì.

"Nghĩ không ra cũng được, Trần Châu người lại làm cho cô nương phiền lòng." Lưu Ly trừng mắt với Trần Châu, quay đầu lại khuyên Từ Huyền hai câu.

Từ Huyền cười cười: "Không sao, nghĩ không ra cũng được." Nàng nghiêng đầu nhìn cây phù dung trước cửa sổ, trong lòng tiếp tục tính toán đến đường đi phía trước, đã hỏi Lưu Ly hai người, biết ở Đình phủ có thể quang minh chính đại có được bạc chỉ có thể dựa vào tiền tiêu vật hàng tháng, hơn nữa biện pháp duy nhất để có nhiều tiền hơn chính là chương quản mọi chuyện trong phủ.

Theo như lời Trần Châu nói chính là, nhìn nha hoàn trong viện của Phương di nương đều ăn ngon hơn nàng, dùng đồ tốt, các nàng dựa vào cái gì? Còn không phải do Phương di nương làm chương quản mọi việc trong phủ, mới làm cho các nàng mỗi người túi tiền đều đầy.

Từ Huyền nghĩ đến mỗi tháng tiền tiêu vật hàng tháng có hai mươi hai lượng bạc, lại nghe Lưu Ly các nàng nói đến giá cả các loại vật dụng, nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng cho rằng vẫn là chương quản Đình phủ là biện pháp tốt để có thêm bạc. Chỉ là, kể từ lần khai chiến trước, Phương di nương cũng không phải dạng hiền lành gì, mưu kế cũng có nhiều, nhân cũng nhân được, nữ tử như vậy rất khó đối phó. Huống chi người ta còn có chỗ dựa, nàng có cái gì đâu?

Tinh tế suy tư một phen: muốn tìm ra biện pháp kiếm tiền, nàng hiện tại ngoại trừ hai người Lưu Ly ra cũng không có người để dùng, có thể tin người - không rời khỏi Đình phủ ý tưởng của nàng cho dù tốt cũng vô dụng; trước mắt thật đúng là không có phương pháp khác, phương pháp tốt nhất bây giờ là tìm cách chương quản Đình phủ, chỉ ít cũng có thể làm cho nàng có cơ hội tiếp xúc được thế giới bên ngoài, sẽ không bị vây hãm ở trong nhà, dù có bản lĩnh thông thiên cũng không dùng được.

Muốn tiếp chương phủ hầy gia, người đầu tiên cần hỏi chính là nam chủ nhân. Ừm, nếu vậy thì hai ngày sau phải mời Đình hầu gia đến nói chuyện mới được, thương lượng một chút Đình gia chủ mẫu muốn nắm quyền. Từ Huyền nhún nhún mày, không nói đến Phương di nương mà cửa ải Đình đại hầu gia cũng có độ khó cao rồi.

Thế nhưng nàng cứ như thế này chờ đợi, phải chờ tới năm nào tháng nào mới có thể có bạc để tự lập đây, nàng không kiên trì, cũng không muốn chờ hoa tàn ít bướm: vạn nhất không thể quay về, nàng cũng muốn tìm một phu quân chiếu cố mình cả đời này.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nội tình

Từ Huyền phái Lưu Ly đi thỉnh Đình hầu gia qua đây: "Hãy nói ta có chuyện quan trọng thương lượng."

Trần Châu nhìn Lưu Ly đi ra, kéo Từ Huyền đến ngồi vào trước bàn trang điểm, lại một lần nữa chải lại đầu cho nàng: "Cô nương, nô tỳ có lời này muốn nói với ngài, ngài đừng trách tội. Đình phủ đích xác không phải chỗ tốt, người nơi này cũng rất xấu, thế nhưng Đình hầu gia là phu quân của ngài, nữ lấy phu là trời, ngài xem không nên giống như trước đây tỏ ra ủy khuất trước mặt Đình hầu gia, cũng không thể giống như bây giờ không để ý đến dung mạo."

Từ Huyền buồn chán mặc Trần Châu bài bố, dù sao trước mắt nàng cũng không có việc gì làm, kệ Trần Châu chải đầu để giết thời gian: "Không phải cô nương nhà người chương mắt Đình đại hầu gia người ta, là chúng ta treo cao không dậy nổi được không? Trần Châu, người không nên khuyên ta, Đình hầu gia kia yêu ai muốn ai không liên quan ta."

Sau đó nàng ngập thật dài không muốn nghe Trần Châu lời nhai, liền nhìn về phía trong gương mặt "Chính mình", đứng trọng tâm đánh giá một phen: còn có thể, không thể nói rõ là đẹp, nhưng không xấu; cùng với kiếp trước của mình giống nhau, so với bình thường đành phải như vậy một chút mà thôi, trách không được Đình đại hầu gia người ta không muốn nhìn thể tử của mình nhiều lấy một lần, mỗi ngày đều đem mắt dính lên người tiểu thiếp, làm sao còn có thể tình nguyện được.

Thế nhưng lúc xem tiểu thuyết, sau khi nữ chủ xuyên không nếu có bộ dáng bình thường, thì lại có một đôi con ngươi sáng lạn. Từ Huyền cố ý nhìn nhìn hai mắt của mình, chỉ có thể thất vọng thu hồi ánh mắt, mắt không tinh khó coi nhưng cũng không có đẹp đến trình độ kinh người; nói chung, thân thể của nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng được cho là có khuôn mặt thanh tú, tức là không có chuyện gì đặc biệt thì không thể lưu lại ấn tượng mạnh cho người khác ngay lần đầu gặp mặt được, nhưng cũng không đến nỗi xấu làm người ta không dám nhìn.

Trần Châu rốt cuộc phát hiện chủ tử nhà nàng đang suy nghĩ viễn vông không nghe nàng nói: "Cô nương, nô tỳ thì không sao cả, thế nhưng cả đời này ngài không thể cứ sống như vậy được; dù thế nào có một một nhi bán nữ sau này cũng có thể không lo lắng nữa, ngài nên sửa đổi tính tình không nên nặng lời với hầu gia nữa, nên đồ dành lão gia cho tốt?"

Từ Huyền lại đánh một cái ngáp thật to lung tung gật đầu, tiếp tục đối với diện mạo của mình triển khai càng sâu càng lớn suy tư: diện mạo cái dạng này rất tốt, nếu như diện mạo hại nước hại dân, vậy thì những kẻ làm phiền sẽ xuất hiện rất nhiều lúc mình ra ở riêng. Như vậy là vừa đủ, sẽ không làm cho người ta chú ý – đến lúc nàng để giành đủ tiền để rời đi, nàng không cần lo lắng quá mức gặp phải hái hoa tặc, các loại phiêu nam nhân.

Kỳ thực nói thế đương nhiên là nàng tự an ủi chính mình, có mấy nữ hài tử không muốn bộ dạng xinh đẹp phi phạm? Bất quá diện mạo là hàng không thể trả lại, bởi vậy nàng chỉ có thể làm cho yêu cầu của mình không thể cao được.

Nghe Trần Châu còn đang thao thao, nằng thờ dài thật dài: nếu như có thể nói nàng không muốn cùng bất luận kẻ nào ở Đình phủ giao tiếp, huống chi là cái Đình đại hầu gia kia? Thế nhưng, nguyên bản cũng không nên có nài gả nhập Đình gia, thật không thể nào hiểu được, lại muốn cho nàng tới thu thập cục diện rồi rầm trước mắt này.

Trần Châu không biết Từ Huyền một mực tính toán ly khai Đình gia, vẫn như cũ ngây thơ tìm cách, ngóng trông Đình đại hầu gia có thể phát hiện chủ tử nhà mình thật là tốt, không nên đem cái chân chính tâm địa rần rết thành bảo bối; vậy sau này chủ tử của nàng không cần phải giống trước kia lấy nước mắt rửa mặt hàng ngày.

Ngắm lại Đình hầu gia hiện tại, Trần Châu vẫn là cho rằng chủ tử nhà mình cùng Đình hầu gia vẫn có thể làm phu thê ân ái ái ái: mặc dù hầu gia vẫn như cũ vẫn là đối xử với chủ tử nhà mình mũi không phải mũi, mặt không phải mặt, nhưng tới nay hẳn không hề giống như trước tránh chủ tử nhà mình như mãnh thú.

Từ Huyền thực sự chịu không nổi giờ tay lên: "Trần Châu nguoi tạm tha ta đi, nếu như có thể một lần nữa làm lại, đánh chết ta cũng sẽ không gả vào Đình gia."

Trần Châu tay run lên, một chi trăm liên sai lệch: "Cô nương, coi như là một lần nữa làm lại, ngài, ngài không lấy chồng tiến Đình gia liền chỉ có một con đường chết." Nghĩ đến cô nương nhà mình quên mất tất cả sự tình, nằng thờ dài nói: "Đình đại hầu gia thấy thân thể của ngài, lại hôn mặt ngài, ngài không lấy hẳn mất hết danh tiết chỉ có chết. Thế nhưng, thế nhưng ngài làm thế phu nhân sao có thể an lòng? Bà chỉ có một mình ngài là nữ nhĩ".

Từ Huyền mở to hai mắt nhìn chăm chăm Trần Châu trong gương: "Nguoi nói, Đình đại hầu gia trước khi thành thân liền cùng ta, cùng ta..." Không phải nguyên bản đầu óc có vấn đề, thì ra là Đình đại hầu gia hoa tâm.

"Không phải thế." Trần Châu không nghĩ mình càng nói chủ tử nhà mình càng sinh ra ác cảm với Đình hầu gia: "Hầu gia là đã cứu cô nương, khi ngài ấy tiến vào xe ngựa, tay không cần xé rách y phục của cô nương, cái kia, liền thấy được cái kia; sau xe lật đảo, ngài ấy và ngài lặn khỏi xe ngựa, ở trước mắt bao nhiêu người, ngài không lấy ngài ấy có thể thế nào?"

Từ Huyền nháy nháy mắt: "Không lấy chồng sẽ không gả, có thể thế nào?"

"Không lấy chồng ngài sẽ phải tự sát, thế nhân không chấp nhận được chuyện như vậy." Trần Châu gấp đến độ mặt đỏ rần: "Cô nương ngài đã quên rất nhiều chuyện chúng ta biết, thế nhưng ngài không phải là nữ giới cũng quên đấy chứ?"

Từ Huyền quay đầu nhìn về phía Trần Châu: "Không nhớ rõ." Thì ra là có chuyện như vậy nữa.

Nghĩ đến cũng là Đình đại hầu gia đã có người yêu, vì thế không muốn thú nguyên chủ - hẳn là không muốn thú nguyên chủ làm vợ, nếu là thiếp thì cái hoa tâm đại củ cái kia chắc không phản đối. Bởi vậy nguyên chủ mới bắt đắc dĩ cầu hoàng đế từ hôn để bảo toàn danh tiết của mình, miễn cho bị người ta bức treo ngược tự sát.

Thế nhưng cuối cùng nàng cũng treo cổ tự sát, ai, đúng là vận mệnh.

Nàng cảm khái một câu sau nghĩ đến một việc: "Đúng rồi, cái kia việc Đình đại củ cái có ý trung nhân, vậy lúc ta muốn gả cho hắn có biết không".

"Cái gì củ cái?" Đình đại hầu gia tới, hơn nữa hắn còn gõ cửa thế nhưng người ở trong phòng không nghe thấy, hắn mới để Lưu Ly đẩy cửa ra, lên tiếng để người ta biết hắn đã đến: "Đình đại củ cái là cái gì?" Hắn nghe không hiểu.

Từ Huyền nhìn Lưu Ly trừng mắt một cái, mặt không đỏ khí không suyễn nói: "Ta nghĩ ăn củ cái trộn, đó là tên món ăn mà thôi. Hầu gia công vụ phiền vội, ta cũng không tiện quấy rầy hầu gia lâu, vẫn là nói chính sự đi."

Nói xong nàng hoàn toàn không để ý hình tượng vắn tắt lưng một cái, khi thấy Lưu Ly và Trần Châu giật mình cùng không đồng ý dưới ánh mắt miễn cưỡng chỉ ghé tựa: "Hầu gia tùy tiện ngồi."

Trần Châu ở trong lòng ai thán một tiếng, xem ra vừa rồi lời của nàng nói đều vô ích, mặc dù chủ tử nhà mình không có để ý đến hình tượng trước mặt hầu gia, thế nhưng rõ ràng trong cử chỉ cũng không để hầu gia vào mắt, các nàng làm nha hoàn thấy rất rõ ràng, Đình đại hầu gia há có thể nhìn không ra.

Thực là lười cùng phối nam nhân này thiết lập quan hệ tốt, Từ Huyền không để ý tới sắc mặt ba người trong phòng, cũng không chờ Đình đại hầu gia trả lời liền trực tiếp mở miệng nói: "Cái kia, có chuyện này muốn thương lượng cùng ngài một chút."

Đình hầu gia khụ một tiếng ngồi xuống: "Tốt, nguoi nói đi." Nói xong nhìn nhìn Từ Huyền, hắn tự trong lòng lấy ra một bọc nhỏ dài dài đặt trên bàn, lại ho khan hai tiếng nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Cái kia, hai ngày trước lúc tar a ngoài nhìn thấy vật này rất thích hợp nguoi, có thích hay không nguoi liền giữ lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đoạt quyền

Đình hầu gia là có tức giận với Từ Huyền, nhưng lại thấy kể tiếp Từ Huyền công lớn không ra công sau không lại, cũng không để ý đến hắn, trái lại làm cho trong lòng hắn sinh ra không ít bất an, còn có nhẽ nhẹ áy náy: hoàng gia ý tứ rất rõ ràng rất là áp lực, mà Chu Từ Huyền liên tiếp đại náo đột nhiên giờ lại yên tĩnh, làm cho hắn cảm thấy không hiểu ra làm sao.

Lại nhớ tới từ trước tới nay hắn đối đãi với Chu Từ Huyền bên ngoài thì thân thiết, nhưng bên trong lại lạnh nhạt, trong lòng hắn bất an cùng áy náy càng nhiều hơn chút; hắn cũng từng nghĩ đến quan tâm đến Từ Huyền, thế nhưng Từ Huyền lại mang com thiêu đưa cho mẹ của hắn, lại đại náo chỗ ở của Phương Phi cùng với nhà bếp, làm cho hắn nghĩ nên để cho Từ Huyền biết cần phải đúng mực một chút, cho nên vẫn không đến gặp nàng.

Về phần đưa quà cho Từ Huyền, Đình hầu gia cũng không rõ trong lòng mình là vì lý do gì: có thể là sợ nàng ở lẫn lộn trong lòng, cũng có thể là muốn đối đãi với nàng như đối với các thế thiếp khác để trong lòng nàng bớt khổ sở; nói chung, tại nơi hắn đang mua quà cho Phương Phi, mà xui quý khiến thế nào hắn lại nhìn thấy tâm này, thấy nó rất hợp với Từ Huyền liền bỏ tiền ra mua.

Đáng tiếc chính là về sau không có cơ hội cho nàng, hôm nay thấy Lư Ly đến mời hắn rất sung sướng đến đây.

Từ Huyền nghe vậy nhìn nhìn Đình hầu gia, trước đem bọc mở ra nhìn thấy một trân ngọc màu đỏ nàng cười cười. Trước đây nàng rất bận rộn, nên không có mua sắm đồ trang sức, nàng không biết được giá trị của trân này, nhìn thấy viên đá màu đỏ rực này là hồng ngọc. Trân là vàng, tảng đá màu hồng lấp lánh, những cái khác nàng nhìn không ra, nhưng có một thứ nàng nhìn không nhầm – trân này khẳng định không ít tiền.

"Ừm, cảm ơn." Đình đại hầu gia nợ nguyên chủ không ít, nàng vì nguyên chủ thu ít lợi tức cũng đúng thôi. Dù sao bạc đi tới trước mắt không có đạo lý bỏ qua, Từ Huyền rất sung sướng đem trân đưa cho Lư Ly cất đi, giương mắt nhìn về phía Đình hầu gia: "Người nói trước đi, có phải là có chuyện gì hay không thể?" Nam nhân này sẽ không tốt như vậy thật tâm tặng nàng gì đó, nhất định là có chuyện gì.

Đình hầu gia chà xát chà xát tay nói: "Ta không có chuyện gì, không phải người sai nha hoàn mời ta đến có việc cần à, nói đi." Hắn nhìn thấy Từ Huyền nhận lấy trân trong lòng thấy thoải mái, lúc vừa đưa ra hắn sợ Từ Huyền sẽ ném trả hắn.

Từ Huyền hoài nghi nhìn hắn: "Thật sự người không có chuyện gì? Vậy được rồi, ta nói trước. Ta là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, Đình gia chủ mẫu đúng hay không? Ngày mai bảo Phương đi nương mang sổ sách trong phủ đến đây, từ nay về sau chuyện trong phủ không cần phiền nàng nữa."

Đình hầu gia nghe vậy ngẩng đầu nhíu mày, thật cẩn thận đánh giá Từ Huyền: "Chuyện trong phủ thật ra là mẫu thân xử lý, Phương Phi chỉ là giúp đỡ một chút mà thôi; người cũng hiểu, chưa quen thuộc chuyện này, hà tất phải để tâm đến." Thật ra hắn không hiểu Từ Huyền muốn làm cái gì.

Từ sau khi Từ Huyền chết đi sống lại đã cho nha hoàn tìm hắn hai lần, một lần là muốn cùng hắn hòa ly, lần này lại là muốn làm Đình gia chủ mẫu; mặc dù hai chuyện này đều có liên quan đến hắn, thế nhưng đồng thời cũng cho thấy Từ Huyền không có nửa phần ý tứ với hắn; điều này làm cho hắn có chút không thoải mái.

Lông mày Từ Huyền dựng lên: "Thái phu nhân tuổi không phải ít sao có thể để cho bà làm lưng vất vả nữa? Về phần Phương Phi, để nàng hầu hạ tốt thái phu nhân và người là được rồi, những chuyện khác vẫn là không cần nàng bận tâm, cũng miễn cho ngoại nhân sau khi biết cười nhạo Đình gia không có quy củ." Những lời này nàng nói xong có chút ít đắc ý, rất tốt, nói xong rất có chút ý tứ.

Đình hầu gia nghe vậy nghĩ nghĩ: "Người rốt cuộc muốn làm cái gì, nói thẳng đi."

Từ Huyền nhìn hắn sau một lúc lâu nói: "Làm ta thì có thể làm được chuyện gì." Đương nhiên không thể tin nam nhân này.

Đình hầu gia chăm chú nhìn nàng chằm chằm: "Ta sẽ bàn bạc với mẫu thân."

Từ Huyền đậm đậm nhất tiếu: "Ừm, cứ từ từ thương lượng cũng được, mấy ngày nữa chính là lễ cầu chúc nữ? Các mệnh phụ đều phải tiến cung." Nàng nói xong giờ tay lên: "Lư Ly, tiến hầu gia." Muốn kéo dài thời gian? Cho rằng nàng không nghĩ đến sao. Nàng đã mở miệng, đương nhiên chính là nhất định phải được.

Đình hầu gia mặt căng thẳng, nhìn nhìn khom lưng hành lễ với Từ Huyền trong lời nói có phần tức giận: "Người bệnh nặng mới khỏi thân thể quan trọng, vẫn là không nên quá mức làm lưng vất vả mới tốt."

Từ Huyền miễn cưỡng nói: "Đa tạ hầu gia quan tâm. Hầu gia đi thông thả, ta sẽ không tiến hầu gia."

Đình hầu gia rất không thích ứng Từ Huyền đối với hắn lạnh nhạt, nhưng đây không phải là điều mà hắn vẫn muốn sao, nhưng khi thực sự nhìn thấy Từ Huyền lạnh nhạt với mình, hắn vẫn thấy trong lòng không có tư vị gì. Hắn tự đề xuống một tia không thoải mái sinh ra trong lòng gặt đầu: "Vậy ta đi trước, chắc mẫu thân cũng không phản đối."

Nói đến đi hắn mới nhớ tới hắn đến cũng không lâu, ghế cũng chưa ngồi nóng; hắn đứng lên nhìn nhìn Từ Huyền, cho là mình hắn là thích hợp quan tâm nàng: "Cái kia, người thân thể hiện tại thế nào? Cần ăn cái gì người cứ nói với ta, ta sẽ cho người mang qua, dưỡng tốt thân thể là điều quan trọng nhất."

Nếu như Từ Huyền lại có gì bất trắc, hắn cũng khó ăn nói với hoàng thượng; hắn đương nhiên là vì thế nên mới sinh ra quan tâm đến Từ Huyền, hắn không muốn vì Từ Huyền mà gây họa cho Đình gia.

Từ Huyền cũng không ngẩng đầu lên: "Người không nói ta thật thiếu chút nữa đã quên, thân thể của ta thật đúng là phải cần bồi bổ. Ví như nhân sâm hay tổ yến chẳng hạn, người cho người mang qua nhiều một chút; thân thể ta thật rất hư, như thế nào cũng cần phải điều dưỡng nửa năm hay một năm, nhất là tổ yến, thứ này rất bổ, mang đến nhiều, ta rất thích ăn".

"Nếu như hầu gia thật có lòng, vậy đem các thứ tốt nhất qua đây đi, từ sau khi ta chết một lần, thân thể bị tổn hao nguyên khí, cần phải tẩm bổ nhiều." Nói xong nàng lại lần nữa phát tay: "Vậy phiền phức hầu gia, nhớ bảo người mang các thứ qua đây sớm một chút. Lư Ly, tiễn khách."

Nàng cố tình nhắc đến việc mình chết một lần, bởi vì nàng nhận định Đình gia bây giờ không dám làm gì nàng, nàng lại phát hiện mỗi lần mình nhắc đến chuyện này Đình hầu gia sẽ nhượng bộ nàng một lần, thế thì vì sao lại không lợi dụng chứ: có lợi mà không chiếm? Trong từ điển của nàng không có đạo lý này.

"Ai, đã chết qua một lần, đương nhiên không muốn chết lại một lần; ta làm đình gia chủ mẫu cũng muốn có bộ dáng của Đình gia chủ mẫu, hầu gia nên nói với thái phu nhân nhanh một chút. Đi thông thả, không tiễn." Nàng liền mí mắt cũng không có nâng lên, chỉ là bắt tay lười biếng giờ lên lắc lắc, coi như là tiễn Đình đại hầu gia.

Lần này Đình hầu gia không còn lời nào để nói, câu vừa rồi là hẩn vừa lúc nghĩ đến, liếc mắt nhìn Từ Huyền nghĩ đến quá khứ ba năm, hẩn xoay qua chỗ khác đồng thời nhẹ nhàng nói một câu: "Xin lỗi, Từ Huyền." Sau đó sải bước mau mau rồi đi.

Từ Huyền ngẩng đầu nhìn Trần Châu: "Người vừa nghe thấy người nọ nói cái gì, nói xin lỗi? Hôm nay mặt trời mọc phía tây rồi, các người ai nhìn thấy, trời cũng đổ mưa đỏ, người nọ cũng sẽ nói xin lỗi." Nàng lắc đầu: "Nói xin lỗi thì có ích lợi gì?" Cái Từ Huyền chân chính gả đến Đình gia ba năm đã chết rồi, Đình đại hầu gia xin lỗi, nàng cũng không nghe được.

Trần Châu ngồi qua đây: "Cô nương, hiện tại hầu gia đối đãi với ngài so với trước kia tốt hơn nhiều lắm, ngài..."

Từ Huyền giờ tay lên: "Đình chỉ, không nên nói nữa, cái Đình đại hầu gia nhà người cô nương tiêu không nổi. Hiện tại nói cho ta nghe một chút nghiệt duyên của ta cùng hầu gia lúc trước đi." Nàng thấy rất kỳ quái muốn tìm hiểu mọi chuyện cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người không hài lòng cái gì?

Lư Ly trở về nghe thấy Từ Huyền nói thờ dài: "Cũng không là nghiệt duyên." Nàng cầm lấy nữ hồng ngồi vào bên người Từ Huyền, vừa thêu vừa nói: "Ban đầu ở dưới vỏ ngựa cứu cô nương ra, lại không cẩn thận phá hủy danh tiết của cô nương, cô nương chưa chồng mà mất danh tiết chỉ có con đường chết; cũng là bọn nô tỳ nghe ngóng được hầu gia chưa có vợ con gì, cho nên mới tìm được sinh lộ cho cô nương, lúc trước có nghĩ rằng đây là tuyệt cảnh đầu."

Từ Huyền nghe vậy thờ dài một hơi: "Hóa ra là ta không biết hẩn có người trong lòng rồi, rất tốt, rất tốt."

Trần Châu cũng cầm lấy kim thêu hoa, các nàng đang chuẩn bị quần áo mùa hè cho Từ Huyền: "Cô nương về sau biết lúc hoàng thượng đã hạ chỉ, hầu gia van cầu cô nương đi xin hoàng thượng từ hôn, thế nhưng cô nương không có đường lui nên muốn tìm chỗ dung thân ở Đình gia, muốn ở chung cùng cái Phụng đi nương kia, lấy tình tỷ muội mà đối đãi."

"Thân phận quý thiếp của nàng ta cũng là do cô nương đi cầu hoàng hậu mới được, lúc trước lần đầu tiên Phụng đi nương tới thấy cô nương liền khóc lóc thảm thiết, nói cái gì tình nguyện làm nha hoàn cho cô nương, chỉ cần mỗi ngày đều được nhìn thấy hầu gia là được. Cô nương nhận nàng làm tỷ tỷ, lại cầu hoàng hậu cho Phụng đi nương thân phận quý thiếp, đáng tiếc là chủ tớ chúng ta mất bị mù, không nhìn ra cái Phụng đi nương kia một trận gió như có thể thổi bay, tâm địa lại độc ác."

Từ Huyền nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Nàng ta cũng là vì tương lai của chính mình mà thôi, ai, chỉ có thể nói là tạo hóa trêu ngươi." Nàng cảnh giác với Phụng Phi là nghe được Lãnh thị nói lúc trước, nên phải đề phòng Phụng Phi luôn muốn lấy mạng nàng; thế nhưng nàng đối Phụng Phi không có nhiều hận ý như vậy, rốt cuộc nguyên chủ cũng không phải là không sai, Đình gia như vậy nàng thả rằng xuất gia cũng không đảm đầu vào, cho nên nàng muốn trước khi rời đi, Phụng Phi cũng đừng đến gây sự với nàng là được.

Dọa dọa Phụng Phi, bày ra cao cao tại thượng giá thức đến, cũng chỉ là muốn cho Phụng Phi an phận một chút: Đình đại hầu gia kia là của nàng, Từ Huyền là tuyệt sẽ không đi cướp.

Cũng chính là cái xã hội cũ vạn ác này, ở thế kỷ hai mươi mốt không có nữ tử nào mà bị nam nhân nhìn thấy thân thể thì không lấy chồng được chỉ có chết. Nguyên chủ là tự vẫn, Phụng Phi cũng không phải tội không thể tha, mà nàng thay thế bản tôn sống lại cũng không muốn lẫn lộn mọi chuyện, vẫn nhanh kiếm nhiều bạc và rồi đi thì hơn.

Nghĩ đến Đình hầu gia vừa nói, Từ Huyền thở dài một hơi: "Muốn nắm quyền không phải dễ dàng như vậy, bởi vậy khả năng là sẽ kết thù không nhỏ." Nàng sờ sờ cằm: "Nếu không, mời phụ thân ta đến đây một chuyến?" Nhìn nhìn nhà mẹ đẻ người bên kia có thể hay không mượn chút tiền, để khỏi phải thành mất gà chó đối với người Đình gia.

"Để làm chi?" Hai nha đầu đều là vẻ mặt không tình nguyện, trừng mắt nhìn Từ Huyền.

Từ Huyền sờ sờ cái ót: "Có cái gì không đúng sao? Ta tự sát một lần, thế nào cũng muốn gặp người nhà mẹ đẻ, nếu không chẳng phải là càng làm cho hầu gia phủ khó chấp nhận?"

Lưu Ly nghĩ nghĩ thở dài: "Cô nương cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy, hầu gia phủ rốt cuộc là đại thế gia nhà chúng ta sao có thể so sánh được; nhưng, muốn nói cũng là, tổng cũng muốn gặp thấy. Kia nô tỳ kéo người đi mang cái tin nhĩ đi, chỉ là hầu gia bên kia ——"

"Người thuận tiện thông báo hần một tiếng là được rồi, nghĩ đến hần cũng sẽ không có nói cái gì được. Theo lý thuyết, là Đình gia sớm nên đưa tin, bọn họ không tiền còn không hưng chúng ta tông sao?" Từ Huyền xua tay nhìn nhìn bên ngoài: "Đi đi, trở về chúng ta vừa lúc đi trong vườn cho cá ăn đi, mỗi ngày ở nơi này trong phòng mọi người muốn nguyền người."

*****

Trong vườn nhưng thật ra cảnh xuân tươi đẹp chính là hợp lòng người, Từ Huyền quyết định chủ ý tâm tình thật tốt, kéo Trần Châu cho cá ăn một hồi nói: "Buổi tối chúng ta ở nơi này lý dùng cơm đi, chính mát mẻ." Nàng nằm ở trên hàng rào: "Nhà mẹ đẻ ta không phải là nghèo, nhìn đồ cưới của ta là biết. Thế nhưng tại sao mỗi tháng lại muốn ta đưa thêm mười lạng bạc, chẳng lẽ gia cảnh đã sa sút, hay trong nhà có chuyện xảy ra?"

Nàng sớm đã có nghi vấn, chỉ là của mình thiết thân việc không có tin tức không có tâm tư hỏi mà thôi.

Trần Châu đang muốn nói chuyện, nghe thấy có tiếng bước chân quay đầu lại vội vã chào: "Hầu gia."

Đình hầu gia xua tay làm cho Trần Châu lui xuống, hần đi tới bên người Từ Huyền khụ hai tiếng: "Cái kia, ta cũng không có nói người không thể làm chủ nhà; thế nào chợt nhớ tới muốn thỉnh nhạc phụ qua đây ngồi, người vốn dĩ cực kỳ không thích nhìn thấy nhạc phụ nhà người."

Từ Huyền nghiêng đầu liếc hần một cái: "Cũng là bởi vì có nhà mẹ đẻ mà không đi dựa vào, mới để cho người bức được ta treo cổ tự tử." Nói xong lại đi cho cá ăn: "Thế nào, ta không thể thấy phụ mẫu của chính mình huynh đệ sao?"

Đình hầu gia nghe vậy cười, không thể không lại lần nữa thừa nhận tình lại hiểu rõ Từ Huyền thật giống như thay đổi hoàn toàn một người: "Được rồi, tùy người." Kỳ thực yêu cầu này bất quá phân, hơn nữa Từ Huyền ra chuyện này, hần nhạc phụ người một nhà cũng có thể sang đây nhìn xem: "Chỉ là, đến lúc đó người nếu có cái gì không hài lòng, ta chỉ là con rể không thể làm cái gì."

"Không cần người làm cái gì, người chỉ cần không có việc gì không nên xuất hiện ở trước mặt ta là được." Từ Huyền nói xong phát tay, thật giống như chán ghét đuổi con ruồi: "Nếu như không có chuyện gì, hầu gia ngài đi thông thả, không tiền."

Đình hầu gia sắc mặt khê biến, thế nhưng hần chỉ có thể nhìn thấy gáy Từ Huyền, phát tay áo xoay người rời đi; đi hai bước lại dừng lại hít mấy hơi xoay người lại: "Từ Huyền, ta biết là ta không tốt, nhưng chúng ta rốt cuộc là phu thê, có một số việc vẫn là nên bỏ qua, người nói có đúng hay không?"

"Người thật có cái gì không thoải mái liền nói ra, chúng ta hảo hảo nói chuyện, người một nhà mà làm như kẻ thù của nhau thật khó sống qua ngày." Đình hầu gia ngồi vào bên người Từ Huyền, nhìn dưới trời chiều Từ Huyền nghiêng mặt, chợt phát hiện đáng vẻ Từ Huyền nhìn con cá ním cười rất đẹp mắt; sau đó hần cố gắng hồi tưởng, lại phát hiện sống với nhau ba năm hần không nhớ rõ Từ Huyền cười như thế nào.

Từ Huyền đem thức ăn cho cá trong tay đều đổ xuống, vỗ vỗ hai cái tay nhìn về phía Đình hầu gia: "Ta không hiểu hầu gia có ý tứ gì – vốn dĩ người muốn ta rời khỏi Đình phủ, chỉ ít ta ở Đình phủ cũng muốn giống như người trong suốt, không có đại sự gì không nên phải người đi quấy rầy người có phải hay không? Hiện tại ta làm được, hầu gia có cái gì không hài lòng sao?"

Đình hầu gia bị Từ Huyền trực tiếp hỏi như vậy, chính hần nhẹn không được hỏi mình: mình không hài lòng cái gì?

"Được, người không nói lời nào." Từ Huyền đứng lên nhìn hần: "Vậy người nói cho ta biết, người muốn ta thế nào đi."

Đình hầu gia có loại muốn tránh Từ Huyền ý tứ: "Ta không nghĩ muốn người thế nào, ta chỉ là muốn chúng ta hần là hảo hảo nói một chút, dù sao cả đời dài như vậy..."

Từ Huyền cắt ngang lời của hần, khoát khoát tay xoay người sang chỗ khác nhìn trong ao cá: "Đình đại hầu gia, ta không phải người đường ở trong ao cá, vì thế người cũng không cần cho ta lại phí tâm. Người không phải muốn nói chuyện thôi, ta sẽ nói cho người biết ta hiện đang suy nghĩ gì."

Nàng ngẩng đầu nhìn Đình hầu gia chỉ hướng Phương Phi sở cư viện phương hướng: "Liền phiền phúc hầu gia người hảo hảo đau yêu Phương di nương của người, đứng, tương lai nếu như có cơ hội đem nàng phủ chính cũng tất cả ý tứ của người; hảo hảo hiểu thuận mẹ của người, như vậy nếu như người còn có rảnh, không ngại đi quan tâm những thiếp thất khác của người, ví dụ như - nàng." Từ Huyền bắt tay quay lại chỉ vào chủ tớ hai người đứng bên ao cá cách đó không xa.

Chương 24: Tiểu mỹ nhân

Vị chủ tử đứng bên cạnh ao kia tuổi không lớn lắm, vóc người uyển chuyển, là thật mềm mại mà không phải béo. Một đôi mắt phượng dài, mũi thẳng, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, là người đẹp nhất mà Từ Huyền đã từng gặp qua. Nhất là khí chất thanh nhã kia dưới ánh mặt trời càng thêm ba phần nhan – Từ Huyền có thể kết luận nàng là di nương bởi vì kiểu tóc của nàng, trên người mặc y phục màu lam.

Ngoại trừ việc biết nàng là di nương, Từ Huyền cũng không nhận ra nàng là ai vì từ khi tỉnh lại đến giờ nàng chưa gặp qua nàng ta.

Mỗi ngày các di nương tới thỉnh an đều bị nàng cho đứng ngoài cửa nhưng cũng không có vị di nương tuyệt sắc này. Lúc nàng ra ngoài đi dạo nhìn ngắm thần sắc của mọi người – đây cũng được coi là một biện pháp giết thời gian tốt – cũng không gặp vị này.

Bất luận là diện mạo hay khí chất đều làm cho nàng mê mẩn, thấy đáng vẻ nàng ngắm mỹ nhân đến mê mẩn, làm cho đại hầu gia bất mãn. Bởi vì Đĩnh hầu gia không tin mình nghe được: "Lời người vừa nói là có ý gì?" Thế nhưng tâm tư Từ Huyền đã sớm bay đến bên người tiểu mỹ nhân, làm sao còn nghe được hần nói gì nữa.

Đĩnh hầu gia không thể không lớn tiếng hỏi lần nữa, bởi vì có không đương làm cho hần nghĩ tới khác chỗ đi: "Từ Huyền, ta đều đã nói ta sau này sẽ không vắng vẻ người, có chuyện chúng ta có thể hay không hảo hảo ngồi xuống nói? Chúng ta rốt cuộc là phu thê, luôn luôn tức giận cũng không được gì, đúng hay không?" Mặc dù trong lòng sinh ra một chút không hài lòng, cho rằng Chu Từ Huyền vẫn là sẽ cố kố nặng thi nhưng hần là thật không muốn lại làm tai nạn chết người.

Bất kể như thế nào đã là vợ chồng, hãy tìm phương pháp tốt để có thể ở chung mới là chính yếu, bất kể trước đây có mâu thuẫn hay chiến tranh lạnh cũng nên giải quyết để sống hòa bình.

Hần phóng đại thanh âm lại làm cho Từ Huyền đại mất hứng.

Hần nói to lên lại nghe thấy Từ Huyền mất hứng: "Có ý gì? Người thật được nghe không hiểu hay là giả được nghe không hiểu, ý tứ của ta chính là sau này, người không cần phiền lòng đến ta, người đau ai, yêu ai ta không quan tâm." Nói xong nàng vẫy tay gọi rời khỏi đình Trần Châu: "Mời các nàng qua đây ngồi một chút."

Trên ti vi vẫn nhìn thấy nữ nhân cổ trang nhưng mà so với nữ nhân kia thì đúng là như nha hoàn vậy. Từ Huyền cũng không phải là muốn cùng mỹ nhân nói chuyện, thế nhưng lại có quan hệ với Đĩnh hầu gia, cho nên nàng thà nhìn mỹ nhân cảnh đẹp ý vui còn hơn.

"Chu Từ Huyền!" Đĩnh hầu gia nghe xong bùng phát tức giận, hần chưa gặp nữ nhân nào thấy hần mà coi hần như không tồn tại thế này.

Từ Huyền nhìn hần: "Người tức giận cái gì, muốn người có người người làm sao còn không vui? Người không vui phải là ta mới đúng, hòa ly cũng không được đúng là không có đạo lý gì hết. Người không muốn nhìn thấy ta, thế nhưng ta không thể ly khai, chỉ ít ta cũng không đi làm phiền người, người còn không vui cái gì? Hoàn toàn không quấy rầy người là không có khả năng, có một số chuyện liên quan đến Đĩnh phủ phải thương lượng với người, thế nhưng người yên tâm ta tuyệt đối không quấy người, cũng không quấy người đi đến phòng của di nương nào."

"Năm đó là ta vì hai chữ danh tiết, không muốn chết cũng không muốn xuất gia, càng không muốn sống mà bị người ta phi nhổ, cho nên cố ý phải giả cho người đó là ta không đúng; hiện tại không thể hòa ly ta cũng bất đắc dĩ, thế nhưng ta sẽ không đi quấy rầy người và Phương di nương thêm lần nào nữa, về phần quan tâm hàng đầu của người, người cứ việc toàn tâm toàn ý dành cho Phương di nương, có thể ta sẽ vô cùng cảm kích!"

Nhìn thấy Đĩnh hầu gia tức giận mặt xung lên, Từ Huyền thở dài một hơi, nghĩ đến mình đã phá hỏng nhân duyên của nhà người ta, nên nói: "Nói thật, ta thật rất muốn rời đi, chỉ là hoàng mệnh không tránh được cũng là ta tự làm tự chịu không trách ai được. Chỉ ít, ta tận lực không đi quấy rầy cuộc sống của người cùng Phương di nương."

Nàng nói đến đây cười cười, phảng phất như đáng vẻ nói đùa: "Mẹ ta dù thế nào cũng là một mạng đổi một mạng cứu người, ta muốn sống cũng phải có bạc, nếu như người có thể cho ta một số lớn tiền bạc, để ta ở trang viên hoặc biệt viện, ta thật sẽ cảm ơn người. Người xem, trước cứ như vậy đã sau rồi tìm cách hòa ly, được không?"

Đĩnh hầu gia nhìn Từ Huyền, ánh mắt lấp lánh chăm chú vào trên mặt của nàng, như muốn tìm ra điều gì bất thường trên mặt nàng; hần muốn biết lời này có phải là lời thật lòng của nàng hay không, nếu như có thể đem Từ Huyền an bài đến biệt viện sống – biện pháp này cũng tốt, thế nhưng nhớ ra là trò đùa mới của Từ Huyền thì sao?

Đột nhiên nghĩ đến hoàng đế nói hần thu hồi ánh mắt bật hơi: "Người chỗ nào cũng không thể đi, ngay Đĩnh phủ ở đi." Hần nghĩ nghĩ thêm một câu: "Người là Đĩnh gia chủ mẫu xử lý chuyện trong phủ cũng là việc phải làm, việc này ta sẽ đi nói với mẫu thân, người không cần phải làm cái gì cả."

Từ Huyền nghe vậy thở dài một hơi, biết ly khai sẽ không đơn giản như vậy cũng là không hề nói, trái lại nhìn về phía bên kia cổ quái cười cười: "Hầu gia, người mà ngồi lại đây thêm lúc nữa, đoán rằng một hồi sau các phu nhân trong phủ sẽ chạy đến; sau này chúng ta tốt nhất là nước giếng không phạm nước sông, ngày qua ngày không liên quan gì đến nhau, người cũng nên nói với các di nương của người về chuyện này, đừng để các nàng tới tìm ta gây

phiền phức? Còn có, hầu gia còn nhiều chuyện cần xử lý ta không giữ lại nữa, người đi thông thả."

Ở Từ Huyền đoán phương hướng, Lãnh thị bóng dáng như ẩn như hiện, xem ra hình như sắp đi tới.

Đình hầu gia liếc mắt nhìn xa xa Lãnh thị hừ một tiếng, lại cũng không có đi suy nghĩ nhiều: bởi vì nữ tử trước mắt này quá mức đáng ghét, làm cho hắn có cảm giác tức giận. Đích xác, hắn không thích nàng, nhưng lại cũng chưa từng nghĩ, mình trong mắt nàng cũng không bằng một hạt bụi.

"Ta hôm nay không có chuyện gì, qua chỗ người ăn cơm đi." Đình hầu gia vuốt vuốt áo bào, vén vạt áo chân như muốn bước đi: "Ta nói rồi sẽ không lạnh nhạt người thì sẽ không lạnh nhạt, người không cần phải lo lắng cái gì."

Từ Huyền nhíu mày, nam nhân này không phải là đầu óc có vấn đề chứ, nàng nói chưa được rõ ràng hay là hắn nghe không hiểu? Nhìn thấy Trần Châu dẫn mỹ nhân kia qua đây, nàng liền im miệng không hề cùng Đình hầu gia nói chuyện, mỉm cười đón hai người.

Nàng cũng không biết mỹ nhân này thì xưng hô như thế nào, vì thế nhìn về phía Trần Châu chờ nàng mở miệng nhắc nhở chính mình. Mà cái kia tiểu mỹ nhân kia đã đổi nàng khuất thân hành lễ: "Tỳ thiếp Sở thị cấp phu nhân thỉnh an, không dám nhận phu nhân thân nghênh."

Từ Huyền kéo nàng đến: "Không nên nhiều như vậy lễ , quá đi theo ta ngồi một chút đi, có phải hay không cũng thích này trong ao con cá?" Nàng hoàn toàn không để ý tới ngồi ở chỗ kia Đình hầu gia: "Ta đã ở cho cá ăn."

Sở thị cười gật đầu: "Cấp hầu gia thỉnh quá an lại bồi phu nhân." Nàng quá khứ dịu dàng cúi chào một khách, Từ Huyền nhìn nàng quần áo bị gió hơi cổ lầy, thật giống như nhìn thấy một đóa hoa tươi nở rộ ở trước mắt.

Đình hầu gia lại nhàn nhạt xua tay: "Người thân thể nhiều ? Đại phu không phải nói không cho người gần thủy thôi, lạnh đến không tốt."

Sở thị vành mắt có điểm hồng: "Tạ ơn hầu gia quan tâm, đã tốt , chỉ là hầu gia công vụ bề bộn tỳ thiếp không dám quấy rầy hầu gia, thế nhưng tỳ thiếp đã đến thái phu nhân nơi đó tạ ơn ân ."

Từ Huyền đối Đình hầu gia cùng thiếp thất giữa nói chuyện không có hứng thú, nàng nhìn thấy Lãnh thị cũng muốn đi qua đứng dậy: "Sở thị người bồi hầu gia ngồi đi, ta còn có việc đi về trước ."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Vốn Hiền Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.